JENNY HAN

YOUNG

BESTSELLER NEW YORK TIMES

Nu e vară în lipsa ta

Jenny Han

Nu e vară în lipsa ta

Al doilea volum din seria Vara

Traducere din limba engleză şi note de Cornelia Marinescu
EDITURA TREI
2021

Autor: Jenny Han

Titlul original: It's Not Summer Without You

Copyright © 2010

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and Livia Stoia Literary Agency.

Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro
ISBN (print): 978-606-40-1025-4
ISBN (epub): 978-606-40-1302-6

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactare: Ştefan Iancu
Design copertă: Lucy Ruth Cummins
Foto copertă: © 2010/Michael Frost
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Răzvan Nasea
Corectură:
Irina Botezatu Rodica Creţu

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

J + S pe veci

Mulţumiri

Recunoştinţa mea deplină faţă de Emily van Beek, Holly McGhee şi Elena Mechlin, de la Pippin Properties, precum şi faţă de Emily Meehan şi Julia Maguire de la S&S. Le mulţumesc şi primelor mele cititoare – Caroline, Lisa, Emmy, Julie şi Siobhan. Sunt cu adevărat norocoasă pentru că vă cunosc.

Capitolul unu

2 iulie

Era o zi fierbinte la Cousins. Stăteam întinsă lângă piscină, cu o revistă pe faţă. Mama juca solitaire pe veranda din faţă, Susannah era înăuntru şi trebăluia prin bucătărie. Probabil că avea să apară şi ea în curând, cu un pahar de ceai cu gheaţă şi o carte pe care să mi-o dea mie să o citesc. Ceva romantic.

Conrad, Jeremiah şi Steven făcuseră surfing toată dimineaţa. Fusese furtună cu o noapte înainte. Primii care s-au întors acasă au fost Conrad şi Jeremiah. I-am auzit chiar mai înainte de a-i vedea. Au urcat scările, hăhăindu-se despre cum îşi pierduse Steven şortul în urma unui val mai puternic. Conrad a venit la mine, mi-a luat de pe faţă revista transpirată şi a zâmbit.

— Ai cuvinte pe obraji.

— Şi ce zic? am spus, mijind ochii spre el.

— Nu-mi dau seama. Stai să văd.

S-a lăsat pe vine lângă mine şi mi-a privit faţa în felul acela serios al lui. S-a aplecat şi m-a sărutat. Avea buzele reci şi sărate, de la apa de mare.

— Băi, luaţi-vă o cameră, a zis Jeremiah, dar ştiam că glumeşte.

Venind din spate, mi-a făcut cu ochiul, l-a luat pe Conrad pe sus şi l-a aruncat în piscină.

Pe urmă s-a aruncat şi el, răcnind:

— Haide, Belly!

Aşa că am sărit şi eu, bineînţeles. Apa era perfectă. Ca întotdeauna, Cousins era unicul loc unde voiam să fiu.

— Alo? Ai auzit ceva din ce am spus?

Am deschis ochii. Taylor pocnea din degete în dreptul feţei mele.

— Scuze. Ce ziceai?

Nu eram la Cousins. Conrad şi cu mine nu mai eram împreună şi Susannah era moartă. Nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Trecuseră – Câte zile trecuseră? Câte zile, exact? — două luni de când murise Susannah şi mie tot nu îmi venea să cred. Nu puteam să cred. Când moare cineva drag, nu ţi se pare că ar fi ceva real. E ca şi cum i s-ar întâmpla altcuiva. E viaţa altuia. Eu nu m-am descurcat niciodată prea bine cu noţiunile abstracte. Ce înseamnă când cineva a dispărut cu adevărat şi definitiv?

Uneori închideam ochii şi îmi repetam în minte, iar şi iar: Nu e adevărat, nu e real, asta nu se întâmplă cu adevărat. Asta nu era viaţa mea. Dar era; acum asta era viaţa mea. De după.

Eram în curtea din spate a lui Marcy Yoo. Băieţii se prosteau în piscină, iar noi, fetele, stăteam întinse pe prosoape de plajă, aliniate toate în şir. Cu Marcy eram prietenă, dar restul, Katie şi Evelyn şi celelalte fete, erau mai degrabă prietenele lui Taylor.

Afară se făcuseră deja treizeci de grade şi abia dacă trecuse de amiază. Avea să fie caniculă. Stăteam pe burtă şi simţeam cum sudoarea mi se adună în scobitura spatelui. Nu mai aveam mult şi făceam insolaţie. Era abia a doua zi din iulie şi eu număram deja zilele până la terminarea verii.

— Am întrebat, a repetat Taylor, cu ce ai de gând să te îmbraci la petrecerea lui Justin?

Îşi pusese prosopul chiar lângă al meu, aşa că părea că stăm amândouă pe un singur prosop mare.

— Habar n-am, i-am răspuns, întorcându-mă spre ea.

Pe nas i se adunaseră mici broboane de sudoare. Aşa era Taylor, întotdeauna transpira mai întâi pe nas.

— Eu, zice Taylor, o să-mi iau rochia aia nouă, de vară, pe care mi-am cumpărat-o cu mama de la magazinul din mall.

Am închis iar ochii. Purtam ochelari de soare, aşa că oricum nu avea cum să îşi dea seama dacă ţin ochii deschişi sau închişi.

— Care rochie?

— Ştii tu, aia cu bulinuţe, care se leagă după gât. Ţi-am arătat-o, gen, acum două zile.

A scos un oftat scurt de nerăbdare.

— A, da, am spus, deşi tot nu îmi aminteam şi ştiam că Taylor îşi dă seama de asta.

Am vrut să mai spun ceva, ceva drăguţ despre rochie, dar am simţit deodată cum de ceafă mi se lipeşte ceva rece ca gheaţa. Am ţipat. Ghemuit lângă mine, Cory Wheeler, în mână cu o doză aburită de Cola, râdea să se prăpădească.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am şters pe gât şi i-am aruncat o privire tăioasă. Că tare mă mai săturasem de ziua aia. Nu voiam decât să mă duc acasă.

— Ce rahat faci, Cory?

Continua să râdă şi asta m-a enervat şi mai rău.

— Doamne, că infantil mai eşti!

— Măi, păreai aşa de încinsă, a protestat el. Încercam să te răcoresc.

Nu i-am răspuns, doar am rămas cu mâna la ceafă. Mi se încleştase rău maxilarul şi simţeam aţintite asupra mea privirile tuturor celorlalte fete. Atunci zâmbetul lui Cory s-a cam evaporat şi l-am auzit cum spune:

— Scuze. Vrei tu Cola asta?

Am clătinat din cap, el a ridicat din umeri şi s-a retras înapoi la piscină. M-am uitat la Katie şi la Evelyn, care făcuseră nişte feţe de genul care-i problema cu ea, şi m-am simţit jenată. Să fii răutăcioasă cu Cory era ca şi cum te-ai fi purtat urât cu un pui de ciobănesc german. Pur şi simplu nu avea sens. Am încercat să-i prind privirea lui Cory, dar era prea târziu, nu s-a mai uitat la mine.

— A fost doar o glumă, Belly, mi-a şoptit Taylor.

M-am întins iar pe prosop, de astă dată cu faţa în sus. Am inspirat profund şi pe urmă am răsuflat încet. Muzica de la staţia iPod a lui Marcy îmi dădea dureri de cap. Era prea tare. Şi chiar îmi era sete. Trebuia să fi luat Cola aia de la Cory.

Aplecată deasupra mea, Taylor mi-a ridicat ochelarii, ca să îmi vadă ochii.

— Te-ai supărat? a zis, fixându-mă cu privirea.

— Nu, am răspuns şi mi-am şters transpiraţia de pe frunte cu braţul. Doar că e prea cald aici, afară.

— Nu te supăra. Cory nu poate să se poarte altfel decât ca un idiot în preajma ta. Te place.

— Nu mă place.

M-am întors cu capul în altă parte. Dar era adevărat că mă plăcea oarecum, iar eu ştiam. Doar că mi-aş fi dorit să nu mă fi plăcut.

— Mă rog, e în limbă după tine. Şi eu continui să cred că ar trebui să-i dai o şansă. Ţi-ar mai lua gândul de la ştii-tu-cine.

I-am evitat privirea şi Taylor a continuat:

— Ce-ai zice să-ţi împletesc părul în spic de grâu pentru petrecerea de diseară? Aş putea să-ţi fac partea din faţă şi să ţi-o prind într-o parte, ca data trecută.

— Bine.

— Cu ce ai de gând să te îmbraci?

— Nu ştiu exact.

— Păi, trebuie să arăţi drăguţ, pentru că toată lumea o să fie acolo. Vin eu mai devreme la tine şi putem să ne pregătim împreună.

Din clasa a opta, la fiecare 1 iulie Justin Ettelbrick dădea o petrecere monstru de ziua lui. În iulie eu eram deja la Cousins Beach, la mii de kilometri distanţă de casă, de şcoală şi de prietenii de la şcoală. Nici măcar o dată nu mă deranjase că am ratat-o, nici chiar când Taylor îmi povestise despre maşina de vată de zahăr pe care părinţii lui Justin au închiriat-o într-un an sau despre artificiile scumpe pe care le lansaseră deasupra lacului, la miezul nopţii.

Era prima vară când eram acasă pentru petrecerea lui Justin şi era prima vară când nu mă întorceam la Cousins. Şi asta mă deranja. Din cauza asta jeleam. Îmi imaginasem că aveam să fiu la Cousins în toate verile vieţii mele. Casa de vacanţă era singurul loc unde voiam să fiu. Singurul loc unde voisem vreodată să fiu.

— Dar vii, nu?

— Da, doar ţi-am zis că vin.

— Ştiu, dar... a zis Taylor, strâmbând din nas, apoi vocea i s-a frânt: Nu contează.

Ştiam că Taylor aştepta ca lucrurile să revină la normal, să fie ca mai înainte. Dar nu mai putea fi niciodată ca înainte. Eu nu voi mai fi niciodată cea dinainte.

Odată aşa crezusem. Credeam că, dacă voiam cu toată tăria, dacă îmi doream suficient de mult, totul avea să se rezolve. Destinul, cum spunea Susannah. Şi ce-mi doream era Conrad. Pe el mi-l doream la fiecare zi de naştere, cu fiecare stea căzătoare, cu fiecare geană pierdută. Fiecare bănuţ aruncat într-o fântână era destinat celui pe care îl iubeam. Credeam că întotdeauna va fi aşa.

Taylor voia ca eu să îl uit pe Conrad, să mi-l şterg pur şi simplu din minte şi din amintiri. Îmi tot zicea chestii de genul „Toată lumea trebuie să treacă peste prima dragoste, e un rit de trecere”. Dar Conrad nu era doar prima mea iubire. Nu era un rit de trecere. Era cu mult mai mult de atât. El şi Jeremiah şi Susannah erau familia mea. În amintirea mea, ei trei vor fi mereu legaţi, uniţi pe veci. Nu putea exista unul fără ceilalţi.

Să-l uit pe Conrad, să mi-l scot de la inimă, pretinzând că nu a fost niciodată acolo, ar fi fost ca şi cum aş fi făcut la fel şi cu Susannah. Şi asta nu puteam.

Capitolul doi

De obicei în săptămâna din iunie când se termina şcoala ne puneam bagajele în maşină să plecăm direct la Cousins. Cu o zi înainte, mama se ducea la Costco şi cumpăra bidoane cu suc de mere şi cutii mari de biscuiţi granola, creme de protecţie solară şi cereale integrale. Când mă milogeam să ia şi Lucky Charms sau Cap’n Crunch, mama zicea: „Nu-ţi face griji, Beck o să aibă destule cereale care să-ţi carieze dinţii”. Avea desigur dreptate. Susannah – Beck, cum îi spunea mama – iubea cerealele pentru copii, la fel ca mine. La casa noastră de vacanţă mâncam o mulţime de cereale. Nici măcar nu

apucau să se învechească. Într-o vară, băieţii au mâncat cereale la mic dejun, la prânz şi la cină. Lui Steven, fratele meu, îi plăceau cele de la Frosted Flakes, lui Jeremiah, Cap'n Crunch, şi lui Conrad, Corn Pops. Jeremiah şi Conrad erau băieţii lui Beck şi adorau cerealele. Eu, una, mâncam orice rămânea, cu zahăr pe deasupra.

Mergeam la Cousins de când mă ştiam pe lume. Nu ratasem nicio vară, nici măcar una. Aproape şaptesprezece ani în care m-am jucat de-a prinselea cu băieţii, în care am sperat şi mi-am dorit ca într-o bună zi să fiu destul de mare să mă primească în gaşca lor. Gaşca de vară a băieţilor. Reuşisem, în sfârşit, iar acum era prea târziu. La piscină, în ultima seară de vară, ne-am promis că vom reveni mereu. E înspăimântător cât de uşor sunt călcate promisiunile. Cât ai zice peşte.

Vara trecută, după ce m-am întors acasă, am aşteptat. August a trecut, a venit septembrie, a început şcoala, dar eu am continuat să aştept. Nu era ca şi cum eu şi Conrad ne făcuserăm vreo promisiune. Nu se punea problema ca şi cum ar fi fost iubitul meu. Nu făcuserăm altceva decât să ne sărutăm. El urma să plece la facultate şi acolo ar fi dat de sute de alte fete. Fete care nu aveau oră obligatorie de întors acasă, care erau toate mai drăguţe şi mai deştepte decât mine, toate misterioase şi nou-nouţe, într-un fel cum eu nu aş putea niciodată să fiu.

Mă gândeam constant la el – ce însemnase totul, ce eram noi acum unul pentru celălalt. Pentru că nu ne mai puteam întoarce la cum fuseserăm înainte. Eu, una, ştiam că nu mai pot. Ceea ce se întâmplase între noi – între mine şi Conrad, între mine şi Jeremiah – schimbase totul. Aşa că, atunci când august a trecut şi am ajuns în septembrie, iar telefonul tot nu a sunat, tot ce am putut face a fost să mă gândesc la felul cum mă privise el în acea ultimă seară şi am ştiut că încă mai exista speranţă. Ştiam că nu fusese

totul doar o închipuire de-ale mele. Nu se putea să fi fost astfel.

După spusele mamei, Conrad se mutase cu totul la cămin, avea un coleg de cameră enervant, din New Jersey, şi Susannah era îngrijorată că nu avea destulă mâncare. Mama îmi relatase toate acestea ca din întâmplare, degajată, aşa încât să nu îmi rănească orgoliul. Nu am forţat-o niciodată să îmi dea mai multe informaţii. Treaba e că ştiam că o să mă sune. O ştiam. Tot ce trebuia să fac era să aştept.

Apelul a venit în a doua săptămână din septembrie, la trei săptămâni de când îl văzusem ultima oară. Mâncam îngheţată de căpşuni în living şi mă băteam cu Steven pe telecomandă. Era într-o seară de luni, la ora nouă, oră de maximă audienţă pentru programele la televizor. A sunat telefonul şi nici eu, nici Steven nu am făcut vreun gest să punem mâna pe el. Oricare dintre noi s-ar fi ridicat pierdea lupta pentru televizor.

A răspuns mama, din birou. A adus telefonul în living şi a zis, făcând cu ochiul:

— Belly, pe tine te caută. E Conrad.

Am început să vibrez din toată fiinţa mea. Auzeam oceanul în urechi. Talazurile, vuietul, în timpane. Eram euforică. Era minunat. Aşteptasem şi acum îmi primeam răsplata! Să am dreptate, să fiu răbdătoare nu îmi aduseseră niciodată o senzaţie aşa de plăcută.

Steven a fost cel care m-a scos din reverie. S-a încruntat şi m-a întrebat:

— De ce să te sune Conrad pe tine?

L-am ignorat şi am luat telefonul de la mama. M-am îndepărtat de Steven, de telecomandă, de îngheţata mea care se topea. Nimic din toate acestea nu mai conta.

L-am lăsat pe Conrad să aştepte până ce am ajuns la scară şi abia atunci am spus:

— Bună.

Am încercat să mă abţin, să nu zâmbesc; ştiam că şi-ar fi dat seama prin telefon.

— Bună. Ce mai faci?

— Nu mare lucru.

— Ghici ce, colegul meu de cameră sforăie chiar mai tare ca tine.

A doua seară a sunat iar şi pe urmă şi în seara următoare. Am stat de vorbă ore în şir, de fiecare dată. La început, Steven se mira când suna telefonul şi nu era pentru el, ci pentru mine.

— De ce te tot sună Conrad? voise să ştie.

— Tu de ce crezi? Mă place. Şi eu îl plac.

Steven era gata, gata să se înece. A clătinat din cap şi a zis:

— Şi-a pierdut minţile.

— E chiar aşa de imposibil să mă simpatizeze Conrad Fisher? l-am întrebat, încrucişându-mi sfidător braţele peste piept.

— Da, a răspuns Steven, fără să mai aibă nevoie de timp de gândire. E chiar aşa de imposibil.

Sinceră să fiu, aşa era.

Era ca un vis. Ireal. După toate suspinele, după dorul şi dorinţa mea de ani şi ani de-a rândul, veri întregi, el mă suna pe mine. Îi plăcea să stea de vorbă cu mine. Îl făceam să râdă, chiar şi când nu voia. Înţelegeam prin ce trecea, probabil, pentru că şi eu treceam cumva prin aceleaşi încercări. Puţini oameni pe lumea asta o iubeau pe Susannah aşa cum o iubeam noi. Credeam că e suficient.

Deveniserăm ceva unul pentru celălalt. Ceva care nu fusese niciodată definit cu exactitate, dar care era ceva. Era cu adevărat ceva.

De câteva ori a făcut cu maşina drumul de trei ore şi jumătate de la şcoală la mine acasă. Odată a petrecut noaptea la noi, pentru că se făcuse prea târziu şi mama nu l-a lăsat să plece înapoi. Conrad rămăsese în camera de oaspeţi şi eu stătusem trează în patul meu, ore întregi, gândindu-mă cum doarme el la doar câţiva metri depărtare, chiar în casa mea, şi nu în alta.

Dacă Steven n-ar fi bântuit pe lângă noi, ca un soi de molimă, ştiu că ar fi încercat măcar să mă sărute. Cu fratele meu în preajmă era însă cam imposibil. Conrad şi cu mine ne uitam la televizor, pe canapea, şi Steven se proptea imediat între noi. Discuta cu Conrad despre chestii pe care eu nu le ştiam sau de care nu eram interesată – fotbal, de exemplu. Odată, după cină, l-am întrebat pe Conrad dacă nu voia să meargă să luăm îngheţată de la Brusters şi Steven s-a băgat imediat în vorbă:

— Nu am nimic împotrivă.

M-am uitat strâmb la el, dar Steven nu a făcut decât să-mi rânjească în nas.

Atunci Conrad m-a luat de mână, chiar de faţă cu Steven.

— Haideţi să mergem cu toţii, a spus.

Aşa că am mers toţi, chiar şi mama. Nu mi-a venit să cred că mergeam la o întâlnire, cu mama şi cu fratele meu pe bancheta din spate.

Toate acestea însă au făcut şi mai dulce acea uluitoare seară de decembrie. Conrad şi cu mine ne-am întors împreună la Cousins, doar noi doi. Serile perfecte sunt atât de rare, dar seara aceea chiar aşa a fost. Perfectă adică. A fost genul de seară pentru care merită să aştepţi.

Mă bucur că am avut acea seară împreună.

Pentru că în mai s-a terminat totul.

Capitolul trei

Am plecat devreme de la Marcy. I-am zis lui Taylor că mă duc să mă odihnesc pentru petrecerea de la Justin, din seara aceea. Era parţial adevărat. Voiam într-adevăr să mă odihnesc, dar nu îmi păsa de petrecere. De cum am ajuns acasă, mi-am pus pe mine tricoul imens cu Cousins, am umplut o sticlă de apă cu suc de struguri şi gheaţă pisată şi m-am uitat la televizor până când m-a luat durerea de cap.

Era o linişte tihnită, binecuvântată. Se auzeau doar zgomotul televizorului şi cel al aerului condiţionat, care pornea şi se oprea. Steven îşi luase o slujbă la Best Buy pe timpul verii. Strângea bani pentru un televizor cu ecran plat şi diagonala de o sută treizeci de centimetri, pe care urma să îl ia cu el la facultate, în toamnă. Mama era acasă, dar îşi petrecuse toată ziua închisă la ea în birou, să recupereze din treburile cu care era în urmă, din câte spusese.

Am înţeles-o. În locul ei, şi eu aş fi vrut să fiu singură.

Taylor a apărut pe la şase, înarmată cu supergeanta ei roz de machiaj, de la Victoria’s Secret. A intrat în living şi m-a văzut întinsă pe canapea cu tricoul meu cu Cousins.

— Belly, a zis, încruntându-se, nici măcar duş n-ai făcut încă?

— Am făcut duş azi-dimineaţă, i-am spus, fără să mă ridic.

— Mda, şi ai zăcut în soare toată ziua.

M-a apucat de braţe şi am lăsat-o să mă ridice în capul oaselor.

— Hai, du-te mai repede la duş.

Am mers în urma ei până la etaj şi Taylor a intrat la mine în cameră în timp ce eu m-am dus în baia de pe hol. Am făcut cel mai rapid duş din viaţa mea. Lăsată de capul ei, Taylor, care era o băgăcioasă, avea să-şi vâre nasul peste tot prin camera mea, de parcă ar fi fost a ei.

Când am ieşit din duş, Taylor stătea pe jos la mine în cameră, în faţa oglinzii.

Îşi dădea cu bronz pe obraji şi omogeniza fardul.

— Vrei să te machiez şi pe tine?

— Nu, mersi, am spus. Închide ochii cât mă îmbrac, bine? A dat ochii peste cap şi pe urmă i-a închis.

— Belly, eşti aşa de pudică!

— Nu-mi pasă, i-am zis, în timp ce îmi puneam chiloţii şi sutienul. Pe urmă mi-am tras iar pe mine tricoul cu Cousins. Gata, acum poţi să te uiţi.

Taylor a deschis ochii şi s-a holbat în oglindă, să îşi aplice rimelul.

— Aş putea să-ţi dau cu ojă, s-a oferit. Am trei culori noi.

— Neee, n-are rost.

Am ridicat mâinile să îi arăt unghiile. Erau roase până în carne.

Taylor a făcut o strâmbătură şi a zis:

— Mă rog, cu ce te îmbraci?

— Cu asta, i-am răspuns, ascunzându-mi un zâmbet şi arătând spre tricoul Cousins.

Îl purtasem atât, că era ciuruit în jurul gâtului, iar materialul devenise moale ca o păturică. Aş fi vrut să îl pot purta la petrecere.

— Foarte nostim, a spus Taylor.

A mers în genunchi până în dreptul dulapului meu. S-a ridicat în picioare şi a început să scotocească prin el, dând la o parte umeraşele, ca şi cum n-ar fi ştiut deja pe dinafară fiecare articol de îmbrăcăminte pe care îl aveam. De obicei nu mă deranja, dar în această zi eram cam iritată şi totul mă deranja.

— Nu-ţi mai bate capul, i-am zis. O să-mi iau pantalonii scurţi cu franjuri şi un maiou.

— Belly, lumea se îmbracă elegant la petrecerile date de Justin. Tu n-ai fost până acum, aşa că n-ai de unde să ştii, dar nu poţi să te îmbraci doar cu şortul tău ăla vechi.

Mi-a scos din dulap rochia albă de vară. Ultima dată când o purtasem fusese vara trecută, la petrecerea aceea cu Cam. Susannah îmi spusese că rochia mă punea în valoare ca o ramă de tablou.

M-am ridicat, i-am luat rochia din mână lui Taylor şi am pus-o la loc în dulap.

— E pătată. O să găsesc altceva. Taylor s-a aşezat la loc în faţa oglinzii.

— Păi, atunci ia-ţi rochia aia neagră cu floricele. Îţi face sânii să arate grozav.

— Nu e comodă. E prea strâmtă.

— Te rooog?

Am oftat, am scos-o de pe umeraş şi mi-am pus-o pe mine. Uneori e mai uşor să îi cedezi pur şi simplu lui Taylor. Suntem prietene de când eram mici, cele mai bune prietene. E aşa de mult de când suntem cele mai bune prietene, că a devenit mai degrabă o obişnuinţă, genul de prietenie care nici nu mai e o alegere.

— Vezi, arată sexy.

S-a apropiat să îmi tragă fermoarul.

— Ei, acum hai să vorbim despre planul nostru de bătaie.

— Ce plan de bătaie?

— Cred că tu şi Cory Wheeler ar trebui să vă sărutaţi la petrecere.

— Taylor...

— Ascultă-mă până la capăt, zice şi ridică o mână. Cory e superamabil, iar în plus e şi superdrăguţ. Dacă şi-ar lucra puţin corpul şi s-ar pune în formă, ar putea să arate sexy ca un model.

— Cum să nu, am zis şi am pufnit.

— Ei, e cel puţin la fel de drăguţ pe cât C.

Taylor nu îi mai spunea pe nume. Acum era doar „ştii-tu-cine” sau „C”.

— Taylor, încetează să mă mai împingi de la spate. Nu pot să-l uit doar pentru că aşa vrei tu.

— Da’ nu poţi să încerci măcar? s-a linguşit ea pe lângă mine. Cory ar putea să fie consolarea ta. Nu l-ar deranja.

— Dacă mai aduci o dată vorba despre Cory, nu mai vin la petrecere.

Vorbeam serios. De fapt, chiar speram ca ea să îl pomenească iar, ca să am o scuză să nu mai merg.

— Bine, bine, a zis, cu ochii holbaţi. Scuze. Nu mai scot o vorbă.

Pe urmă şi-a luat geanta de machiaj şi s-a aşezat pe marginea patului meu, în timp ce eu m-am pus jos, la picioarele ei. A scos un pieptăn şi mi-a împărţit părul în şuviţe. Mi l-a împletit repede, cu mişcări iuţi şi sigure ale degetelor, şi când a terminat mi-a prins codiţa în creştetul capului, într-o parte. Niciuna din noi nu a vorbit cât timp ea şi-a văzut de împletit, iar apoi a spus:

— Îmi place cum îţi stă părul aşa. Pari amerindiană, ca o prinţesă cherokee sau aşa ceva.

Am început să râd, dar pe urmă m-am oprit singură. Taylor mi-a surprins privirea în oglindă şi a zis:

— Să ştii că e în regulă dacă râzi. Nu e interzis să te distrezi.

— Ştiu, i-am răspuns, fără să fiu convinsă.

Înainte să plecăm m-am oprit la mama în birou. Stătea la masa de lucru plină de dosare şi de maldăre de hârtii. Susannah o numise pe mama executoarea ei testamentară şi asta implica o mulţime de documente de completat, probabil. Mama vorbea mult la telefon cu avocatul lui Susannah, despre toate aspectele. Voia ca

totul să fie perfect în ce privea ultimele dorinţe ale lui Beck.

Susannah lăsase ceva bani de facultate pentru mine şi pentru Steven. Mai lăsase şi ceva bijuterii pentru mine. O brăţară cu safire, pe care nu mă imaginam purtând-o vreodată. Un colier cu diamante pentru ziua nunţii mele – chiar aşa scrisese. Cercei de opal şi un inel cu opal. Astea erau preferatele mele.

— Mami?

— Da? a zis şi a ridicat ochii la mine.

— Ai mâncat de seară?

Ştiam că nu. Nu se mişcase din birou de când ajunsesem eu acasă.

— Nu mi-e foame. Dacă nu mai e nimic de mâncare în frigider, poţi să comanzi o pizza, dacă vrei.

— Pot să-ţi fac eu un sandvici, i-am propus.

Trecusem pe la magazin la începutul săptămânii. Eu şi Steven făceam cu schimbul. Mă îndoiesc că mama îşi dăduse măcar seama că era weekendul de 4 iulie.

— Nu, nu-i nevoie. O să merg eu mai târziu să-mi pregătesc ceva.

— Bine, i-am zis, ezitând. Taylor şi cu mine mergem la o petrecere. N-o să întârzii prea mult.

Pe de-o parte speram ca mama să îmi spună să rămân acasă. Pe cealaltă, voiam să-i propun să rămân acasă cu ea, să văd dacă nu vrea poate să se uite la un film pe canalul TCM, să îi pregătesc nişte pop-corn.

Mama se întorsese deja la hârtiile ei. Cu capătul ros al pixului în gură, mi-a spus:

— Foarte bine. Să ai grijă. Am închis uşa în urma mea.

Taylor mă aştepta în bucătărie, scria mesaje pe telefon.

— Hai să plecăm odată.

— Stai aşa, mai am doar un singur lucru de făcut.

M-am dus la frigider şi am scos ce trebuie pentru un sandvici cu carne de curcan. Muştar, brânză, pâine albă.

— Belly, o să fie de mâncare la petrecere. Nu mânca asta acum.

— E pentru mama.

Am pregătit sandviciul, l-am pus pe o farfurie acoperită cu folie şi l-am lăsat pe blatul din bucătărie, la vedere.

Petrecerea lui Justin a fost exact aşa cum îmi spusese Taylor că va fi. Jumătate din clasa noastră era acolo şi părinţii lui Justin nu se zăreau pe nicăieri. Curtea era luminată cu lămpi tip torţă, iar boxele vibrau vizibil, aşa de tare era muzica. Fetele deja dansau.

Adusese un butoi cât toate zilele şi o ladă frigorifică roşie. Justin se ocupa de grătar, învârtea fripturile şi cârnaţii. Purta un şorţ pe care scria „Sărută bucătarul”.

— De parcă s-ar pupa cineva cu el, a pufnit Taylor.

Taylor se dăduse la Justin pe la începutul anului, înainte să se fixeze pe iubitul ei actual, Davis. Ea şi Justin ieşiseră împreună de câteva ori, înainte ca el să-i dea papucii pentru o tipă din ultimul an.

Uitasem să mă dau cu spray de protecţie şi ţânţarii mă mâncau de vie. Mă tot aplecam să mă scarpin pe picioare şi chiar îmi părea bine că o fac. Îmi părea bine că am ceva de făcut. Îmi era teamă să nu dau din întâmplare cu ochii de Cory, care pierdea vremea lângă piscină.

Lumea bea bere din pahare roşii de plastic. Taylor a adus pentru amândouă cocktailuri cu vin. Al meu era un Fuzzy Navel. Era dulceag şi avea gust de chimicale. Am luat două guri şi pe urmă l-am aruncat.

Taylor l-a zărit atunci pe Davis lângă masa de ping-pong cu bere, şi-a dus degetul la buze şi m-a luat de mână. Ne-am apropiat de el pe la spate şi Taylor şi-a strecurat braţele în jurul taliei lui.

— Te-am prins!

Davis s-a întors şi s-au sărutat, de parcă nu tocmai se văzuseră în urmă cu câteva ore. Am rămas aşa un minut, ţinându-mi stingheră poşeta şi privind în toate direcţiile, numai la ei, nu. Îl chema Ben Davis, de fapt, dar toată lumea îi spunea Davis. Era chiar frumuşel; avea gropiţe în obraji şi ochii verzi ca sticla adusă de mare. Era scund şi, la început, Taylor declarase că ăsta era un impediment, însă acum spunea că nu o mai deranjează chiar aşa de tare. Uram să merg la şcoală împreună cu ei, pentru că tot drumul se ţineau de mână, în timp ce eu stăteam pe bancheta din spate, ca un copil. Se despărţeau definitiv cel puţin o dată pe lună şi erau împreună doar din aprilie. În cursul uneia dintre perioadele de despărţire, Davis o sunase plângând, încercând să se împace cu ea, iar Taylor îl pusese pe speaker. Mă simţisem vinovată că ascultam fără să ştie, dar în acelaşi timp fusesem invidioasă şi oarecum uluită că îi păsa aşa de mult, destul cât să plângă.

— Pete se duce să se uşureze, a spus Davis, încolăcindu-şi braţul pe după talia lui Taylor. Vrei să-mi fii tu parteneră până se întoarce?

Taylor s-a uitat la mine şi a clătinat din cap.

— Nu pot s-o las pe Belly, a zis şi s-a desprins din îmbrăţişarea lui.

— Taylor, am zis, aruncându-i o uitătură. Nu trebuie să faci pe dădaca pentru mine. Ar trebui să joci.

— Eşti sigură?

— Sigur că sunt sigură.

M-am îndepărtat, înainte ca ea să mai poată comenta ceva. I-am spus bună lui Marcy, lui Frankie, cu care mă întâlneam în autobuz când eram în generală, lui Alice, care fusese prietena mea cea mai bună la grădiniţă, lui Simon, cu care eram împreună în albumul anual. Pe cei mai mulţi

dintre copiii aceştia îi ştiam de o viaţă, dar cu toate astea niciodată nu îmi fusese mai dor de Cousins.

Am văzut-o pe Taylor cu coada ochiului vorbind cu Cory şi am tăiat-o de acolo înainte să mă poată chema la ei. Am luat un suc şi mi-am făcut drum până la trambulină. Încă nu era nimeni pe ea, aşa că mi-am scos şlapii şi am urcat. M-am întins fix la mijloc, atentă să îmi strâng rochia pe lângă mine. Răsăriseră stelele, mici picături de diamant strălucind pe cer. Mi-am băut Cola, am râgâit de câteva ori şi m-am uitat în jur să văd dacă nu m-a auzit careva. Nu, toată lumea intrase în casă. Pe urmă am încercat să număr stelele, ceea ce e aproape la fel de caraghios ca număratul firelor de nisip, dar am făcut-o, pentru că în felul acesta aveam ceva de făcut. Mă întrebam când o să pot pleca pe furiş acasă. Venisem cu maşina mea, iar pe Taylor putea să o ducă Davis acasă. Pe urmă m-am întrebat dacă n-ar fi părut ciudat dacă luam la pachet câţiva hotdogi, pentru mai târziu.

Nu mă gândisem prea mult la Susannah în ultimele două ore, cel puţin. Poate că Taylor avea dreptate, poate că era bine pentru mine să fiu la petrecere. Dacă îmi tot doream să fiu la Cousins, dacă tot priveam înapoi, aveam să fiu pe veci blestemată.

Mă gândeam la toate acestea, când Cory Wheeler s-a urcat pe trambulină şi s-a apropiat de mijloc, acolo unde eram eu. S-a întins fix lângă mine.

— Bună, Conklin, a zis.

De când ne vorbeam eu şi Cory pe numele de familie? De nicicând. Dar apoi i-am răspuns:

— Salut, Wheeler.

Am încercat să nu mă uit la el. Am încercat să mă concentrez pe număratul stelelor, şi nu pe cât de aproape de mine era Cory.

— Te distrezi? m-a întrebat, proptindu-se într-un cot.

— Sigur.

Începea să mă doară stomacul. Feritul din calea lui Cory îmi provoca un ulcer.

— Ai văzut vreo stea căzătoare?

— Încă nu.

Cory mirosea a apă de colonie, a bere şi a transpiraţie şi, destul de straniu, nu era o combinaţie rea. Greierii se auzeau tare şi petrecerea părea foarte departe.

— Deci, Conklin...

— Ce e?

— Te mai vezi cu tipul ăla pe care l-ai adus la bal? Ăla cu sprâncenele împreunate?

Nu m-am putut abţine. Am zâmbit.

— Conrad nu are sprâncenele împreunate. Şi nu. Ne-am... ăăă... despărţit.

Era unul din momentele acelea de răscruce, gen. Seara putea să se transforme în orice. Dacă mă aplecam doar puţin spre stânga, puteam să îl sărut. Puteam să închid ochii şi să mă pierd în braţele lui Cory Wheeler. Puteam să continui să uit. Să mă prefac.

Cory era drăguţ şi amabil, dar, chiar şi aşa, nu era Conrad. Nici pe departe. Cory era un tip simplu, ca o tunsoare periuţă, doar linii drepte şi totul în aceeaşi direcţie. Conrad, nu. Conrad putea să mă întoarcă pe dos cu totul cu o singură privire, cu un surâs.

Cory şi-a întins mâna şi mi-a mângâiat braţul, în joacă.

— Deci, Conklin... poate noi... M-am ridicat şi am zis primul lucru care mi-a venit în cap. – Dă-te, trebuie să fac pipi. Ne vedem mai târziu, Cory!

Am coborât cum, necum de pe trambulină, cât am putut mai repede, mi-am găsit şlapii şi am luat-o înapoi spre casă. Am zărit-o pe Taylor la piscină şi m-am dus aţă la ea.

— Trebuie să vorbim, i-am şuierat.

Am apucat-o de mână şi am tras-o lângă masa cu gustări.

— Acum cinci minute, gen, Cory Wheeler aproape că m-a invitat la o întâlnire.

— Şi? Ce i-ai zis?

Lui Taylor îi sclipeau ochii şi eu uram aerul ei arogant, ca şi cum totul ar fi mers conform planului.

— I-am zis că trebuie să mă duc la budă.

— Belly! Mişcă-ţi fundul înapoi pe trambulina aia şi sărută-te cu el!

— Nu vrei să încetezi, Taylor? Ţi-am zis că nu mă interesează Cory. Te-am văzut mai devreme că vorbeai cu el. Tu l-ai pus să-mi ceară o întâlnire? A ridicat uşor din umeri.

— Păi... te place de la începutul anului şi a tras de timp cât s-a putut ca să te invite în oraş. E posibil să-l fi împins uşor în direcţia bună. Arătaţi aşa de drăgălaş amândoi acolo, pe trambulină, împreună.

— Chiar aş vrea să n-o fi făcut, i-am zis, clătinând din cap.

— Încercam doar să te fac să-ţi iei gândul de la chestii!

— Ei, n-am nevoie de asta.

— Ba ai mare nevoie.

Preţ de câteva minute am rămas cu privirile aţintite una la cealaltă. Erau zile, ca şi cea de azi, când voiam să-i sucesc gâtul. Era aşa de autoritară tot timpul. Mă cam săturasem ca Taylor să mă împingă ba încoace, ba încolo, să mă îmbrace ca pe una dintre păpuşile ei mai zdrenţăroase şi mai puţin norocoase. Aşa stătuseră întotdeauna lucrurile între noi.

Chestia era însă că aveam în sfârşit o scuză serioasă ca să plec şi eram uşurată.

— Cred că o să plec acasă, i-am zis.

— Ce tot spui acolo? Abia am ajuns.

— Pur şi simplu nu am chef să stau aici, OK? Cred că şi ea se săturase de mine, pentru că a spus:

— Belly, chestia asta e cam fumată. De luni întregi eşti mereu posacă. Nu e sănătos... Mama e de părere că ar trebui să ieşi cu cineva.

Am fixat-o cu privirea.

— Ce? Ai vorbit cu maică-ta despre mine? Spune-i mamei tale să-şi păstreze sfaturile de psihiatru pentru Ellen.

— Nu pot să cred că îmi spui asta, a zis Taylor, icnind.

După părerea mamei lui Taylor, Ellen, pisica lor, suferea de tulburări afective sezoniere. O ţinuseră pe antidepresive toată iarna şi, pentru că în primăvară avea încă toane, au trimis-o la un îmblânzitor de pisici. Nu ajutase la nimic. După părerea mea, Ellen era doar rea, pur şi simplu. Am tras aer în piept.

— Te-am auzit luni în şir lamentându-te despre Ellen şi pe urmă moare Susannah şi tu vrei ca eu să mă giugiulesc cu Cory şi să joc ping-pong cu bere şi să nu mă mai gândesc la ea? Ei bine, scuză-mă, dar nu pot.

Taylor s-a uitat repede în jur, înainte de a se apleca mai aproape de mine.

— Belly, nu te purta ca şi cum Susannah este singurul motiv pentru care eşti tristă. Eşti tristă şi din cauza lui Conrad. Şi o ştii şi tu.

Nu-mi venea să cred că îmi spunea asta. Mă ustura. Mă ustura pentru că era adevărat. Dar era o lovitură sub centură. Tata obişnuia să spună despre Taylor că e nestăpânită. Aşa era. Dar, de bine de rău, Taylor Jewel era o parte din mine şi eu eram o parte din ea. Nu tocmai cu răutate, i-am spus:

— Nu putem fi toţi ca tine, Taylor.

— Poţi să încerci, mi-a sugerat, zâmbind puţin. Ascultă, îmi pare rău de chestia cu Cory. Nu vreau decât să fii fericită.

— Ştiu.

Şi-a petrecut braţul în jurul meu şi am lăsat-o.

— O să vezi, va fi o vară nemaipomenită.

— Nemaipomenită, am repetat şi eu, ca un ecou.

Nu voiam nimic nemaipomenit. Tot ce voiam era să rezist. Să merg mai departe. Dacă reuşeam să trec de vară, următoarea avea să fie mai uşoară. Trebuia să fie aşa.

Aşa că am mai rămas o vreme. M-am aşezat pe verandă cu Davis şi Taylor şi m-am uitat cum Cory flirta cu o fată dintr-a zecea. Am mâncat un hotdog. Pe urmă am plecat acasă.

Acasă sandviciul era încă pe blat, cu folia de plastic neatinsă. L-am pus în frigider şi am urcat. Lumina din dormitorul mamei era aprinsă, dar n-am intrat să îi spun noapte bună. M-am dus direct la mine în cameră şi m-am întors la tricoul meu mare cu Cousins, mi-am despletit codiţa, m-am spălat pe dinţi şi pe faţă. Pe urmă m-am vârât sub aşternut şi am rămas întinsă, cu ochii deschişi, gândindu-mă. Deci aşa arată viaţa acum, mi-am zis. Fără Susannah, fără băieţi.

Trecuseră două luni. Supravieţuisem lunii iunie. Pot să fac asta, m-am gândit. Pot să merg la cinema cu Taylor şi cu Davis, pot să înot în piscina lui Marcy, poate chiar să ies în oraş cu Cory Wheeler. Dacă fac toate acestea, va fi în ordine. Poate că îmi va fi mai uşor dacă o să îmi îngădui să uit cât de bine erau toate odinioară.

În seara aceea însă, când am adormit, am visat-o pe Susannah şi casa de vacanţă, şi chiar şi în somn ştiam exact cât de bine fusese odată. Cât de firesc era. Şi,

indiferent ce faci sau cât de mult te străduieşti, nu te poţi împiedica să visezi.

Capitolul patru

Jeremiah

Să îţi vezi tatăl plângând chiar te face să o iei razna. Poate că nu în cazul anumitor oameni. Poate că unii au taţi care nu au o problemă cu plânsul şi care nu-şi reprimă emoţiile. Cu tata însă nu e cazul. Nu e genul plângăcios şi sigur nici pe noi nu ne-a încurajat niciodată să plângem. La spital totuşi, şi pe urmă la capelă, a plâns ca un copilaş pierdut de mamă.

Mama a murit dimineaţa, devreme. Totul s-a petrecut atât de repede, încât am avut nevoie de ceva timp ca să îmi dau seama că se întâmpla cu adevărat. Nu te prinzi imediat. Dar mai târziu, în seara aceea, în prima noapte fără ea, acasă nu am rămas decât eu şi Conrad. Era prima dată după multe zile când eram singuri.

Casa era aşa de tăcută. Tata era la capelă, cu Laurel. Rudele erau la un hotel. Nu eram acolo decât eu şi Con. Toată ziua lumea intrase şi ieşise din casă şi acum eram doar noi.

Stăteam la masa din bucătărie. Oamenii ne trimiseseră tot felul de lucruri. Coşuri cu fructe, platouri cu sandviciuri, o prăjitură de cafea. O cutie mare de tablă cu fursecuri cu unt de la Costco. Am rupt o bucată din prăjitura de cafea şi mi-am îndesat-o în gură. Era fadă. Am mai rupt o bucată şi am mâncat-o şi pe aceea.

— Vrei şi tu? l-am întrebat pe Conrad.

— Nţ.

Conrad bea lapte. M-am întrebat dacă nu era stricat. Nu-mi aminteam când fusese cineva la supermarket ultima dată.

— Ce se întâmplă mâine? l-am întrebat. O să vină toată lumea aici?

— Probabil, a răspuns Conrad ridicând din umeri.

Laptele îi lăsase o mustaţă.

Asta a fost tot ce ne-am spus unul altuia. Conrad a urcat la el în cameră şi eu am strâns în bucătărie. Apoi am obosit şi am urcat şi eu. M-am gândit să mă duc în camera lui Conrad, pentru că, deşi nu ne spuneam nimic, era mai bine când eram împreună, ne simţeam mai puţin singuri. Am rămas în dreptul pragului o clipă, gata să bat la uşă, şi atunci l-am auzit plângând. Suspine înăbuşite. Nu am mai intrat. L-am lăsat singur. Ştiam că aşa şi-ar fi dorit. M-am dus la mine în cameră şi m-am băgat în pat. Şi eu am plâns.

Capitolul cinci

La înmormântare mi-am pus vechii mei ochelari, cei cu rame roşii de plastic. M-am simţit ca şi cum aş fi purtat o haină prea strâmtă, de mult abandonată. Ochelarii îmi dădeau ameţeli, dar nu îmi păsa. Susannah mă plăcuse întotdeauna cu ei. Zicea că arăt ca fata cea mai isteaţă din încăpere, genul de fată care avea un ţel şi ştia exact cum avea să şi-l atingă. Mi-am strâns o parte din păr la spate, pentru că aşa îi plăcea ei. Spunea că îmi pune faţa în valoare.

Am simţit că aşa trebuia să fac, să arăt cum mă plăcea ea cel mai mult. Chiar dacă ştiam că spusese acele lucruri doar ca să mă facă pe mine să mă simt mai bine, tot păreau adevărate.

Credeam tot ce spunea Susannah. Am crezut-o chiar şi când a zis că n-o să plece niciodată. Presupun că toţi am crezut-o, până şi mama. Am fost cu toţii surprinşi când s-a întâmplat, chiar şi când a devenit inevitabil, când a devenit realitate, noi tot nu am crezut-o cu adevărat.

Păruse imposibil. Nu lui Susannah a noastră, nu lui Beck. Auzi mereu despre oameni care se fac bine, care reuşesc, în ciuda aşteptărilor. Eram sigură că Susannah o să se numere printre ei. Chiar dacă nu exista decât o şansă la un milion. Ea era una la un milion.

Lucrurile au evoluat spre rău foarte repede. Atât de rău, încât mama făcea naveta între casa din Boston a lui Susannah şi casa noastră, iniţial la fiecare două weekenduri, apoi şi mai des. A trebuit să îşi ia concediu fără plată de la serviciu. Acasă la Susannah avea o cameră a ei.

Telefonul l-am primit dimineaţa, devreme. Afară era încă întuneric. Erau veşti proaste, desigur; doar veştile proaste sunt cele care chiar nu pot să aştepte. Am ştiut ce se întâmplase imediat ce am auzit telefonul sunând, chiar în somn. Susannah nu mai era. Am rămas întinsă în pat şi am aşteptat ca mama să vină şi să îmi spună. O auzeam mişcându-se prin cameră, am auzit duşul curgând.

Când am văzut că nu vine, m-am dus eu la ea în cameră. Făcea bagajele, cu părul încă ud. S-a uitat la mine, cu o privire obosită şi goală.

— Beck nu mai este, mi-a zis. Şi asta a fost tot.

Am simţit cum în mine se prăbuşeşte totul. Şi genunchii la fel. Aşa că m-am aşezat pe podea, lipită de perete, ca să mă susţină. Credeam că ştiu ce înseamnă să ai inima frântă. Credeam că inima mea fusese frântă când mersesem singură la bal. Dar aia nu însemnase nimic. Asta, asta însemna să ai inima frântă. Chinul din piept, durerea din gâvanele ochilor. Să ştii că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Totul e relativ, presupun. Crezi că ştii ce înseamnă să iubeşti, crezi că ştii ce este suferinţa adevărată, dar nu ştii. Nu ştii nimic.

Nu ştiu exact când am început să plâng. Când m-am pornit, nu m-am mai putut opri. Nu puteam să respir.

Mama a traversat camera şi a îngenuncheat lângă mine pe podea, m-a strâns în braţe, legănându-mă înainte şi înapoi. Dar ea nu a plâns. Nici măcar nu era acolo. Era ca o trestie dreaptă, ca un port pustiu.

A plecat la Boston chiar în ziua aceea. Singurul motiv pentru care era acasă atunci fusese să vadă ce fac eu şi să îşi ia un schimb de haine curate. Crezuse că o să mai dureze. Ar fi trebuit să fie acolo când a murit Susannah. Măcar de dragul băieţilor. Eram sigură că şi ea gândea tot aşa.

Pe tonul ei cel mai profesoral ne-a spus, lui Steven şi mie, să venim cu maşina noastră peste două zile, în ziua înmormântării. Nu voia să încurcăm pregătirile pentru înmormântare; era multă treabă de făcut. Lucruri care trebuiau încheiate.

Mama fusese numită executoare testamentară şi, bineînţeles, Susannah ştiuse exact ce face când o alesese pe ea. Ce e drept, nu exista nimeni mai potrivit pentru sarcina asta şi ele puseseră lucrurile la punct chiar înainte de moartea lui Susannah. Chiar mai mult de atât însă, mama era cea mai bună când era foarte ocupată, când făcea lucruri. Nu se lăsa copleşită când era nevoie de ea. Nu, mama a fost la înălţimea aşteptărilor. Mi-aş fi dorit să existe o genă responsabilă pentru asta, pe care să o fi moştenit şi eu. Pentru că eu eram pierdută. Nu ştiam ce să fac sau cum să mă comport.

M-am gândit să îl sun pe Conrad. Chiar i-am format numărul de câteva ori. Dar n-am putut să o fac. Nu ştiam ce să îi spun. Îmi era teamă să nu spun ce nu trebuie, să nu fac mai mult rău. Apoi m-am gândit să îi telefonez lui Jeremiah. Dar m-a oprit teama. Ştiam că, în clipa când aş fi sunat, în clipa când aş fi rostit cuvintele, ar fi devenit real. Susannah chiar ar fi fost moartă.

Pe drumul cu maşina până la Boston am fost mai degrabă tăcuţi. Unicul costum al lui Steven, cel pe care tocmai îl purtase la banchet, era împachetat în plastic şi atârna pe bancheta din spate. Eu nu mă obosisem să îmi agăţ rochia.

— Ce-o să le spunem? am întrebat într-un târziu.

— Nu ştiu, a recunoscut Steven. Singura înmormântare la care am fost vreodată este a mătuşii Shirle şi ea era foarte bătrână.

Eu eram prea mică atunci, ca să îmi aduc aminte de acea înmormântare.

— Noi unde o să stăm peste noapte? Acasă la Susannah?

— Habar nu am.

— Cum crezi că face faţă domnul Fisher?

Nu reuşeam să mă hotărăsc să mă gândesc la Conrad şi Jeremiah. Încă nu.

— Cu whisky? a venit răspunsul lui Steven. După asta am încetat să mai pun întrebări.

Ne-am schimbat în hainele de înmormântare la o benzinărie, la cincizeci de kilometri de casa funerară. Imediat ce am văzut cât de îngrijit şi de călcat era costumul lui Steven am regretat că nu îmi pusesem şi eu rochia pe umeraş. Întorşi în maşină mi-am tot netezit jupa cu palmele, dar n-a fost de niciun folos. Mama îmi spusese că viscoza nu e bună de nimic; ar fi trebuit să o ascult. Şi ar mai fi trebuit să o probez înainte să o pun în bagaje. Ultima dată când o purtasem fusese cu trei ani în urmă, la o recepţie la universitatea unde era mama, iar acum îmi era mică.

Am ajuns la Boston cam devreme, destul cât să o găsim pe mama agitându-se încoace şi încolo, ocupată să

aranjeze florile şi să discute cu domnul Browne, şeful pompelor funebre. Imediat ce m-a văzut, s-a încruntat.

— Ar fi trebuit să-ţi calci rochia, Belly, mi-a zis.

Mi-am muşcat buza de jos ca să mă abţin şi să nu spun nimic, pentru că ştiam că aş fi regretat.

— N-a fost timp, i-am răspuns, deşi fusese timp destul. Am tras de jupă, ca să nu pară aşa de scurtă.

Mama a încuviinţat cu un semn rapid cu capul.

— Du-te şi caută-i pe băieţi, da? Belly, să stai de vorbă cu Conrad.

Steven şi cu mine am schimbat priviri. Ce să-i spun? Trecuse o lună de la banchet, de când vorbiserăm ultima oară.

I-am găsit într-o încăpere laterală, unde erau bănci şi cutii de şerveţele cu capacul lăcuit. Jeremiah stătea cu capul plecat, ca şi cum s-ar fi rugat, ceva ce nu ştiam să mai fi făcut vreodată. Conrad stătea ţeapăn, cu umerii drepţi şi privirea aţintită în gol.

— Salut, a zis Steven şi şi-a dres vocea. S-a apropiat de ei şi i-a îmbrăţişat scurt.

Mi-am dat seama că nu îl văzusem niciodată până atunci pe Jeremiah în costum. Părea că îi vine puţin prea strâmt; îl stânjenea şi se tot trăgea de guler. Dar pantofii păreau să fie noi. Mă întrebam dacă mama îl ajutase să îi aleagă.

Când mi-a venit mie rândul, am păşit grăbită spre Jeremiah şi l-am îmbrăţişat cât am putut de tare. L-am simţit cum înţepeneşte în braţele mele.

— Mersi că ai venit, a spus, pe un ton ciudat de oficial.

Mi-a trecut prin minte gândul fugar că poate era supărat pe mine, dar l-am alungat tot atât de repede pe cât venise. M-am simţit vinovată că am putut să gândesc aşa. Eram la înmormântarea lui Susannah, de ce să se gândească el la mine?

L-am mângâiat stânjenită pe spate, descriind mici cercuri cu mâna. Ochii îi erau de un albastru imposibil, aşa cum se întâmpla când plângea.

— Îmi pare foarte rău, i-am zis şi imediat am regretat că am spus-o.

Vorbele erau aşa de neputincioase. Nu transmiteau ce simţeam cu adevărat.

„Îmi pare rău” era ceva la fel de inutil ca viscoza.

Apoi m-am uitat la Conrad. Se aşezase la loc, cu spatele ţeapăn, cu cămaşa albă boţită toată.

— Bună, i-am zis şi m-am aşezat lângă el.

Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să îl îmbrăţişez sau să îl las în pace. Aşa că l-am strâns pe după umeri şi el nu a zis nimic. Era de piatră. Mi-am promis atunci ceva: nu aveam să îl părăsesc nicio clipă, toată ziua. O să fiu acolo, un munte de forţă, exact ca mama.

Mama, Steven şi cu mine ne-am aşezat pe banca din rândul al patrulea, în spatele verilor lui Conrad şi ai lui Jeremiah şi în spatele fratelui domnului Fisher, alături de soţie, care îşi dăduse cu prea mult parfum. Mi s-a părut că mama ar fi trebuit să stea în primul rând şi i-am spus-o, în şoaptă. A strănutat şi mi-a zis că nu contează. Probabil că avea dreptate. Apoi şi-a scos haina de la costum şi a pus-o peste pulpele mele dezgolite.

M-am întors la un moment dat şi l-am văzut pe tata în spate. Nu ştiu de ce, dar nu mă aşteptasem să îl văd acolo. Ceea ce era straniu, pentru că şi el o cunoscuse pe Susannah, aşa că era absolut normal să participe şi el la înmormântare. I-am făcut discret cu mâna şi el mi-a răspuns la fel.

— E şi tata aici, i-am şoptit eu mamei.

— Sigur că e, mi-a răspuns, fără să întoarcă însă capul.

Prietenii de şcoală ai lui Jeremiah şi Conrad stăteau toţi laolaltă, mai în spate. Păreau stingheri şi tulburaţi. Băieţii

îşi ţineau capetele plecate, iar fetele vorbeau între ele preocupate şi în şoaptă.

Slujba a fost lungă. Un preot pe care nu îl ştiam a ţinut discursul de pomenire. A spus lucruri frumoase despre Susannah. A zis că era bună, miloasă, graţioasă şi chiar aşa fusese, doar că din felul cum vorbea părea destul de evident că nu o întâlnise niciodată. M-am aplecat şi m-am apropiat de mama mai mult, ca să-i spun ce credeam, dar ea dădea aprobator din cap la spusele preotului.

Crezusem că nu o să mai plâng, dar nu a fost aşa, am plâns din nou şi încă din greu. Domnul Fisher s-a ridicat în picioare şi le-a mulţumit tuturor pentru participare, ne-a zis că suntem bine-veniţi dacă după înmormântare o să vrem să trecem pe la ei pe acasă, pentru o pomenire. Vocea i s-a frânt de câteva ori, dar a reuşit să se stăpânească. Când îl văzusem ultima oară era bronzat, înalt şi plin de optimism. În ziua aceea însă, părea un om rătăcit în mijlocul viscolului. Cu umerii aduşi şi chipul palid. M-am gândit la cât de greu trebuie să îi fie să stea acolo, în picioare, în faţa tuturor celor care o îndrăgiseră pe Susannah. O înşelase, o părăsise exact când ea avusese cel mai mult nevoie de el, însă la final se întorsese. În acele ultime săptămâni o ţinuse de mână. Poate şi el crezuse că mai era timp.

Sicriul nu era deschis. Susannah îi spusese mamei că nu vrea ca toată lumea să se holbeze la ea când nu arăta deloc bine. Morţii arată artificial, îi explicase ea mamei. Ca şi cum ar fi de ceară. Mi-am repetat în gând că persoana din sicriu nu era Susannah, că nu conta cum arată, pentru că oricum ea nu mai exista.

Când totul s-a terminat, după ce am spus Tatăl Nostru, ne-am aşezat în şir şi ne-am prezentat, pe rând, condoleanţele. Mă simţeam ciudat de matură, cum stăteam acolo, împreună cu mama şi cu fratele meu.

Domnul Fisher s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat rigid, cu ochii umezi. Lui Steven i-a strâns mâna şi, când a îmbrăţişat-o pe mama, ea i-a şoptit ceva la ureche şi el a înclinat afirmativ din cap.

L-am îmbrăţişat pe Jeremiah şi amândoi plângeam aşa de tare, că ne-am sprijinit unul de celălalt. Lui i se zguduiau umerii.

Când l-am îmbrăţişat pe Conrad am vrut să îi spun ceva care să-l aline. Ceva mai bun decât „Îmi pare rău”. Totul s-a terminat însă atât de repede, încât nu a fost timp decât să spun exact asta. În urma mea era un şir lung de oameni care voiau şi ei să-şi exprime condoleanţele.

Cimitirul nu era foarte departe. Tocurile ni se tot afundau în pământ, probabil că plouase cu o zi în urmă. Înainte să o coboare pe Susannah în pământul reavăn, Conrad şi Jeremiah au aşezat fiecare câte un trandafir alb pe sicriu şi apoi noi, restul, am pus alte şi alte flori. Eu alesesem un bujor roz. Cineva a cântat un imn. Când a terminat, Jeremiah nu s-a clintit. A rămas fix acolo unde avea să fie mormântul ei şi a plâns. Mama a fost cea care s-a dus la el, l-a luat de mână şi i-a vorbit cu blândeţe.

Ajunşi înapoi acasă la Susannah, Jeremiah, Steven şi cu mine ne-am furişat în camera lui Jeremiah. Cu hainele noastre elegante, ne-am aşezat la el pe pat.

— Unde e Conrad? am întrebat.

Nu îmi uitasem jurământul de a-i fi alături, dar el îmi îngreuna sarcina, tot dispărând în felul ăla.

— Hai să-l lăsăm puţin singur, a zis Jeremiah. Vouă nu vă e foame? Îmi era, dar nu voiam să o spun, aşa că l-am întrebat:

— Ţie?

— Mda, oarecum. E de mâncare la parter.

Lungise cuvântul „parter”. Ştiam că nu vrea să coboare acolo şi să dea ochii cu toată lumea aceea, să fie nevoit să vadă mila din privirile lor. Ce trist, uită-te la cei doi băieţi care au rămas în urma ei, ar fi zis aceştia. Prietenii lui Jeremiah nu veniseră şi acasă; plecaseră imediat după înmormântare. Jos nu erau decât adulţi.

— Mă duc eu, am zis.

— Mersi, a zis Jeremiah, recunoscător.

M-am ridicat şi am închis uşa după mine. În hol m-am oprit să mă uit la portretele lor de familie. Erau fotografii pe hârtie mată, înrămate toate cu acelaşi tip de ramă neagră. Într-unul dintre portrete Conrad avea papion şi era ştirb. În altul, Jeremiah avea vreo opt sau nouă ani şi purta o şapcă a echipei Red Sox, pe care refuzase să şi-o dea jos aproape o vară întreagă. Zicea că e şapca lui norocoasă; o purtase zi de zi, timp de trei luni. La fiecare două săptămâni Susannah i-o spăla şi apoi i-o punea înapoi în cameră în timp ce el dormea.

La parter, adulţii mişunau de colo colo, beau cafea şi discutau în şoaptă. Mama stătea lângă masa cu gustări şi tăia prăjituri pentru nişte necunoscuţi. Cel puţin mie îmi erau necunoscuţi. M-am întrebat dacă ei ştiau ce relaţie avusese mama cu Susannah, că fusese cea mai bună prietenă a ei, că aproape toată viaţa lor îşi petrecuseră împreună fiecare vară.

Am luat două farfurii şi mama m-a ajutat să le umplu.

— Voi sunteţi bine acolo, sus? m-a întrebat, în timp ce punea pe farfurie un triunghi de brânză cu mucegai.

Am dat din cap că da şi am pus triunghiul imediat la loc.

— Lui Jeremiah nu-i place brânza cu mucegai, i-am explicat.

Pe urmă am luat o mână de biscuiţi săraţi şi un mănunchi de struguri albi.

— Nu l-ai văzut pe Conrad?

— Cred că e la subsol, mi-a răspuns mama. Apoi, rearanjând lucrurile pe farfurie, a adăugat:

— De ce nu te duci să vezi ce face şi să-i duci o farfurie? pe astea două o să le duc eu sus, la băieţi.

— Bine.

Am luat farfuria şi am traversat livingul, exact când Jeremiah şi Steven coborau la parter. Am rămas pe loc şi m-am uitat cum Jeremiah se opreşte şi vorbeşte cu lumea, cum îi lasă să îl îmbrăţişeze şi să îl ia de mână. Privirile ni s-au întâlnit şi am ridicat mâna să-i fac un semn abia vizibil. A ridicat la rândul lui mâna, rostogolind puţin ochii peste cap la femeia care îl prinsese de braţ. Susannah ar fi fost mândră de el.

Pe urmă am luat-o spre subsol. Acesta era acoperit de mochetă şi antifonat.

Susannah îl aranjase aşa când Conrad se apucase să cânte la chitara electrică.

Era întuneric; Conrad nu aprinsese lumina. Am aşteptat să mi se obişnuiască ochii şi pe urmă m-am furişat în jos pe scări, pipăind cu piciorul fiecare pas.

L-am găsit destul de repede. Stătea întins pe canapea, cu capul în poala unei fete. Ea îşi trecea mâinile peste creştetul lui, ca şi cum acolo le era locul. Chiar dacă vara abia începuse, fata era bronzată. Îşi scosese pantofii şi îşi ţinea picioarele goale întinse pe măsuţa de cafea. Iar Conrad îi mângâia piciorul.

Sufletul mi-a îngheţat şi s-a făcut mic.

O văzusem la înmormântare. Mi se păruse foarte drăguţă şi mă întrebasem cine era. Părea asiatică, poate indiană. Avea părul negru şi ochii la fel şi era îmbrăcată cu o fustă mini neagră şi cu o bluză cu buline alb cu negru. Şi o bentiţă, purta o bentiţă neagră.

Ea m-a văzut prima.

— Bună, a zis.

Atunci a ridicat şi Conrad ochii şi m-a văzut în cadrul uşii, ţinând o farfurie cu brânză şi biscuiţi. S-a ridicat în capul oaselor.

— Aia e de mâncare, pentru noi? a întrebat, fără să se uite direct spre mine.

— Mama le-a trimis, am spus şoptit, cu glasul înăbuşit.

M-am apropiat şi am pus farfuria pe măsuţa de cafea. Am rămas aşa o secundă, nesigură, fără să ştiu ce ar trebui să mai fac.

— Mersi, a zis fata, într-un fel care părea să spună mai degrabă „Acum poţi să pleci”.

Nu vorbise cu răutate, dar pe un ton care arăta limpede că îi deranjam.

Am ieşit încet din cameră, cu spatele, dar când am ajuns la scări am luat-o la goană. Am trecut în fugă pe lângă toţi oamenii din living şi l-am auzit pe Conrad venind după mine.

— Stai puţin, striga în urma mea.

Aproape că reuşisem să traversez holul, când m-a ajuns din urmă şi m-a apucat de braţ.

— Ce vrei? l-am întrebat, scuturându-mi braţul, să mă eliberez din strânsoare. Dă-mi drumul.

— Ea e Aubrey, a răspuns, eliberându-mă.

Aubrey, fata care îi frânsese lui Conrad inima. Mi-o imaginasem cu totul altfel. Îmi închipuisem că e blondă. Fata aceasta era mai drăguţă decât imaginea pe care mi-o construisem eu. N-aş fi putut niciodată să rivalizez cu o fată ca ea.

— Mă scuzi că v-am întrerupt momentul de intimitate.

— Hei, maturizează-te.

Sunt momente în viaţă pe care ţi-ai dori din suflet să le poţi da înapoi. Gen, să le radiezi pur şi simplu de pe lumea asta. Adică, dacă ai putea, să te ştergi chiar şi pe tine de

pe lumea asta, numai să faci aşa ca momentul acela să nu mai existe.

Ceea ce am spus atunci a fost pentru mine unul dintre acele momente.

În ziua înmormântării mamei sale, eu i-am spus băiatului pe care îl iubeam mai mult decât iubisem vreodată pe cineva sau ceva:

— Du-te dracului!

A fost cel mai rău lucru pe care i l-am spus vreodată cuiva, în viaţa mea. Nu era vorba că nu mai rostisem cuvintele acelea niciodată până atunci. Însă nu voi uita niciodată expresia de pe chipul lui. M-a făcut să îmi doresc să mor. Mi-a confirmat tot ce gândisem mai rău şi mai josnic despre mine vreodată, chestii pe care speri ca nimeni să nu le afle niciodată despre tine. Pentru că altfel ar vedea cum eşti în realitate şi te-ar dispreţui.

— Ar fi trebuit să ştiu că aşa o să faci, a spus Conrad.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat, deznădăjduită.

— Las-o baltă, mi-a zis, cu maxilarul încleştat, strângând din umeri.

— Nu, spune-mi.

A vrut să se răsucească pe călcâie şi să plece, dar l-am oprit. M-am pus în calea lui.

— Spune-mi, am repetat, ridicând vocea. M-a privit şi a zis:

— Am ştiut eu că e o idee proastă să mă încurc cu tine. Eşti doar un copil. A fost o greşeală uriaşă.

— Nu te cred.

Lumea începuse să se uite la noi. Mama era în living şi discuta cu nişte persoane pe care nu le cunoşteam. Când am început să vorbesc a ridicat privirea. Nici nu puteam să mă uit la ea; simţeam cum îmi arde faţa.

Ştiam că lucrul cel mai bun pe care puteam să îl fac era să plec de acolo. Ştiam că asta era ceea ce ar fi trebuit să

fac. Parcă trăiam o experienţă extracorporală, pluteam deasupra mea şi mă vedeam, vedeam cum toată lumea din încăpere se uita la mine. Dar când Conrad nu a făcut decât să ridice din umeri şi a dat iar să plece, m-am înfuriat atât de tare şi m-am simţit atât de... mică. Am vrut să mă opresc, dar n-am putut să renunţ.

— Te urăsc, i-am zis.

Conrad s-a întors şi a dat din cap, ca şi cum se aşteptase ca eu să spun exact asta.

— Bun.

În ce fel s-a uitat apoi la mine, cu milă, şi sătul, şi decis să o termine. Mi s-a făcut rău.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, i-am spus şi am trecut pe lângă el, îmbrâncindu-l.

Am urcat grăbită scările, aşa de repede, că m-am împiedicat de ultima treaptă. Am căzut fix în genunchi, cu toată greutatea. Mi s-a părut că am auzit pe cineva suspinând. Abia dacă mai vedeam printre lacrimi. Orbeşte, m-am ridicat şi am fugit în camera pentru musafiri. Mi-am scos ochelarii, m-am întins pe pat şi am plâns. Nu pe Conrad îl uram. Pe mine însămi.

După un timp a urcat tata. A bătut de câteva ori la uşă şi, cum nu i-am răspuns, a intrat singur şi s-a aşezat la marginea patului.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

Glasul îi era aşa de blând, că am simţit cum lacrimile îmi răsar din nou la colţul ochilor. Nimeni nu ar fi trebuit să fie aşa de bun cu mine. Nu o meritam. M-am rostogolit cu spatele la el.

— Mama e supărată pe mine?

— Nu, bineînţeles că nu. Hai, vino înapoi jos şi ia-ţi rămas-bun de la toată lumea.

— Nu pot.

Cum să mă întorc la parter şi să dau ochii cu toţi ceilalţi, după ce făcusem aşa o scenă? Era imposibil. Eram umilită şi mi-o făcusem cu mâna mea.

— Belly, ce s-a întâmplat cu tine şi Conrad? V-aţi certat? V-aţi despărţit?

Era aşa de ciudat să aud cuvântul „despărţit” din gura tatălui meu. Nu puteam să discut cu el despre asta. Era pur şi simplu prea bizar.

— Tată, nu pot să vorbesc despre asta cu tine. Nu vrei să pleci, te rog? Vreau să rămân singură.

— Bine, a zis şi am simţit din vocea lui că se simte rănit. Vrei să ţi-o trimit pe mama?

Era ultima persoană pe care voiam să o văd. Am răspuns imediat:

— Nu, te rog, nu.

Patul a scârţâit când tata s-a ridicat, apoi a închis uşa.

Singura pe care aş fi vrut să o văd era Susannah. Era singura. Atunci am înţeles, clar ca lumina zilei. Nu voi mai fi niciodată preferata cuiva. Niciodată nu voi mai fi copil, nu în acelaşi fel. Toate acestea erau de domeniul trecutului. Susannah era moartă cu adevărat.

Speram să mă fi auzit Conrad. Speram să nu îl mai văd niciodată. Dacă vreodată ar mai fi trebuit să îl privesc, dacă se mai uita o dată la mine aşa cum o făcuse în ziua aceea, m-ar fi distrus.

Capitolul şase

3 iulie

A doua zi, când a sunat telefonul dimineaţa, devreme, primul meu gând a fost: Singurele telefoane pe care le primeşti aşa de dimineaţă aduc veşti proaste. Am avut dreptate, oarecum.

Cred că încă mai visam când i-am auzit vocea. Pentru un moment, lung, am crezut că era Conrad şi, atât cât a ţinut clipa aceea, mie mi s-a tăiat respiraţia. Conrad sunându-mă din nou – era destul cât să mă facă să uit să mai respir. Nu era însă Conrad. Era Jeremiah.

La urma urmelor, erau fraţi; aveau voci asemănătoare. Semănau, dar nu erau identice. Jeremiah a spus:

— Belly, sunt eu, Jeremiah. Conrad nu mai e.

— Cum adică „nu mai e”?

M-am trezit brusc de-a binelea şi inima mi s-a urcat în gât. Pentru mine „nu mai e” ajunsese să însemne ceva cu totul diferit, altceva decât înainte. Ceva permanent.

— A plecat de la cursurile de vară acum câteva zile şi nu s-a mai întors. Ştii tu unde e?

— Nu.

Conrad şi cu mine nu mai vorbiserăm de la înmormântarea lui Susannah.

— A ratat două examene. N-ar face niciodată aşa ceva.

Jeremiah părea disperat, chiar panicat. Nu îl mai auzisem niciodată astfel. El era mereu relaxat, râdea mereu, nu era niciodată serios. Şi avea dreptate, Conrad n-ar fi făcut niciodată asta, nu ar fi plecat niciodată fără să spună nimănui. Oricum, nu Conrad cel de dinainte. Nu Conrad pe care îl iubisem de pe când aveam zece ani, nu acel Conrad.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am frecat la ochi.

— Tatăl vostru ştie?

— Da. Şi-a ieşit din minţi. Nu poate să facă faţă unei chestii ca asta.

Genul acesta de treabă ar fi fost domeniul lui Susannah, nu al domnului Fisher.

— Ce ai de gând să faci, Jere?

Încercam să-mi fac vocea să sune ca a mamei. Calmă, raţională. Ca şi cum nu eram speriată de moarte la gândul

că dispăruse Conrad. Nu era atât faptul că l-aş fi crezut în pericol. Treaba era că, dacă plecase, dacă plecase cu adevărat, s-ar fi putut să nu se mai întoarcă niciodată. Şi asta mă speria din cale afară.

— Nu ştiu, a zis Jeremiah, lăsând să-i scape un ditamai oftatul. Are telefonul închis de zile bune. Crezi că ai putea să mă ajuţi să-l găsesc?

— Da, sigur, i-am răspuns imediat. Sigur că pot.

În clipa aceea totul devenise logic. Aceasta era şansa mea de a repara lucrurile cu Conrad. La cum vedeam eu situaţia, era exact ceea ce aşteptasem şi nici măcar nu îmi dădusem seama. Ca şi cum în ultimele două luni fusesem somnambulă şi acum iată-mă în sfârşit trează. Aveam un scop, un obiectiv.

În ziua aceea, ultima, spusesem lucruri îngrozitoare. Lucruri de neiertat. Poate că dacă îl ajutam, oricât de puţin, aveam să reuşesc să repar ce se distrusese.

Chiar şi aşa, pe cât de speriată eram la gândul că dispăruse, pe cât de dornică eram să îmi răscumpăr greşeala, gândul de a mă afla iar în preajma lui Conrad mă îngrozea. Nimeni pe lumea asta nu mă afecta aşa cum o făcea Conrad Fisher.

Imediat ce am terminat discuţia cu Jeremiah la telefon, am început să mă agit frenetic, să arunc în geanta mea uriaşă de voiaj tricouri şi lenjerie. Cât o să ne ia până îl găsim? Conrad era bine? Aş fi aflat dacă nu era bine, nu-i aşa? Mi-am pus periuţa de dinţi, un pieptăn. Soluţia pentru lentilele de contact.

Mama călca haine în bucătărie. Privea în gol, cu o singură cută, adâncă, pe frunte.

— Mami?

A tresărit şi s-a uitat la mine.

— Ce-i? Ce s-a întâmplat? Deja mă gândisem ce să-i spun.

— Taylor are un fel de criză, pentru că ea şi Davis s-au despărţit iar. O să rămân diseară la ea, poate că şi mâine, depinde cum se simte.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat să spună şi ea ceva. Mama are un detector de minciuni cum nu am mai văzut niciodată la nimeni. E mai mult decât o intuiţie maternă, e ca un dispozitiv de localizare. Dar acum nu s-a declanşat nicio alertă, nu a sunat nicio sirenă sau sonerie. Faţa mamei era perfect inexpresivă.

— Bine, a zis şi s-a întors la călcatul ei. Apoi a adăugat:

— Încearcă să vii acasă mâine-seară. Fac un calcan.

A stropit cu apret pantalonii kaki. Eram liberă să plec. Ar fi trebuit să mă simt uşurată, dar nu era aşa. Nu tocmai.

— O să încerc, i-am zis.

Pentru o clipă m-am gândit să îi spun adevărul. Dintre toţi, mama sigur m-ar fi înţeles. Ar fi vrut să mă ajute. Ne iubea pe amândoi. Mama fusese cea care îl dusese pe Conrad la camera de gardă când îşi rupsese mâna pe skateboard, pentru că Susannah tremura aşa de tare, încât nu putea să conducă. Mama era calmă, de nădejde. Întotdeauna ştia ce e de făcut.

Cel puţin aşa fusese odată. Acum nu mai eram prea sigură. Când Susannah s-a îmbolnăvit din nou, mama a trecut pe pilot automat, ca să poată face tot ce trebuia făcut. Abia dacă era prezentă însă. Mai deunăzi coborâsem de la etaj şi am găsit-o măturând holul din faţă, cu ochii înroşiţi. M-am speriat. Mama nu era genul care să plângă. Să o văd în ipostaza asta, de persoană reală, şi nu doar ca pe mama mea, aproape că m-a făcut să nu mai am încredere în ea.

Mama a pus jos fierul de călcat. Şi-a luat poşeta de pe blat şi şi-a scos portofelul.

— Să-i cumperi lui Taylor nişte îngheţată Ben&Jerry’s din partea mea, a zis şi mi-a întins o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Mersi, mami, i-am spus, am luat bancnota şi mi-am îndesat-o în buzunar. O să-mi fie de folos mai târziu, pentru benzină.

— Distracţie plăcută, a mai zis şi a dispărut iar.

Absentă. Călcând aceeaşi pereche de pantaloni kaki pe care tocmai îi călcase.

Când am ajuns în maşină şi am plecat, mi-am permis în sfârşit să simt. Uşurare. Fără o mamă tăcută, tristă. Nu astăzi. Nu-mi părea bine că o lăsasem singură şi nu îmi plăcea să stau pe lângă ea, pentru că mă făcea să îmi aduc aminte ceea ce aş fi vrut cel mai tare să uit. Susannah plecase şi nu avea să se mai întoarcă şi niciunul dintre noi nu va mai fi la fel, niciodată.

Capitolul şapte

La Taylor acasă uşa principală nu era aproape niciodată încuiată. Scara, cu balustrada ei de lemn lungă şi lustruită îmi era la fel de familiară ca şi a mea.

Am intrat singură în casă şi am urcat direct în camera prietenei mele. Taylor stătea întinsă pe burtă şi răsfoia nişte reviste mondene. Imediat ce m-a văzut, s-a ridicat şi a zis:

— Eşti masochistă sau ce?

Mi-am aruncat geanta de voiaj pe podea şi m-am aşezat lângă ea. O sunasem în drum spre ea; îi spusesem totul. Aş fi preferat să nu o fac. Dar am făcut-o.

— De ce pleci să-l cauţi? m-a întrebat. Nu mai e iubitul tău.

— De parcă a fost vreodată cu adevărat, am zis, oftând.

— Exact asta voiam să spun.

A răsfoit iar revista şi mi-a întins-o.

— Uită-te şi tu. Te-aş vedea într-un bikini ca ăsta. Ăla cu bustieră albă. Ar merge trăsnet cu pielea ta bronzată.

— Jeremiah o să ajungă şi el aici în curând, i-am zis, cu ochii la revistă.

I-am întins-o înapoi lui Taylor. Nu mă puteam imagina în bikiniul acela. Pe ea însă, da.

— Tare ar fi trebuit să-l alegi pe Jeremiah. Conrad e practic sărit de pe fix.

— Conrad nu e sărit de pe fix.

Taylor nu îi iertase niciodată lui Conrad faptul că nu o plăcuse în vara aceea când o luasem cu noi la Cousins – aveam paisprezece ani. Taylor era obişnuită ca toţi băieţii să o placă şi nu era învăţată să fie ignorată. Conrad exact asta făcuse. Dar nu şi Jeremiah. Imediat ce bătuse din gene şi îl privise cu ochii ei căprui, fusese al ei. Jeremy al ei, aşa îi spunea – tachinându-l puţin, aşa cum băieţii adoră să fie trataţi. Şi Jeremiah s-a prins imediat în capcană, până ce Taylor i-a dat papucii pentru Steven, fratele meu.

Cu buzele ţuguiate, mi-a zis:

— Bine, poate că am fost puţin cam dură. Poate că nu e sărit de pe fix. Dar care e faza? O să stai pur şi simplu mereu să-l aştepţi? Când are el chef?

Trăgând de o aţă deşirată din covor, i-am răspuns:

— Nu! Dar a intrat în vreun bucluc. Acum, mai mult ca niciodată, are nevoie de prietenii lui. Indiferent ce s-a întâmplat între noi, o să fim întotdeauna prieteni.

— Mă rog, a zis Taylor, dând ochii peste cap. Singurul motiv pentru care mă bag în treaba asta este ca tu să ai parte de o încheiere.

— Încheiere?

— Da. Acum îmi dau seama că e singura cale. Trebuie să te vezi cu Conrad faţă în faţă şi să îi spui că nu-l mai

iubeşti şi că nu mai ai de gând să îi cânţi în strună. Apoi şi numai apoi o să te poţi dezlipi de idiotul ăsta de doi bani.

— Taylor, nici eu nu sunt chiar fără vină în toată treaba asta, i-am zis, înghiţind cu greu. M-am purtat oribil ultima dată când l-am văzut.

— Cum zici tu. Ideea e că trebuie să treci peste asta. Spre ceva mai bun. M-a fixat cu privirea. Cum ar fi Cory. Cu care, fiindcă a venit vorba, nu cred să mai ai vreo şansă măcar, după seara trecută.

Seara trecută părea să fi fost în urmă cu o mie de ani. M-am străduit cât am putut să par spăsită şi am zis:

— Auzi, mulţumesc încă o dată că pot să las maşina aici. Dacă sună mama...

— Belly, te rog, a spus, suspinând scurt. Arată şi tu puţin respect. Spre deosebire de tine, eu sunt regina minciunilor pentru părinţi. O să ajungi înapoi la timp pentru mâine-seară, nu? Ieşim cu toţii cu barca părinţilor lui Davis, ai uitat? Mi-ai promis.

— Dar nu se pleacă înainte de ora opt sau nouă. Sunt sigură că mă întorc până atunci. În plus – am insistat –, nu ţi-am promis nimic.

— Atunci îmi promiţi acum, mi-a ordonat Taylor. Promite-mi că o să vii. Am dat ochii peste cap şi am întrebat-o:

— De ce vrei aşa de tare să mă întorc? Ca să-l asmuţi iar pe Cory Wheeler asupra mea? N-ai nevoie de mine. Îl ai pe Davis.

— Ba chiar am nevoie de tine, deşi eşti o cea mai bună prietenă îngrozitoare. Iubiţii nu sunt acelaşi lucru ca prietenele cele mai bune şi tu ştii asta. Nu mai e mult şi o să fim la facultate, înţelegi. Şi dacă o să mergem la şcoli diferite? Atunci?

Taylor mă ţintuia cu o privire acuzatoare.

— Bine, bine, îţi promit.

Taylor încă îşi dorea din inimă ca noi două să mergem la aceeaşi şcoală, aşa cum spuseserăm mereu că o să facem.

Mi-a întins mâna şi ne-am încârligat degetele mici.

— Aşa ai de gând să mergi îmbrăcată? m-a întrebat, brusc.

— Păi, da, am zis, uitându-mă în jos, la cămaşa mea gri.

Taylor a clătinat din cap cu aşa viteză, că părul ei blond a şfichiuit aerul roată, în jurul capului.

— Asta porţi tu când îl vezi pe Conrad din nou pentru prima oară?

— Nu mă duc la o întâlnire, Taylor.

— Când te vezi cu un fost trebuie să arăţi mai bine decât ai arătat vreodată. E prima regulă a despărţirilor, gen. Trebuie să-l faci să se gândească „La dracu', am ratat tocmai asta?". E singura cale.

Nu mă gândisem la asta.

— Nu-mi pasă ce gândeşte, am zis.

Taylor deja scotocea prin geanta mea de voiaj.

— Aici nu ai decât lenjerie şi un tricou. Şi vechitura asta de maiou. Îâuu. Îl urăsc. Trebuie să fie scos oficial din uz.

— Încetează. Nu mai umbla prin lucrurile mele.

Taylor a sărit deodată în sus, strălucind la faţă, entuziasmată.

— Stai, Belly, te rog, lasă-mă să-ţi fac eu bagajul! Te rog, m-ar face aşa de fericită.

— Nu, am răspuns, cât am putut mai ferm, pentru că trebuia să fii fermă cu Taylor. Mâine sunt înapoi, probabil. Nu am nevoie de nimic altceva.

Nu m-a luat în seamă şi a dispărut în dressing.

Atunci mi-a sunat telefonul. Era Jeremiah. Înainte de a-i răspunde, am zis:

— Tay, vorbesc serios.

— Nu-ţi face griji, mă ocup eu. Gândeşte-te la mine ca la zâna ta bună, mi-a zis ea, din dressing.

Am răspuns la telefon.

— Bună. Unde eşti?

— Destul de aproape. Cam la o oră distanţă. Tu eşti acasă la Taylor?

— Da. Vrei să-ţi spun din nou cum să ajungi?

— Nu, am înţeles.

A făcut o pauză şi o clipă am crezut că deja închisese. Apoi a spus:

— Îţi mulţumesc pentru ce faci.

— Fii serios, am zis.

M-am gândit să mai spun ceva, de exemplu că e unul dintre prietenii mei cei mai buni şi că eram aproape bucuroasă că aveam un motiv ca să mă văd din nou cu el. Pur şi simplu parcă nu era vară fără băieţii lui Beck.

Din păcate, nu am reuşit să fac vorbele să sune cum trebuie în mintea mea şi, până să le aleg, a închis.

Când Taylor a reapărut din dressing, tocmai închidea fermoarul genţii mele.

— Totul e gata, a zis, zâmbind.

— Taylor... am spus şi am încercat să îmi iau geanta din mâna ei.

— Nu, aşteaptă până ajungi acolo. O să-mi mulţumeşti. Am fost foarte generoasă, chiar dacă mă abandonezi aici.

Am ignorat ultima parte şi i-am zis:

— Mersi, Tay.

— N-ai pentru ce, a răspuns, aranjându-şi părul în oglinda de pe birou. Şi, mă rog, cum aveţi de gând să-l găsiţi pe Conrad? La urma urmelor, ar putea să fie sub un pod, pe undeva, şi voi habar n-aveţi.

La partea asta, cu detaliile specifice, nu mă prea gândisem.

— Sunt sigură că Jeremiah are ceva idei, am zis.

*

Jeremiah a apărut după o oră, exact aşa cum spusese. L-am văzut prin fereastra din camera de zi când maşina lui a intrat pe aleea circulară a casei lui Taylor.

— Frate, e aşa de drăguţ, a spus Taylor şi a dat fuga la bufet, să-şi dea cu gloss de buze. De ce nu mi-ai spus că s-a făcut aşa de drăguţ?

Ultima dată când îl văzuse ea pe Jeremiah era costeliv şi cu un cap mai scund. Nu e de mirare că ea îl preferase în cele din urmă pe Steven. Pentru mine însă era acelaşi Jeremiah.

Mi-am apucat geanta şi am luat-o spre ieşire, Taylor venind imediat în urma mea.

Când am deschis uşa din faţă, Jeremiah era deja la trepte. Purta şapca lui cu Red Sox şi avea părul mai scurt decât la ultima noastră întâlnire. Era ciudat să îl văd acolo, în pragul uşii lui Taylor. Ireal.

— Eram gata să te sun, a zis, scoţându-şi şapca.

Nu era genul de băiat căruia să-i pese că are părul ciufulit sau că arată ridicol. Era una dintre cele mai adorabile calităţi ale lui, pe care o admiram pentru că eu, una, trăiam aproape permanent cu teama de a nu mă face de râs.

Voiam să îl iau în braţe, dar dintr-un motiv oarecare m-am abţinut. Poate pentru că nu a întins el primul braţele spre mine, poate pentru că, brusc, devenisem timidă.

— Ai ajuns foarte repede, i-am spus, în schimb.

— Am mers ca nebunul, mi-a explicat, apoi a adăugat: Bună, Taylor.

Taylor s-a ridicat pe vârfuri şi l-a îmbrăţişat, iar eu am regretat că nu făcusem la fel.

După aceea s-a dat un pas în spate, l-a privit din cap până în picioare şi a zis:

— Jeremy, arăţi bine.

I-a surâs şi a aşteptat să-i spună şi el că arată bine. Pentru că nu a făcut-o, a adăugat:

— Acum era rândul tău să-mi spui ce bine arăt. Ce naiba! Jeremiah a râs.

— Aceeaşi Taylor. Ştii şi tu că arăţi bine. N-ai nevoie să ţi-o spun eu. Şi-au zâmbit strengăreşte.

— Ar fi bine să pornim, am intervenit eu.

Jeremiah mi-a luat geanta şi l-am urmat amândouă la maşină. Cât timp mi-a făcut loc în portbagaj pentru geantă, Taylor m-a apucat de umăr şi a zis:

— Sună-mă când ajungi acolo, oriunde vă duceţi, Bellysăreasa.

Aşa îmi spunea pe vremea când eram mici şi obsedate de Cenuşăreasa. Cânta şi ea, odată cu şoriceii. Bellysăreasa, Bellysăreasa.

Am simţit un val subit de afecţiune pentru ea. Nostalgia, ani de istorie împreună, însemnau mult. Mai mult decât îmi dădeam seama. Avea să îmi fie dor de ea anul următor, când vom fi la colegii diferite.

— Tay, mersi că îmi ţii maşina aici.

A dat din cap. Apoi a mimat din buze cuvântul „încheiere”.

— Pa, Taylor, i-a spus Jeremiah şi s-a urcat în maşină.

Am făcut la fel. Maşina era varză, ca întotdeauna. Peste tot erau sticle goale de apă, pe jos şi pe bancheta din spate.

— Pa, am strigat pe geam în timp ce Jeremiah ieşea de pe alee.

Taylor a rămas să se uite după noi şi să ne facă semn cu mâna de rămas-bun.

— Să nu uiţi ce-ai promis, Belly.

— Ce i-ai promis? m-a întrebat Jeremiah, cu ochii în oglinda retrovizoare.

— Am promis că o să mă întorc la timp pentru petrecerea pe care o dă iubitul ei de 4 iulie. O să fie pe un iaht.

— Nu-ţi face griji, o să te întorci la timp, a zis, dând din cap. Să sperăm că te aduc înapoi până diseară.

— A, bine, am zis.

M-am gândit că în cazul ăsta nici nu aş fi avut nevoie de geanta de voiaj.

— Taylor e neschimbată, a mai adăugat.

— Mda, cred că da.

Apoi niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Am rămas pur şi simplu în tăcere.

Capitolul opt

Jeremiah

Pot să identific cu precizie momentul când totul s-a schimbat. S-a întâmplat vara trecută. Con şi cu mine stăteam pe verandă şi eu încercam să îi povestesc despre cât de imbecil era noul antrenor secundar de fotbal.

— Suportă până se termină.

Lui îi era uşor să vorbească. El renunţase.

— Nu pricepi, tipul ăsta e nebun, începusem să îi explic.

Con însă nu mă mai asculta. Tocmai intrase pe alee maşina lor. Primul a coborât Steven, apoi Laurel, care m-a întrebat unde e mama şi m-a îmbrăţişat cu putere. Pe urmă l-a luat în braţe pe Conrad.

— Hei, unde e Belly buricoasa[1]? am apucat să întreb. Şi atunci a apărut.

Conrad a văzut-o primul. Se uita peste umărul lui Laurel. La ea. Belly venea spre noi. Părul îi flutura în toate părţile şi picioarele păreau interminabile. Purta un şort cu franjuri

[1] Joc de cuvinte în lb. Eng., numele personajului, Belly, trimite la belly button, buric.

şi nişte tenişi jegoşi. Din maiou îi ieşea bareta sutienului. Jur că până atunci nu îi observasem niciodată bareta sutienului. Avea o expresie nostimă, o privire pe care nu i-am recunoscut-o. Gen, timidă şi neliniştită, dar în acelaşi timp mândră.

M-am uitat cum Conrad o ia în braţe şi mi-am aşteptat rândul. Voiam să o întreb la ce se gândeşte. De ce avea acea expresie pe chip. Nu am făcut-o, totuşi. L-am ocolit pe Conrad şi am luat-o în braţe şi am spus o tâmpenie. Am făcut-o să râdă şi pe urmă a redevenit Belly. A fost o uşurare, pentru că nu voiam ca ea să fie altceva decât Belly, pur şi simplu.

O cunosc de când mă ştiu pe lume. Nu m-am gândit niciodată la ea ca la o fată. Era una de-a noastră. Era prietena mea. Să o văd altfel, fie şi doar pentru o secundă, m-a zguduit.

Tata obişnuia să spună că pentru tot ce există în viaţă apare un moment care schimbă totul. Acel moment unic de care depinde totul, dar de care arareori îţi dai seama la timp. Cum ar fi un coş de trei puncte marcat la începutul celui de-al doilea sfert, care schimbă total tempoul jocului. Trezeşte lumea, îi aduce pe toţi înapoi la viaţă. Totul se leagă de acel moment unic.

Aş fi putut uita de el, de momentul când maşina lor a oprit şi din ea a coborât fata aceea, o fată pe care abia dacă am recunoscut-o. Se prea poate să fi fost unul din acele lucruri. Ştii, când o persoană îţi atrage atenţia, ca o boare de parfum când te plimbi pe stradă. Mergi mai departe. Uiţi. Aş fi putut să uit. Poate că lucrurile ar fi revenit la cum erau înainte.

Apoi a venit însă momentul care a schimbat jocul.

Era ora de culcare, trecuse poate o săptămână de la începutul verii. Belly şi cu mine stăteam la piscină şi ea râdea de se prăpădea la ceva ce spusesem, nu îmi aduc

aminte ce anume. Mi-a plăcut tare că am reuşit să o fac să râdă. Chiar dacă aşa era ea, râdea mult, şi nu făcusem cine ştie ce chestie, m-am simţit senzaţional.

— Jere, spusese, eşti cel mai amuzant om pe care îl cunosc, gen.

A fost unul dintre cele mai tari complimente din viaţa mea. Dar nu acela a fost momentul care a schimbat jocul.

Acela a venit imediat apoi. Eram în formă, îl imitam pe Conrad când se trezeşte dimineaţa. O scenă întreagă gen Frankenstein. Atunci a apărut Conrad şi s-a aşezat lângă ea pe şezlong. A tras-o de coada de cal şi a zis:

— Ce e aşa de amuzant?

Belly s-a uitat în sus la el şi s-a îmbujorat de-a dreptul. Era toată roşie la faţă şi ochii îi străluceau.

— Nu mai ştiu, a spus.

Mi s-a răscolit stomacul. Am simţit ca şi cum m-ar fi izbit cineva cu picioarele în plex. Eram gelos, nebun de gelozie. Pe Conrad. Şi când, puţin mai târziu, ea s-a ridicat să-şi ia un suc, l-am văzut cum o priveşte în timp ce se îndepărta şi mi s-a făcut rău.

Atunci am ştiut că lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel. Am vrut să îi spun lui Conrad că nu avea niciun drept. Că o ignorase în toţi acei ani, că nu putea să hotărască pur şi simplu să o ia doar pentru că aşa avea el chef.

Belly era a noastră, a tuturor. Mama o adora. Spunea că Belly era fiica ei secretă. Tot anul abia aştepta să o vadă. Steven era chiar protector cu ea, deşi îi făcea zile fripte. Toată lumea avea grijă de Belly, doar că ea nu ştia. Ea era prea ocupată să se uite la Conrad. Îl iubea pe Conrad de când lumea.

Tot ce ştiam era că voiam ca ea să se uite la mine aşa. După ziua aceea nu am mai avut scăpare. Îmi plăcea mai mult decât ca prietenă. Se prea poate să o fi iubit chiar.

Au mai fost şi alte fete. Dar nu erau ea.

Nu voisem să îi cer ajutorul lui Belly. Eram supărat pe ea. Nu doar pentru că îl alesese pe Conrad. Asta nu mai era de mult o noutate. Întotdeauna avea să îl aleagă pe Conrad. Dar noi eram şi prieteni. De câte ori mă sunase de când a murit mama? De două ori? Câteva mesaje şi e-mailuri?

Aşezat însă lângă ea, în maşină, simţindu-i mirosul de Belly Conklin (săpun Ivory, cocos şi zahăr), felul cum strâmba din nas când cădea pe gânduri, zâmbetul neliniştit şi unghiile roase. Felul în care îmi rostea numele.

Când s-a aplecat să aranjeze direcţia din care bătea aerul condiţionat, părul i s-a atins de piciorul meu şi era aşa de moale. M-a făcut să îmi amintesc totul, de la început. N-am putut să mai rămân supărat pe ea şi să o ţin la distanţă, aşa cum plănuisem. La naiba, era aproape imposibil. Când eram lângă ea nu voiam decât să o iau în braţe, să o strâng şi să o sărut de să-i iasă sufletul. Poate că atunci l-ar fi uitat în sfârşit pe tâmpitul de frate-meu.

Capitolul nouă

— Deci încotro? l-am întrebat pe Jeremiah.

Am încercat să-i prind privirea şi să îl fac să se uite la mine, doar o clipă. Mi se părea că nu mă privise drept în ochi nici măcar o dată de când venise, iar asta mă tulbura. Aveam nevoie să ştiu că lucrurile erau OK între noi.

— Nu ştiu, a zis. N-am mai vorbit cu Con de ceva vreme. Habar nu am unde s-a dus. Speram să ai tu ceva idei.

Treaba e că nu aveam. Nu prea. Deloc, practic. Mi-am dres vocea.

— Conrad şi cu mine n-am mai vorbit de la... din mai.

Jeremiah s-a uitat la mine pieziş, dar nu a spus nimic. Mă întrebam ce i-o fi spus Conrad. Probabil nu prea multe. Am continuat să vorbesc, pentru că el nu o făcea.

— L-ai sunat pe colegul lui de cameră?

— N-am numărul lui. Nici măcar nu ştiu cum îl cheamă.

— Îl cheamă Eric, am spus, repede, bucuroasă că ştiam cel puţin asta. E acelaşi coleg pe care l-a avut în timpul anului. Au rămas în aceeaşi cameră şi pe durata şcolii de vară. Aşa că... ăă... cred că acolo o să mergem. La Brown. O să vorbim cu Eric, cu lumea de pe palierul lui. Cine ştie, poate că doar umblă prin campus.

— Mi se pare un plan bun.

Apoi, în timp ce se uita în oglinda retrovizoare şi schimba banda de mers, m-a întrebat:

— Deci tu ai fost să-l vizitezi pe Con la şcoală?

— Nu, am răspuns, cu ochii pe geam, pentru că era ceva destul de stânjenitor de recunoscut. Dar tu?

— Tata şi cu mine l-am ajutat să se mute la cămin.

Apoi, aproape fără să vrea, a mai spus:

— Mulţumesc că ai venit.

— Pentru puţin.

— Deci Laurel n-a avut nimic împotrivă?

— A, sigur că nu, am minţit eu. Îi pare bine că am putut să vin.

Obişnuisem să aştept cu nerăbdare tot anul întâlnirea cu Conrad. Îmi doream să vină vara aşa cum cei mici îşi doresc să vină Crăciunul. Nu mă gândeam la nimic altceva. Chiar şi acum, după tot ce se întâmplase, numai la el mă gândeam.

Mai târziu am deschis radioul, ca să umplu tăcerea dintre Jeremiah şi mine. La un moment dat mi s-a părut chiar că îl aud cum începe să spună ceva şi am zis:

— Ai spus ceva?

— Nu.

Un timp ne-am continuat drumul şi atât. Jeremiah şi cu mine eram doi oameni care nu rămăseseră niciodată fără subiecte de discuţie, dar acum uite cum nu mai scoteam nicio vorbă. Într-un final a zis el:

— Am văzut-o pe Nona săptămâna trecută. Am trecut pe la căminul de bătrâni la care lucrează.

Nona era sora medicală pe care o avusese Susannah la Centrul de Îngrijiri Paliative. O întâlnisem şi eu de câteva ori. Era amuzantă şi puternică. Nona era mică de înălţime, avea cam un metru cincizeci şi şapte, braţele şi picioarele ca nişte fuse, dar eu am văzut-o cum o ridica pe Susannah de parcă ar fi fost un fulg. Ceea ce, spre final, cred că era destul de aproape de adevăr.

Capitolul zece

Când Susannah s-a îmbolnăvit din nou foarte rău, la început nu mi-a spus nimeni. Nici Conrad, nici mama şi nici Susannah însăşi. Totul s-a petrecut foarte repede.

Încercasem să scap de acea ultimă vizită la Susannah. I-am spus mamei că am examen la trigonometrie şi că reprezenta un sfert din nota finală. Aş fi fost în stare să spun orice ca să nu fiu obligată să merg.

— Va trebui să studiez tot weekendul, i-am spus la telefon. Nu pot să vin. Poate weekendul viitor.

Am încercat să îmi iau un ton degajat, nu disperat.

— Bine, mama?

Mi-a răspuns imediat.

— Nu. Nu e bine. O să vii weekendul ăsta. Susannah vrea să te vadă.

— Dar...

— Fără dar.

Avea vocea tăioasă ca o lamă.

— Ţi-am cumpărat deja biletul de tren. Ne vedem mâine.

În timpul călătoriei cu trenul mi-am bătut capul să găsesc ce anume să îi spun lui Susannah când urma să o văd. Aveam să-i spun cât de grea e trigonometria, că Taylor e îndrăgostită, că mă gândeam să candidez la funcţia de secretară a clasei, ceea ce era o minciună. Dar ştiam că Susannah avea să fie încântată. O să-i spun toate astea şi n-o să întreb de Conrad.

Mama m-a luat de la gară.

— Mă bucur că ai venit, a zis când am urcat în maşină, apoi a continuat: Nu-ţi face griji, Conrad nu e aici.

Nu i-am răspuns, m-am uitat doar pe geam. Eram nejustificat de furioasă pe ea pentru că mă obligase să vin. Nu că ei îi păsa. A continuat să vorbească.

— Te previn de pe acum că nu arată prea bine. E obosită. E foarte obosită, dar abia aşteaptă să te vadă.

Imediat ce a spus că „nu arată bine”, eu am închis ochii. M-am urât pentru că îmi era teamă să o văd, pentru că nu venisem mai des să o vizitez. Dar eu nu eram ca mama, puternică şi rezistentă ca oţelul. Era prea greu să o văd pe Susannah aşa. De fiecare dată mi se părea că parcă dispăreau părţi din ea aşa cum fusese odinioară. Să o văd aşa cum era acum făcea ca totul să devină realitate.

Când am intrat pe aleea pentru maşini, Nona era afară, fuma o ţigară. O cunoscusem cu câteva săptămâni în urmă, când Susannah venise prima dată acasă. Nona îţi strângea mâna într-un mod foarte intimidant. Când am ieşit din maşină, îşi dezinfecta mâinile şi îşi pulveriza odorizant Febreze pe uniformă, de parcă era o adolescentă care fuma pe ascuns, deşi pe Susannah nu o deranja; din când în când îi plăceau şi ei ţigările, dar nu mai putea să fumeze tutun. Doar marijuana şi numai uneori.

— ’Neaţa, strigase Nona şi ne făcuse cu mâna.

— ’Neaţa, i-am răspuns şi noi.

Stătea pe veranda din faţă.

— Mă bucur să te văd, mi-a zis, iar mamei: Susannah e îmbrăcată şi vă aşteaptă la parter.

Mama se aşezase lângă Nona.

— Belly, du-te tu întâi. Eu rămân să vorbesc puţin cu Nona.

Prin „vorbit” ştiam că voia să spună că fuma şi ea o ţigară. Ea şi Nona deveniseră chiar prietene.

Nona era pragmatică, dar şi profund religioasă. O dată o invitase pe mama să meargă cu ea la biserică şi, deşi mama nu era deloc evlavioasă, se dusese. La început crezusem că o făcuse doar ca să îi facă Nonei pe plac, dar apoi, când a început să meargă la biserică şi acasă, de una singură, mi-am dat seama că era vorba de mai mult de atât. Încerca să găsească un mod de a se împăca cu ceea ce se întâmpla.

— Să mă duc singură? am întrebat şi imediat am regretat.

Nu voiam să fiu luată drept fricoasă de vreuna dintre ele. Deja mă judecam singură.

— Te aşteaptă, a zis mama.

Aşa era. Susannah era în living, îmbrăcată cu haine adevărate, nu în pijama. Era fardată. Fardul de obraz de culoarea piersicii era intens şi strident în comparaţie cu pielea ei, albă ca varul. Făcuse tot acest efort de dragul meu. Ca să nu mă sperie. Aşa că m-am prefăcut că nu sunt speriată.

— Fata mea preferată, spusese, întinzând braţele spre mine.

Am îmbrăţişat-o cât mai delicat cu putinţă şi i-am zis că arăta mult mai bine. Minţeam. Mi-a spus că Jeremiah nu avea să ajungă acasă decât mai târziu, spre seară, aşa că în după-amiaza aceea noi, fetele, aveam toată casa la dispoziţie.

Apoi a intrat şi mama în casă, dar ne-a lăsat repede singure. A intrat în living să o salute în grabă pe Susannah şi pe urmă s-a dus să pregătească prânzul, cât am povestit noi despre ce se mai întâmplase.

Imediat ce mama a ieşit din cameră, Susannah mi-a zis:

— Dacă te îngrijorează că s-ar putea să te întâlneşti cu Conrad, nu ai de ce, scumpo. Nu vine acasă în weekendul ăsta.

Am înghiţit în sec.

— Ţi-a zis el asta?

Susannah aproape a izbucnit în râs.

— Băiatul ăla nu-mi spune nimic. Maică-ta mi-a pomenit despre bal, că n-a fost o reuşită... nu aşa cum speraserăm noi. Îmi pare rău, scumpo.

— S-a despărţit de mine, i-am spus.

Fusese ceva mai complicat de atât, dar, dacă mergeai la esenţă, asta se întâmplase. Şi doar pentru că aşa vrusese el. Întotdeauna el a fost cel care a decis – el hotăra dacă eram sau nu împreună.

Susannah mi-a luat mâna şi a ţinut-o într-a ei.

— Să nu-l urăşti pe Conrad.

— Nu-l urăsc, am minţit eu.

Îl uram mai mult decât orice. Îl iubeam mai mult decât orice. Pentru că el era totul. Şi uram şi asta.

— Connie face greu faţă la toate astea. E mult.

S-a oprit şi mi-a dat la o parte părul de pe faţă. Mâna i-a întârziat pe fruntea mea, ca şi cum aş fi avut febră, ca şi cum eu eram cea bolnavă şi aveam nevoie să fiu alinată.

— Să nu-l laşi să te dea deoparte. Are nevoie de tine. Să ştii că te iubeşte.

Am scuturat din cap: Nu, nu mă iubeşte. Apoi am adăugat în mintea mea: Se iubeşte doar pe el însuşi. Şi pe tine. Susannah se purta ca şi cum nu mă auzise.

— Tu îl iubeşti?

Nu i-am răspuns şi atunci a dat din cap ca şi cum aş fi făcut-o.

— Vrei să faci ceva pentru mine? Am încuviinţat plecând capul, încet.

— Ai grijă de el, pentru mine. Vrei să o faci?

— N-o să fie nevoie să am eu grijă de el, Susannah. O să fii tu aici ca s-o faci.

Am încercat să nu par disperată, dar nu conta.

— Belly, a spus ea, zâmbind, tu eşti fata mea.

După prânz Susannah a tras un pui de somn. Nu s-a trezit decât târziu, după-amiază, şi atunci a fost irascibilă şi dezorientată. S-a răstit la mama o dată şi asta m-a speriat. Susannah nu se răstea la nimeni. Nona a încercat să o ducă în pat şi la început a refuzat, însă mai apoi a cedat. În drum spre camera ei mi-a făcut cu ochiul, cam fără vlagă.

Jeremiah a ajuns acasă aproape de ora cinei. Am fost uşurată când l-am văzut. Făcea să pară totul mai uşor, mai simplu. Doar văzându-i faţa îmi dispărea o parte din stresul de a mă afla acolo.

A intrat în bucătărie şi a zis:

— Ce miroase aşa a ars? A, găteşte Laurel. Bună, Laure!

Mama l-a plesnit cu un prosop de bucătărie. S-a ferit şi a început să salte capacele, în joacă.

— Bună, Jere, i-am zis.

Stăteam pe un taburet şi scoteam boabele de fasole din păstăi.

— A, bună, a zis, întorcând ochii spre mine. Ce mai faci?

Apoi s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat repede, cumva doar pe jumătate. Am încercat să îmi dau seama după ochii lui cum se simte de fapt, dar nu m-a lăsat. S-a tot fâţâit prin bucătărie, glumind cu Nona şi cu mama.

Într-un fel, era acelaşi Jeremiah, dar în alte privinţe vedeam cum situaţia îl schimbase. Îl îmbătrânise. Totul

presupunea mai mult efort, şi glumele lui, şi zâmbetele. Nimic nu mai venea cu uşurinţă, de la sine.

Capitolul unsprezece

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până ce Jeremiah a vorbit din nou. Eu mă prefăceam că dorm, iar el bătea darabana cu degetele pe volan.

— Asta a fost melodia balului meu, a zis, deodată. Am deschis imediat ochii şi l-am întrebat:

— La câte baluri ai fost?

— În total? Cinci.

— Ce? Da, vezi să nu, am spus. Nu te cred.

Dar îl credeam. Sigur că Jeremiah fusese la cinci baluri. Era exact genul ăla de tip cu care toată lumea voia să meargă la bal. Ştia cum să facă o fată să se simtă ca regina balului, chiar dacă era banală.

Jeremiah a început să le numere pe degete.

— Balul bobocilor, am fost la două, al meu şi al Florei Martinez de la Sacred Heart. Anul ăsta am fost la balul meu şi la alte două. Cu Sophia Franklin, de la...

— Bine, bine. Am înţeles. Eşti la mare căutare.

M-am aplecat să umblu la butonul de control al aerului condiţionat.

— A trebuit să cumpăr un smoching pentru că era mai ieftin decât să tot închiriez, iar şi iar.

A spus asta privind drept înainte, iar apoi a zis ceva ce nu m-aş fi aşteptat niciodată să îl aud spunând:

— Tu arătai bine la balul tău. Mi-a plăcut rochia pe care o aveai.

Am holbat ochii la el. Conrad îi arătase oare pozele noastre? Îi spusese totul?

— De unde ştii?

— Mama ţi-a înrămat una dintre fotografii.

Nu mă aşteptasem să aducă vorba despre Susannah. Îmi imaginasem că balul era un subiect sigur.

— Am auzit că tu ai fost regele balului la al tău.

— Mda.

— Fac pariu că a fost distractiv.

— Da, a fost destul de distractiv.

Trebuia să îl fi luat mai degrabă pe Jeremiah cu mine. Dacă aş fi mers cu el, altfel ar fi stat lucrurile. El ar fi spus tot ce se cuvenea spus. Ar fi fost în mijlocul ringului de dans şi ar fi făcut maşina de scris şi maşina de tuns iarba şi toasterul şi cu toate celelalte dansuri stupide pe care le repeta în timp ce ne uitam la MTV. Şi-ar fi amintit că margaretele erau florile mele preferate şi s-ar fi împrietenit cu iubitul lui Taylor, Davis, şi toate celelalte fete s-ar fi uitat la el şi şi-ar fi dorit să fi fost partenerul lor.

Capitolul doisprezece

Ştiusem de la început că nu avea să fie uşor să-l fac pe Conrad să mă însoţească. Nu era genul care să meargă la banchete. Chestia este însă că mie nu îmi păsa. Eu voiam cu tot dinadinsul să meargă cu mine, să fie partenerul meu. Trecuseră şapte luni de la primul nostru sărut. Două luni de când îl văzusem ultima dată. O săptămână de la ultimul telefon pe care mi-l dăduse.

Să fii partenerul cuiva la bal presupune un statut bine definit; este ceva concret. Iar eu aveam în cap fantezia asta despre bal, despre cum o să fie. Cum o să se uite la mine, cum o să-şi lase mâna să se odihnească în scobitura spatelui meu când dansam. Cum după bal o să mâncăm cartofi prăjiţi cu brânză la o tavernă şi o să privim răsăritul de pe capota maşinii lui. Aveam totul plănuit în capul meu, cum trebuia să se întâmple tot.

Când l-am sunat, în seara aceea, mi s-a părut că era ocupat. Dar eu i-am dat înainte.

— Ce faci în primul weekend din aprilie? l-am întrebat.

Vocea mi-a tremurat când am zis „aprilie”. Îmi era aşa de teamă că avea să spună nu. De fapt, în sinea mea chiar mă aşteptam să o facă.

— De ce? m-a întrebat, prudent.

— E banchetul meu.

A oftat.

— Belly, urăsc să dansez.

— Ştiu. Dar e balul meu şi vreau foarte tare să merg şi vreau să vii cu mine.

De ce trebuia să facă ca totul să fie aşa de greu?

— Sunt la facultate acum, mi-a reamintit el. Nici chiar la balul meu n-am vrut să mă duc.

— Ei, vezi, i-am răspuns în glumă, un motiv în plus să vii la al meu.

— Nu poţi să te duci cu prietenii tăi?

Nu am spus nimic.

— Îmi pare rău, dar chiar n-am chef să merg. Se apropie sesiunea şi mi-ar fi greu să conduc tocmai până acolo, pentru o singură seară.

Aşadar nu putea să facă nici măcar atât pentru mine, ca să mă facă fericită.

Nu avea chef. Foarte bine.

— Nu-i nimic, i-am zis. Sunt o grămadă de alţi băieţi cu care pot să merg. Nicio problemă.

La celălalt capăt al firului auzeam cum i se învârteau rotiţele minţii.

— Lasă, a spus în sfârşit. O să merg eu cu tine.

— Ştii ceva? Nu-ţi mai bate capul. M-a invitat deja Cory Wheeler să fiu partenera lui. Pot să-i spun că m-am răzgândit.

— Cine dracu’ e Cory Wheeler?

Am zâmbit. Era al meu acum. Sau cel puţin aşa credeam.

— Cory Wheeler. E în echipa de fotbal cu Steven. E un dansator foarte bun. E mai înalt decât tine.

— În cazul ăsta cred că o să poţi purta pantofi cu toc, a venit replica lui Conrad.

— Probabil că aşa o să fac.

Am închis telefonul. Oare era aşa de mult dacă îi ceream să fie partenerul meu la banchet, pentru o nenorocită de seară? Şi minţisem despre Cory Wheeler; nu mă invitase. Dar ştiam că ar fi făcut-o dacă îi dădeam de înţeles că voiam asta.

În pat, sub cuvertură, am plâns puţin. Avusesem în minte o seară de bal perfectă, cu Conrad în costum şi cu mine în rochia violet pe care mi-o cumpărase mama cu două veri în urmă, cea pentru care mă milogisem atât. De fapt, Conrad nu mă văzuse niciodată îmbrăcată elegant sau încălţată în pantofi cu toc. Voisem foarte, foarte tare să vină.

M-a sunat mai târziu şi am lăsat apelul să intre direct în căsuţa vocală. Am ascultat în timp ce lăsa următorul mesaj: „Bună. Îmi pare rău pentru mai devreme. Să nu te duci cu Cory Wheeler sau cu vreun alt băiat. O să vin eu. Poţi totuşi să porţi tocuri.”

Am ascultat mesajul acela de cel puţin treizeci de ori, probabil. Nu am auzit totuşi niciodată ce spunea el de fapt – nu voia să merg cu vreun alt tip, dar nici nu voia să meargă cu mine.

M-am îmbrăcat cu rochia violet. Mama a fost încântată, se vedea asta. Am purtat şi colierul de perle pe care Susannah mi-l dăruise când am împlinit şaisprezece ani şi acest lucru a încântat-o la fel de mult. Taylor şi toate celelalte fete îşi aranjau părul la un coafor elegant. Am decis să mi-l fac eu singură. Mi l-am ondulat în bucle lejere şi mama m-a ajutat în partea din spate. Cred că ultima

dată îmi făcuse părul prin clasa a doua, când purtam codiţe împletite în fiecare zi. Se pricepea să umble cu ondulatorul – de altfel, mama era pricepută la cele mai multe dintre lucruri.

Imediat ce am auzit maşina intrând pe alee, am fugit la geam. Arăta minunat în costum. Unul negru, pe care nu îl mai văzusem până atunci. M-am grăbit să cobor scările şi am deschis larg uşa din faţă, înainte ca el să apuce să apese pe sonerie. Nu îmi puteam reţine zâmbetele şi era cât pe ce să îmi arunc braţele în jurul lui când a zis:

— Arăţi OK.

— Mersi, i-am spus, şi braţele mi-au căzut înapoi pe lângă corp. Şi tu la fel.

Am făcut probabil vreo sută de fotografii acasă. Susannah spusese că nu crede nimic dacă nu-l vede cu ochii ei pe Conrad în costum şi pe mine cu rochia aceea. În timpul ăsta era pe telefon cu mama. Mai întâi l-a luat pe Conrad şi el i-a răspuns „Promit” la ce anume i-o fi zis ea. M-am întrebat ce anume îi promisese.

M-am mai întrebat şi dacă într-o bună zi Taylor şi cu mine o să fim aşa, gen – să vorbim la telefon în timp ce copiii noştri se pregătesc pentru bal. Prietenia dintre mama şi Susannah se întindea pe zeci de ani, cu copii şi soţi. Mă întrebam dacă prietenia mea cu Taylor era făcută din acelaşi aluat ca a lor. Durabilă, imposibil de distrus. Nu ştiu de ce, dar mă îndoiam. Relaţia lor era genul de chestie care ţi se întâmplă doar o dată în viaţă.

Pe mine Susannah mă întrebase:

— Ţi-ai aranjat părul aşa cum am vorbit?

— Da.

— Conrad ţi-a spus ce frumos arăţi?

— Da, am zis, chiar dacă nu era adevărat. Nu tocmai.

— Astă-seară o să fie perfect, îmi promisese Susannah.

Mama ne-a aşezat pe treptele de la intrare, pe scara interioară, în picioare lângă şemineu. Steven era şi el prezent, împreună cu partenera lui, Claire Cho. Râdeau tot timpul şi când şi-au făcut fotografiile, Steven s-a aşezat în spate, cu braţele în jurul taliei ei, iar ea s-a rezemat de el. Era aşa de uşor. În pozele noastre, Conrad a stat ţeapăn lângă mine, cu un braţ pe după umerii mei.

— E totul OK? îi şoptisem.

— Mda, a zis.

Mi-a zâmbit, dar nu l-am crezut. Ceva se schimbase. Doar că nu ştiam ce anume.

I-am dat o orhidee pentru rever. El uitase să îmi aducă bucheţelul tradiţional pentru corsaj. Mi-a spus că îl lăsase la cămin, în micul lui frigider. Nu am fost nici tristă, nici furioasă. Eram stânjenită. În tot acest timp, făcusem atâta caz de mine şi Conrad, în ideea că eram cumva un cuplu. Dar fusese nevoie să îl implor ca să meargă la bal cu mine şi nici măcar nu îşi amintise să îmi aducă flori.

Mi-am dat seama că s-a simţit groaznic când a realizat că uitase bucheţelul, exact în clipa când Steven s-a dus la frigider şi a revenit cu un bucheţel pentru mână, trandafiraşi roz care se asortau cu rochia lui Claire. I-a oferit şi un buchet mare.

Claire a scos din buchet un trandafir şi mi l-a întins.

— Uite, a zis, o să-ţi facem noi un bucheţel de mână. I-am zâmbit, să nu par nerecunoscătoare.

— E în ordine. Nu vreau să-mi găuresc rochia.

Ce baliverne. Nu m-a crezut, dar s-a prefăcut că mă crede.

— Atunci, a zis, ce-ar fi să ţi-l pui în păr? Cred că ar arăta foarte drăguţ în părul tău.

— Sigur, am zis.

Claire Cho era drăguţă. Speram ca ea şi Steven să nu se despartă niciodată. Speram să rămână pe veci împreună.

După figura cu buchetul, Conrad a devenit şi mai crispat. Pe drum, până să ajungem la maşină, m-a apucat de încheietura mâinii şi a zis, în şoaptă:

— Îmi cer scuze că ţi-am uitat bucheţelul. Ar fi trebuit să îmi amintesc. Am înghiţit cu noduri şi am zâmbit, cu buzele strânse.

— Ce fel de bucheţel era?

— Cu o orhidee albă. Mama l-a ales.

— Ei, pentru banchetul de clasa a douăsprezecea va trebui să-mi aduci două bucheţele de mână, ca să te revanşezi. O să port câte unul la fiecare încheietură.

M-am uitat la el în timp ce vorbeam. O să mai fim împreună şi peste un an, nu-i aşa? Asta era ce gândeam.

Expresia nu i s-a schimbat. M-a luat de braţ şi a spus:

— Cum vrei tu, Belly.

În maşină, Steven s-a uitat la noi în oglinda retrovizoare.

— Frate, nu-mi vine să cred că am o întâlnire dublă, cu tine şi cu surioara mea.

A clătinat din cap şi a râs. Conrad nu a zis nimic. Simţeam deja cum seara îmi aluneca printre degete.

Avea loc un singur eveniment, care era şi bal al bobocilor, şi banchet pentru absolvenţi. Aşa se făcea la noi în şcoală. Într-un fel era drăguţ, pentru că mergeai de două ori la bal. Cei de clasa a douăsprezecea aveau voie să voteze tema, iar anul acesta era „vechiul Hollywood”. Se ţinea la Water Club şi din decor făceau parte covorul roşu şi falşii paparazzi. Cei din comitetul de organizare comandaseră un pachet integral pentru bal. Costase o grămadă de bani; făcuseră colectă pentru el toată primăvara. Pe pereţi erau afişe de filme vechi şi un semn mare cu Hollywood, care clipea. Ringul de dans era făcut să arate ca un decor de film, cu reflectoare şi o cameră de

filmat falsă, pe un trepied. Exista chiar şi un scaun de regizor, mai într-o parte.

Ne-am aşezat la o masă cu Taylor şi Davis. În pantofii ei stiletto cu tocul de unsprezece centimetri, ea şi Davis aveau aceeaşi înălţime.

Conrad a salutat-o pe Taylor cu o îmbrăţişare, dar nu a făcut cine ştie ce efort să stea de vorbă cu ea sau cu Davis. Se simţea incomod în costum, stând acolo, la masă. Când Davis şi-a descheiat haina şi i-a arătat sticluţa argintie de buzunar, Conrad a încremenit. Poate că era într-adevăr prea matur pentru toate astea. Apoi l-am zărit pe Cory Wheeler pe ringul de dans, în centrul unui grup în care erau şi fratele meu împreună cu Claire. Cory făcea breakdance.

M-am aplecat spre Conrad şi i-am şoptit:

— Ăla e Cory.

— Cine e Cory?

Nu mi-a venit să cred că nu îşi amintea. Pur şi simplu nu puteam să cred. M-am uitat fix la el o clipă, cercetându-i expresia feţei şi apoi m-am tras înapoi.

— Nimeni, am zis.

După ce am mai rămas aşa câteva minute, Taylor m-a luat de mână şi a anunţat că ne ducem la toaletă. Am fost chiar uşurată.

La baie Taylor s-a dat din nou cu luciu de buze şi mi-a şoptit:

— Davis şi cu mine ne ducem în camera de cămin a lui frate-său când se termină petrecerea de după bal.

— De ce? am întrebat, scotocindu-mi în poşeta minusculă după propriul meu luciu de buze.

Taylor mi l-a întins pe al ei.

— Ca să... ştii tu. Să fim singuri. A făcut ochii mari, să accentueze.

— Pe bune? am zis, în şoaptă. Uau! N-am ştiut că îl placi chiar aşa de mult.

— Păi, ai fost foarte ocupată cu toată drama ta cu Conrad. Care, apropo, arată trăsnet, dar de ce e aşa debil? V-aţi certat?

— Nu...

N-am putut să mă uit în ochii ei, aşa că am continuat să mă dau cu luciu de buze.

— Belly, nu înghiţi rahaturile astea. E seara ta de bal. Adică e iubitul tău, nu? Şi-a înfoiat părul şi a pozat în oglindă, ţuguindu-şi buzele.

— Fă-l măcar să danseze cu tine.

Când ne-am întors la masă, Conrad şi Davis vorbeau despre turneul NCAA[2] şi eu m-am relaxat puţin. Davis era fanul echipei Universităţii din Connecticut, iar Conrad, al echipei Universităţii din Carolina de Nord. Cel mai bun prieten al domnului Fisher fusese jucător şi antrenor al echipei UNC, iar Conrad şi Jeremiah erau amândoi fani înrăiţi. Conrad putea să vorbească la nesfârşit despre echipa de baschet a Carolinei.

A început atunci o melodie lentă, Taylor l-a luat pe Davis de mână şi s-au dus împreună pe ringul de dans. I-am urmărit cum dansează, ea cu capul pe umărul lui, el cu mâinile pe şoldurile ei. Foarte curând Taylor nu va mai fi virgină. Mereu spusese că ea avea să fie prima.

— Ţi-e sete? m-a întrebat Conrad.

— Nu. Vrei să dansăm?

— Trebuie neapărat? a zis, ezitant. Am încercat să zâmbesc.

---

[2] *National Collegiate Athletic Association, Asociaţia Sportivă Universitară Naţională, organizaţie nonprofit care coordonează studenţii sportivi din peste 1200 de instituţii de învăţământ din SUA şi Canada.*

— Haide, doar tu eşti cel care m-a învăţat să dansez, se presupune. Conrad s-a ridicat şi mi-a oferit mâna.

— Atunci, hai să dansăm.

I-am dat mâna şi l-am urmat în mijlocul ringului. Am dansat lent şi am fost bucuroasă că muzica era atât de tare, pentru că aşa Conrad nu putea să audă cum îmi bătea inima.

— Mă bucur că ai venit, i-am spus, privindu-l în ochi.

— Ce?

Am spus, mai tare:

— Ziceam că mă bucur că ai venit.

— Şi eu.

Vocea îi suna ciudat; îmi amintesc asta, felul în care i se frânsese vocea.

Chiar dacă stătea fix în faţa mea, cuprinzându-mi talia cu mâinile, iar eu cu mâinile în jurul gâtului lui, niciodată nu îl simţisem aşa de distant. După aceea ne-am aşezat iar la masa noastră.

— Vrei să mergem undeva? m-a întrebat.

— Păi, petrecerea de după bal nu începe decât la miezul nopţii, i-am răspuns, jucându-mă cu colierul de perle.

Mi-l răsuceam în jurul degetelor. Nu puteam să mă uit la Conrad.

— Nu, a zis. Vreau să spun, doar tu şi cu mine. Undeva unde să putem sta de vorbă.

M-a luat brusc ameţeala. Dacă voia să mergem undeva unde să fim singuri, unde puteam să stăm de vorbă, înseamnă că voia să se despartă de mine. Ştiam asta.

— Hai să nu mergem nicăieri, hai să rămânem aici încă puţin. Încercam din răsputeri să nu par disperată.

— Bine, a fost Conrad de acord.

Aşa că am stat acolo, privind cum toată lumea din jurul nostru dansează, cu feţele lucioase, cu machiajul întins. Mi-am scos floarea din păr şi mi-am băgat-o în poşetă.

După ce o vreme nu am spus nimic, i-am zis:

— Mama ta te-a obligat să vii?

Când am pus întrebarea am simţit cum mi se frânge inima, dar trebuia să ştiu.

— Nu.

Răspunsul a venit însă mult prea târziu.

Când am ajuns în parcare, începuse să plouă. Părul meu, părul pe care-l ondulasem pierzându-mi toată după-amiaza, se lăsase deja. Ne îndreptam spre maşină, când Conrad a spus:

— Am o durere de cap groaznică. M-am oprit în loc.

— Vrei să mă duc înapoi, să văd dacă nu are cineva o aspirină?

— Nu, nu-i nevoie. Ştii ce, aş putea să mă întorc la facultate. Luni am un examen şi alte chestii. E în ordine dacă nu mai vin la petrecerea de după bal? Aş putea să te las acasă totuşi.

Cât a vorbit, nu s-a uitat în ochii mei.

— Credeam că o să rămâi peste noapte. S-a scotocit după cheile de la maşină şi a mormăit:

— Ştiu, dar acum mă gândesc că ar trebui să mă întorc... Vocea i s-a stins.

— Dar eu nu vreau să pleci, i-am spus şi am urât felul în care au sunat vorbele mele, ca şi cum mă milogeam.

— Îmi pare rău, a zis, îndesându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

Stăteam acolo în parcare şi mă gândeam: Dacă ne urcăm în maşina lui, s-a terminat. O să mă lase acasă şi pe urmă se va întoarce la facultate şi nu va mai reveni niciodată. Şi ăsta va fi sfârşitul.

Am simţit cum panica îmi urcă în piept.

— Ce s-a întâmplat? Am greşit eu cu ceva? Mi-a evitat privirea.

— Nu. Nu e vorba de tine. Nu are nicio legătură cu tine. L-am apucat de braţ şi el a tresărit.

— Te rog, vorbeşte cu mine! Nu vrei să-mi spui ce se întâmplă?

Conrad nu a spus nimic. Îşi dorea să fie deja în maşină, plecat. De lângă mine. Eu aş fi vrut să îi trag una.

— OK, bine, atunci. Dacă nu vrei să spui, o s-o fac eu.

— Dacă nu vreau să spun ce?

— Că s-a terminat între noi. Că, indiferent ce a fost, s-a terminat. Adică aşa e, nu?

Plângeam şi îmi curgea nasul şi totul era amestecat cu ploaie. Mi-am şters faţa cu dosul mâinii.

A ezitat. L-am văzut cum ezită, cum îşi cântăreşte cuvintele.

— Belly…

— Nu, am zis şi m-am dat un pas mai departe de el. Pur şi simplu nu o face.

Să nu-mi spui nimic.

— Aşteaptă doar o clipă. Nu pleca aşa.

— Tu eşti ăla care pleacă aşa, i-am spus.

Am început să mă îndepărtez de el, cât de repede mă ţineau picioarele, pe tocurile acelea tâmpite.

— Stai! a strigat.

Nu m-am întors, am iuţit şi mai tare pasul. Apoi l-am auzit cum izbeşte cu pumnul în capota maşinii. Aproape că m-am oprit.

Poate chiar aş fi făcut-o dacă venea după mine. Dar nu a venit. S-a urcat în maşină şi a plecat, exact aşa cum spusese că va face.

A doua zi dimineaţă Steven a intrat la mine în cameră şi s-a aşezat la biroul meu. Tocmai ce ajunsese acasă. Era încă în smoching.

— Dorm, i-am spus şi m-am întors pe partea cealaltă.

— Nu, nu dormi.

A făcut o pauză.

— Conrad nu merită, înţelegi?

Ştiam cât îl costa să îmi spună asta şi l-am iubit că a făcut-o. Steven era fanul numărul unu al lui Conrad; mereu fusese aşa. Când s-a ridicat şi a plecat, mi-am repetat în sinea mea. Nu merită.

Am coborât la parter a doua zi pe la prânz.

— Eşti bine? m-a întrebat mama.

M-am aşezat la masa din bucătărie şi mi-am pus capul pe ea. Am simţit lemnul rece şi neted pe obraz. Am ridicat ochii la ea şi am spus:

— Deci înţeleg că Steven m-a turnat.

— Nu chiar, a răspuns, precaută. L-am întrebat eu de ce Conrad nu a rămas aici peste noapte, aşa cum plănuiserăm.

— Ne-am despărţit, i-am zis.

Într-un fel era interesant să aud vorbele rostite cu voce tare, pentru că, dacă ne despărţiserăm, însemna că la un moment dat fuseserăm împreună. Pe bune.

Mama s-a aşezat în faţa mea şi a oftat.

— Mi-a fost mie teamă că asta se va întâmpla.

— Cum adică?

— Adică e mai complicat, nu e vorba doar de tine şi Conrad. E mai multă lume implicată, nu doar tu şi Conrad.

Aş fi vrut să ţip la ea, să îi spun cât de insensibilă, cât de nemiloasă era; nu vedea că mie mi se rupea inima, literalmente? Când am privit-o, mi-am înghiţit cuvintele. Avea dreptate. În afară de inima mea proastă mai erau multe alte motive de îngrijorare. Trebuia să ne gândim la Susannah. Ea avea să fie foarte dezamăgită. Uram faptul că aveam să o dezamăgesc.

— Nu-ţi face griji pentru Beck, mi-a spus mama, cu voce blândă. O să-i spun eu. Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

Am zis că da.

Mai târziu, la mine în cameră şi singură din nou, mi-am spus că era mai bine aşa. Că el voise de la început să o termine, aşa că a fost mai bine că am spus-o eu prima. Nu credeam o iotă din ce spuneam. Dacă m-ar fi sunat şi mi-ar fi cerut să ne împăcăm, dacă ar fi venit acasă la mine cu flori sau cu un stereo pe umăr din care să se audă cântând melodia noastră – oare chiar aveam o melodie? Nu ştiam, dar, dacă ar fi făcut cel mai mic gest, l-aş fi primit înapoi, bucuroasă. Conrad însă nu a telefonat.

Când am aflat că Susannah este mai rău, că nu se mai face bine, l-am sunat eu. O dată. Nu mi-a răspuns şi eu nu i-am lăsat niciun mesaj. Dacă ar fi răspuns, dacă mi-ar fi telefonat înapoi, nu ştiu ce i-aş fi spus.

Asta a fost tot. Ne despărţiserăm.

Capitolul treisprezece

Jeremiah

Când a aflat mama că pe Belly o duce Conrad la banchet, a luat-o razna. A înnebunit de fericire. Ai fi zis că se căsătoreau sau ceva. De multă vreme nu o mai văzusem aşa de fericită şi mă bucuram cumva că el îi oferise plăcerea aceea. În cea mai mare parte însă am fost doar gelos. Mama l-a tot sunat la şcoală să îi reamintească diverse lucruri, de exemplu să se asigure că îşi închiriază din timp un smoching. A zis că ar putea să îl împrumute pe al meu, dar eu i-am spus că nu cred să îl încapă. A lăsat-o baltă şi eu am fost uşurat. În seara aceea eu am plecat la balul unei fete de la facultate, aşa că oricum nu ar fi putut lua costumul meu. Ideea e că şi dacă ar fi vrut el să-l ia, eu nu voiam să i-l dau.

Mama l-a pus să promită că o să se poarte drăguţ cu Belly, ca un gentleman perfect.

— Oferă-i o seară pe care să nu o uite niciodată.

Când am ajuns acasă în după-amiaza de după bal, maşina lui Conrad era pe alee, lucru ciudat. Crezusem că o să rămână acasă la Laurel, iar apoi o să plece direct la facultate. M-am oprit în dreptul camerei lui, dar dormea şi pe urmă am căzut şi eu lat destul de curând.

În seara aceleiaşi zile am comandat mâncare chinezească, pentru că mama spusese că îi e poftă de aşa ceva, însă n-a mâncat nimic odată ce a venit comanda. Am mâncat pe canapea uitându-ne la televizor, ceva ce nu mai făcuserăm înainte ca ea să se îmbolnăvească.

— Deci? a întrebat, privindu-l nerăbdătoare pe Conrad.

Era mai energică decât o văzusem toată ziua. Conrad înfuleca un pacheţel de primăvară, îndesându-şi-l în gură de parcă îl fugărea cineva. Îşi adusese cu el toate rufele murdare, de parcă s-ar fi aşteptat să i le spele mama.

— Deci ce?

— Deci m-ai făcut să aştept toată ziua ca să aflu despre bal! Vreau să ştiu tot!

— A, asta.

Avea un aer stânjenit şi mi-am dat seama că nu voia să vorbească despre bal.

Eram sigur că făcuse ceva şi stricase totul.

— A, asta, l-a tachinat mama. Haide, Connie, dă-mi nişte detalii. Cum arăta în rochia de bal? Aţi dansat? Vreau să aud tot. Încă aştept să-mi trimită Laurel pozele pe e-mail.

— A fost OK, a zis Conrad.

— Asta e tot? am intervenit şi eu, curios.

Eram supărat pe el în seara aceea, cu toate câte se întâmplau. O însoţise pe Belly la balul ei şi se purtase de parcă ar fi fost o mare corvoadă. În locul lui, eu aş fi făcut totul ca la carte. Conrad nu m-a băgat în seamă.

— Era foarte drăguţă. Avea o rochie violet.

— Ştiu exact care, a spus mama zâmbind. Cum arăta bucheţelul? Conrad s-a fâţâit pe scaun.

— Era drăguţ.

— Până la urmă, i-ai luat unul din alea care se prind de rochie sau genul de pus la mână?

— Genul de prins pe rochie.

— Şi aţi dansat?

— Da, o grămadă. Am dansat pe fiecare melodie, gen.

— Care a fost tema?

— Nu-mi aduc aminte, a răspuns Conrad.

Mama s-a arătat dezamăgită şi atunci el a adăugat:

— Cred că a fost „O seară pe vechiul continent”. Gen turul Europei. Aveau şi un Turn Eiffel mare, decorat cu luminiţe de Crăciun şi Podul Londrei, pe care puteai să păşeşti. Şi un Turn din Pisa.

M-am uitat la el. „O seară pe vechiul continent” fusese tema de anul trecut a banchetului din şcoala noastră; ştiu pentru că am fost la balul acela.

Am presupus însă că mama nu şi-a amintit, pentru că a zis:

— A, ce drăguţ sună. Mi-aş fi dorit să pot fi acasă la Laurel, ca să o ajut pe Belly să se pregătească. Diseară o sun pe Laure şi o bat la cap să-mi trimită pozele alea. Când crezi că o să primiţi înapoi fotografiile făcute de fotograf? Vreau să le înrămez.

— Nu ştiu sigur.

— S-o întrebi pe Belly, da?

Mama a pus farfuria pe măsuţa de cafea şi s-a lăsat pe spate, rezemată de pernele canapelei. Părea brusc epuizată.

— Am să o întreb.

— Cred că o să mă duc în pat acum, a zis mama. Jere, vrei tu să cureţi aici, te rog?

— Sigur, mamă.

Am ajutat-o să se ridice în picioare.

Ne-a sărutat pe amândoi pe obraz şi s-a dus la ea în cameră. Mutaserăm biroul la etaj şi îi făcuserăm ei dormitorul jos, ca să nu fie nevoită să tot urce şi să coboare scările.

După ce a plecat, am zis, sarcastic:

— Deci voi doi aţi dansat toată noaptea, nu?

— Las-o baltă, a spus Conrad, lăsând capul pe spate, rezemat de canapea.

— Măcar te-ai dus la bal? Sau ai minţit-o pe mama şi cu asta?

— Mda, am fost, a zis şi m-a săgetat cu privirea.

— Atunci, mă cam îndoiesc de faptul că voi doi aţi dansat toată noaptea. M-am simţit ca un măgar, dar pur şi simplu nu puteam să las lucrurile aşa.

— De ce trebuie să fii aşa de tâmpit? m-a întrebat. Ce te roade pe tine grija de bal?

Am ridicat din umeri.

— Sper doar să nu-i fi stricat momentul. Oricum, ce cauţi aici, acum?

Mă aşteptam să se enerveze. De fapt, cred că speram să o facă. Conrad însă nu a spus decât:

— Nu toţi putem să fim majestatea sa Regele Balului.

A început să închidă cutiile cu restul de mâncare comandată.

— Ai terminat de mâncat? m-a întrebat.

— Da, am terminat.

Capitolul paisprezece

Când am intrat cu maşina în campus, peluza era plină de oameni. Fetele, în şorturi şi bikini, stăteau întinse pe iarbă şi mai mulţi băieţi se jucau cu un disc frisbee. Am găsit loc de parcare chiar în faţa căminului lui Conrad şi ne-am strecurat în clădire când o fată a ieşit cu un coş plin de rufe. Mă simţeam atât de incredibil de mică şi de pierdută

– nu mai fusesem niciodată până atunci în locul acela. Era diferit de ceea ce îmi imaginasem. Mai zgomotos. Mai agitat.

Jeremiah ştia drumul şi a trebuit să grăbesc pasul ca să mă ţin după el. A urcat scările, câte două odată, şi la etajul al treilea ne-am oprit. Pe peretele de lângă lift era un panou pentru anunţuri, cu un poster pe care scria „Let's Talk About Sex, Baby”[3]. Mai erau fluturaşi despre boli cu transmitere sexuală şi unul despre cum să faci un control la sân, iar de jur împrejur erau fixate artistic prezervative. „Ia unul”, scrisese cineva cu un marker. „Sau trei.”

Conrad avea numele trecut pe uşă, iar dedesubt mai era trecut un nume, „Eric Trusky”.

Colegul lui de cameră era un tip masiv şi musculos, cu părul castaniu-roşcat, şi când ne-a deschis purta un şort de antrenament şi tricou.

— Care-i treaba? ne-a întrebat, cu ochii la mine.

Îmi aducea aminte de un lup. În loc să mă simt flatată că un student mă priveşte admirativ, nu am simţit decât dezgust. Voiam să mă ascund în spatele lui Jeremiah, aşa cum obişnuiam să mă ascund după fusta mamei când aveam cinci ani şi eram foarte timidă. A trebuit să îmi aduc aminte că am şaisprezece, aproape şaptesprezece. Prea mare ca să mai fiu intimidată de prezenţa unui tip pe nume Eric Trusky. Chiar dacă ştiam de la Conrad că mereu îi dădea filme porno ciudate şi că stătea toată ziua la calculator. Cu excepţia intervalului când se uita la telenovele, de la două la patru.

Jeremiah şi-a dres glasul.

— Sunt fratele lui Conrad, a început el, şi ea e... prietena noastră. Ai idee unde e Conrad?

Eric a deschis uşa şi ne-a lăsat să intrăm.

---

[3] Titlul unei cunoscute melodii a trupei Salt-N-Pepa.

— Frate, habar n-am. A plecat pur şi simplu. Ari te-a sunat?

— Cine e Ari? l-am întrebat eu pe Jeremiah.

— Resul, responsabilul de cămin.

— Ari, resul, am repetat şi Jeremiah a ridicat colţurile gurii.

— Tu cine eşti? m-a întrebat Eric.

— Belly.

M-am uitat la el, aşteptând un semn de recunoaştere, ceva care să îmi spună că în discuţiile lor Conrad vorbise despre mine sau măcar îmi pomenise numele. Dar bineînţeles că asta nu se întâmplase.

— Belly, hm? Nostim. Eu sunt Eric, a mai zis şi s-a lăsat cu spatele de perete.

— Ăăm... bună.

— Deci... Conrad nu ţi-a spus nimic înainte să plece? a intervenit Jeremiah.

— Abia dacă scoate vreo vorbă. E ca un android.

Apoi, zâmbind către mine:

— Mă rog, cu fetele drăguţe vorbeşte.

Am simţit că mi se face rău. Ce fete drăguţe? Jeremiah a oftat zgomotos şi şi-a pus mâinile după cap. Şi-a scos apoi telefonul şi s-a uitat la el, ca şi cum ar fi avut acolo vreun răspuns.

Eu m-am aşezat pe patul lui Conrad – aşternuturi bleumarin şi cuvertură la fel. Era nefăcut. La casa de vacanţă, Conrad îşi făcea întotdeauna patul. Cu cearşaful bine îndoit la colţuri şi tot restul.

Deci aici trăia. Asta era acum viaţa lui. Nu avea foarte multe lucruri în camera de cămin. Fără televizor, fără stereo, fără fotografii pe pereţi. Niciuna cu mine, în orice caz, dar nici măcar cu Susannah sau cu tatăl lui. Doar computerul lui, hainele, nişte pantofi, cărţi.

— Frate, eu eram pe punctul să mă tirez. Mă duc la casa de la ţară a părinţilor mei. Vreţi voi să aveţi grijă şi să vă asiguraţi că închideţi bine uşa când plecaţi? Şi, când daţi de C, să-i spuneţi că îmi e dator douăzeci de dolari, de la pizza.

— Nu-ţi face griji, omule, îi spun, zice şi Jeremiah.

Mi-am dat seama că Jeremiah nu îl plăcea pe Eric după felul în care, când i-a răspuns, buzele lui aproape că s-au deschis într-un zâmbet, dar nu chiar. S-a aşezat la biroul lui Conrad şi a trecut camera în revistă.

Cineva a bătut la uşă şi Eric s-a dus agale să deschidă. Era o fată în cămaşă cu mânecă lungă şi colanţi, cu ochelari de soare pe creştetul capului.

— Nu mi-ai văzut puloverul? l-a întrebat ea.

Şi-a plimbat privirea în jurul camerei, de parcă ar fi căutat ceva. Sau pe cineva.

Oare ea e cea cu care se vedea, m-am întrebat? A fost primul meu gând. Al doilea a fost: Sunt mai drăguţă ca ea. Mi-a fost ruşine de mine pentru că am gândit astfel, dar nu m-am putut abţine. Adevărul e că nu conta cine era mai drăguţă, ea sau eu. Oricum Conrad tot nu mă voia.

Jeremiah a sărit din scaun.

— Eşti prietenă cu Con? Ştii unde s-a dus?

Fata ne-a fixat cu priviri curioase. Mi-am dat seama că Jeremiah i se părea drăguţ după felul cum şi-a dat părul pe după urechi şi şi-a scos ochelarii.

— Ăăm, da. Bună. Eu sunt Sophie. Voi cine sunteţi?

— Fratele lui.

Jeremiah s-a dus la ea şi i-a strâns mâna. Chiar dacă era stresat, şi-a luat răgazul să o măsoare din priviri şi să îi trimită un zâmbet tipic de al lui, pe care fata l-a luat cu naivitate drept sincer.

— A, ce chestie! Nici măcar nu semănaţi voi doi?

Sophie era una dintre acele persoane care îşi termină fiecare propoziţie cu un semn de întrebare. Deja nu-mi plăcea de ea.

— Da, multă lume ne spune asta, a zis Jeremiah. Sophie, Con ţi-a zis ceva? Fetei i-a plăcut că îi spusese el pe nume.

— Mi se pare că a zis că se duce pe plajă să facă surf sau ceva? E aşa de aiurit.

Jeremiah s-a uitat la mine. Plaja. Conrad era la casa de vacanţă.

Jeremiah l-a sunat pe tatăl lui, iar eu m-am aşezat pe marginea patului lui Conrad şi m-am prefăcut că nu ascult. I-a spus domnului Fisher că totul e în ordine şi Conrad era bine, la Cousins. Nu a pomenit de faptul că eram şi eu cu Jeremiah.

— Tată, mă duc eu să îl aduc, nu-i mare chestie.

Domnul Fisher a spus ceva de la capătul celălalt şi Jeremiah i-a răspuns:

— Tată, dar... a vrut Jeremiah să răspundă.

Apoi s-a uitat spre mine şi a mimat din buze: Mă întorc imediat. A ieşit pe coridor şi a închis uşa în urma lui.

După ce a plecat, m-am întins în patul lui Conrad şi m-am zgâit la tavan. Deci aici dormea el în fiecare noapte. Îl ştiam de o viaţă, dar în anumite privinţe era încă un mister pentru mine. Am coborât din pat şi m-am dus la birou. Prudentă, am deschis sertarul şi am găsit o cutie cu pixuri, nişte cărţi, hârtie. Conrad fusese întotdeauna grijuliu cu lucrurile. Mi-am zis că nu spionam. Căutam dovezi. Belly Conklin, femeia detectiv.

L-am găsit în al doilea sertar. O cutie albastru-cobalt, îndesată în fundul sertarului. Chiar în timp ce o deschideam am realizat că era greşit ce făceam, dar nu m-am putut abţine. Era o cutiuţă de bijuterii şi înăuntru era un lănţişor cu pandantiv. L-am scos şi l-am lăsat să atârne. La început am crezut că este cifra opt şi că poate Conrad

ieşea cu vreo fată care făcea patinaj – şi am decis că şi pe ea o urăsc. Pe urmă m-am uitat mai bine şi mi-am aşezat figura în palmă, pe orizontală. Nu era un opt. Era semnul pentru infinit.

∞

Şi atunci am ştiut. Nu era pentru cine ştie ce fată care patina sau pentru Sophie de pe acelaşi palier. Era pentru mine. Îl cumpărase pentru mine. Aveam aici dovada. Dovada că îi păsa cu adevărat.

Conrad era bun la mate. Mă rog, era bun la toate, dar la matematică era foarte bun. La câteva săptămâni după ce am început să vorbim la telefon, când devenise deja un obicei, dar era la fel de palpitant ca la început, i-am povestit cât de tare uram trigonometria şi cât de slabă eram la ea. M-am simţit imediat vinovată că adusesem vorba de asta – eu mă plângeam de matematică şi Susannah avea cancer. Problemele mele erau aşa de neînsemnate şi de infantile, aşa de adolescentine în comparaţie cu suferinţa lui Conrad.

— Iartă-mă, îi spusesem.

— Pentru ce?

— Pentru că vorbesc despre tâmpenia aia de notă la trigonometrie, când... — mi s-a frânt vocea – ... când mama ta e bolnavă.

— Nu te scuza. Poţi să îmi spui ce vrei.

A făcut pauză.

— Şi, Belly, mama se simte mai bine. Luna asta s-a îngrăşat două kilograme. Speranţa din vocea lui m-a emoţionat aşa de mult, că aş fi putut să plâng.

— Da, i-am zis, am aflat de la mama, ieri. Sunt veşti foarte bune.

— Atunci, bine. Deci profesoara ta ţi-a predat deja SOH-CAH-TOA[4]?

De atunci, Conrad a început să mă ajute, totul la telefon. La început nu eram prea atentă, îmi plăcea doar să îi ascult vocea, să aud cum explică diverse lucruri. Apoi a început să mă verifice şi uram să îl dezamăgesc. Aşa au început şedinţele noastre de meditaţii. Felul în care mama îmi zâmbea superior când telefonul suna noaptea, ştiam că îşi închipuia că avem vreun soi de poveste de dragoste şi eu n-am contrazis-o. Era mai uşor aşa. Şi pe mine mă făcea să mă simt bine când lumea credea că suntem un cuplu. I-am lăsat să creadă ce voiau. Recunosc. Şi eu voiam ca ei să creadă asta. Ştiam că încă nu era adevărat, dar simţeam că ar putea să fie. Într-o zi. Până atunci, aveam meditatorul meu particular la matematică şi chiar începeam să înţeleg trigonometria. Conrad avea un fel al lui de a face ca până şi lucrurile complicate să capete sens şi niciodată nu l-am iubit mai mult decât în timpul acelor nopţi de şcoală pe care şi le-a petrecut cu mine la telefon, explicând iar şi iar aceleaşi lucruri, până când, în final, le înţelegeam şi eu.

Jeremiah a revenit în cameră şi eu am ascuns în pumn lănţişorul, înainte ca el să îl vadă.

— Deci care e treaba? l-am întrebat. Tatăl tău e supărat? Ce a zis?

— Voia să se ducă el la Cousins, dar i-am zis că merg eu. În momentul ăsta, Conrad nu l-ar asculta pe tata în ruptul capului. Dacă ar merge taică-meu, doar l-ar enerva şi mai tare. Jeremiah s-a aşezat pe pat. Deci cred că o să mergem totuşi la Cousins în vara asta.

---

[4] Mnemotehnică pentru memorarea formulelor de bază din trigonometrie.

Odată ce a spus-o, a devenit realitate. În capul meu adică. Să îl văd pe Conrad nu mai era o chestie îndepărtată şi închipuită; se întâmpla aievea. Într-o clipă uitasem toate planurile mele de a-l salva pe Conrad şi am izbucnit:

— Poate că pe mine ar trebui să mă laşi acasă.

— Vorbeşti serios? a zis Jeremiah, privindu-mă direct. Nu pot să rezolv asta de unul singur. Tu nu ştii cât de rău a fost. De când s-a îmbolnăvit mama din nou, Conrad a intrat într-o fază autodistructivă de rahat. Nu mai dă doi bani pe absolut nimic.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Dar ştiu că încă îi pasă de ce crezi tu despre el. Mi-am umezit buzele, dintr-odată erau foarte uscate.

— Nu sunt chiar aşa de sigură de asta.

— Ei, eu sunt. Îl ştiu pe frate-meu. Te rog, vrei să vii cu mine?

Gândindu-mă la ultimul lucru pe care i-l spusesem lui Conrad, m-a copleşit ruşinea şi a început să mă ardă pe dinăuntru. Nu spui lucruri de genul acela cuiva a cărui mamă tocmai a murit. Pur şi simplu nu faci aşa ceva. Cum aş fi putut să mai dau ochii cu el? Nu eram în stare.

— O să te aduc înapoi la timp ca să ajungi la petrecerea de pe iaht, dacă asta te îngrijorează, a zis atunci Jeremiah.

Era ceva atât de nefiresc pentru el să spună asta, că m-a scos brusc din spirala ruşinii mele. M-am uitat la el încruntată.

— Crezi că mie îmi pasă de o stupidă de petrecere de ziua naţională pe un iaht?

M-a privit pieziş.

— Îţi plac focurile de artificii.

— Încetează, am zis, iar Jeremiah a zâmbit. Foarte bine. Ai câştigat. Vin cu tine.

— Bun, atunci, a zis şi s-a ridicat în picioare. Înainte de plecare, mă duc să mă uşurez. Ah, apropo, Belly?

— Da?

— Ştiam că o să cedezi, a spus, zâmbind. N-ai avut nicio şansă.

Am aruncat cu o pernă în el, Jeremiah s-a ferit şi până la uşă a făcut un fel de dans al victoriei.

— Grăbeşte-te să te uşurezi, nesimţitule.

Când l-am văzut plecat, mi-am pus lănţişorul, pe sub maiou. În palmă îmi rămăsese un mic semn al infinitului, pentru că îl strânsesem prea tare.

De ce am făcut-o? De ce mi l-am pus? De ce nu l-am băgat pur şi simplu în buzunar sau nu l-am lăsat în cutie? Nu pot să explic. Tot ce ştiu este că voiam foarte, foarte tare să îl port. Aveam senzaţia că îmi aparţine.

Capitolul cincisprezece

Înainte de a ne întoarce la maşină am luat în grabă cărţile şi caietele şi laptopul lui Conrad şi am îndesat câte de multe am putut din ele în rucsacul North Face pe care i-l găsisem în dulap.

— În felul ăsta o să poată învăţa pentru examenele parţiale pe care le are luni, am zis, întinzându-i lui Jeremiah laptopul.

— Îmi place cum gândeşti, Belly Conklin, a zis şi mi-a făcut cu ochiul.

În drum spre ieşire, ne-am oprit la camera lui Ari, resul. Uşa era deschisă şi tipul stătea la biroul lui. Jeremiah a băgat capul înăuntru.

— Bună, Ari. Sunt Jeremiah, fratele lui Conrad. L-am găsit. Mersi că ne-ai anunţat, omule.

Ari i-a zâmbit.

— Pentru nimic, i-a răspuns, zâmbindu-i larg.

Jeremiah îşi făcea amici peste tot pe unde mergea. Toţi voiau să fie prieteni cu Jeremiah Fisher.

Am pornit la drum. Am luat-o direct spre Cousins. Mergeam cu geamurile maşinii deschise şi radioul dat tare. Nu am vorbit între noi, dar de data asta nu m-a deranjat. Cred că amândoi eram prea ocupaţi cu gândurile noastre. Eu, una, mă gândeam la ultima dată când făcusem drumul acela. Doar că nu fusese cu Jeremiah. Ci cu Conrad.

Capitolul şaisprezece

Fusese, fără îndoială, una dintre cele mai frumoase nopţi din viaţa mea. Exact la fel ca Revelionul la Disney World. Pe atunci părinţii mei erau încă împreună, iar eu aveam nouă ani. Priviserăm focurile de artificii care explodau deasupra palatului Cenuşăresei, iar Steven nici măcar nu vociferase.

Când sunase, nu îi recunoscusem vocea, pe de o parte pentru că nu mă aşteptam să sune, pe de alta, pentru că eram pe jumătate adormită.

— Sunt în maşină, îmi spusese, vin spre tine. Putem să ne vedem?

Era douăsprezece şi jumătate noaptea. Boston era la cinci ore şi jumătate distanţă. Condusese toată seara. Voia să mă vadă. I-am spus să parcheze mai departe în josul străzii şi o să vin eu la el, după ce se ducea mama la culcare. A zis că o să aştepte.

Am stins lampa şi am aşteptat la fereastră să îi văd luminile de poziţie. Imediat ce i-am zărit maşina am vrut să mă reped afară, dar a trebuit să aştept. O auzeam pe mama foşnind pe la ea prin cameră şi ştiam că o să citească în pat cel puţin o jumătate de oră înainte să adoarmă. Era ca o tortură, să ştiu că el e acolo, afară, şi mă aşteaptă, iar eu nu pot să mă duc la el. Fusese o idee trăsnită, pentru că era iarnă şi la Cousins era un frig

năprasnic. Dar când mi-a propus mi s-a părut o nebunie frumoasă.

Pe întuneric, mi-am pus căciula şi fularul pe care Buni mi le croşetase de Crăciun. Pe urmă am închis uşa de la camera mea şi am mers pe vârfuri până în dreptul dormitorului mamei, unde am lipit urechea de uşă. Lumina era stinsă şi am auzit-o cum sforăia încet. Steven nici nu ajunsese încă acasă, spre norocul meu, pentru că el are somnul uşor, la fel ca tata.

Mama adormise în sfârşit; casa era calmă şi tăcută. Mai aveam încă bradul de Crăciun. Ţineam luminiţele aprinse toată noaptea, pentru a păstra spiritul Crăciunului, ca şi cum Moşul ar fi putut să apară în orice clipă, să ne aducă daruri. Nu m-am obosit să las un bilet. M-am gândit că aveam să o sun pe mama dimineaţă, când o să se trezească şi o să se întrebe unde sunt.

M-am furişat jos pe scări, atentă la treapta din mijloc, care scârţâia, dar odată ieşită din casă am sărit în zbor pe deasupra treptelor de la intrare şi am luat-o la fugă peste peluza îngheţată. Scrâşnea sub tălpile bascheţilor mei. Uitasem să îmi pun paltonul. Îmi amintisem de căciulă şi de fular, dar uitasem de haină.

Maşina lui Conrad era la colţ, exact acolo unde trebuia să fie. Nu avea luminile aprinse, stătea în întuneric. Am deschis portiera din faţă, aşa cum făcusem de un milion de ori înainte. Am vârât capul înăuntru, dar nu am urcat, încă. Voiam mai întâi să îl privesc. Era iarnă şi purta un hanorac gri, pluşat. Avea obrajii roşii de frig, bronzul îi pălise, dar arăta la fel.

— Bună, am spus şi am urcat în maşină.

— N-ai palton.

— Nu e chiar aşa de frig, i-am răspuns, deşi chiar era şi tremuram în timp ce vorbeam.

— Poftim, a zis, şi-a scos hanoracul şi mi l-a întins.

L-am pus pe mine. Era cald şi nu mirosea a ţigări. Avea mirosul lui. Deci, până la urmă, Conrad se lăsase de fumat. Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc. A pornit motorul.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Nici mie, a răspuns, aproape timid. Apoi m-a întrebat, ezitant:

— Mai vii cu mine?

Nu îmi venea să cred că mă întreba aşa ceva. Aş fi mers oriunde.

— Da, am zis.

Aveam senzaţia că nu mai exista nimic altceva în afara cuvântului aceluia, în afara acelui moment. Nu existam decât noi doi. Tot ceea ce se întâmplase în vara aceea şi în fiecare vară dinainte, totul dusese la asta. La momentul de faţă.

Să stau lângă el, pe locul din dreapta, mi se părea un dar incredibil. Era ca un cadou de Crăciun, cel mai frumos din viaţa mea. Pentru că el îmi zâmbea şi nu era supărat sau sobru sau sătul sau vreun alt cuvânt cu s pe care ajunsesem să îl asociez cu Conrad. Era vesel, senin, exuberant, scosese la iveală toate părţile lui bune.

— Cred că o să mă fac doctor, mi-a spus, uitându-se la mine dintr-o parte.

— Pe bune? Ce chestie!

— Medicina chiar e uluitoare. O vreme am crezut că vreau să mă ocup de partea de cercetare, dar acum mă gândesc că aş vrea mai degrabă să lucrez cu oameni, direct.

Am ezitat, dar pe urmă am întrebat:

— Din cauza mamei tale? A dat din cap că da.

— Să ştii că se simte mai bine. Medicina face posibil aşa ceva. Răspunde chiar foarte bine la noul ei tratament. Ţi-a zis mama ta?

— Da, mi-a zis, i-am răspuns, deşi mama nu îmi spusese nimic.

Probabil că nu voise să îmi dea speranţe. Probabil că nici ea nu voia să spere, de frică. Aşa era mama. Nu îşi îngăduia să se entuziasmeze până când nu ştia cu siguranţă ceva. Eu nu eram aşa. Deja mă simţeam mai uşurată, mai fericită. Susannah era mai bine. Eu eram cu Conrad. Totul era aşa cum trebuia să fie. M-am aplecat şi l-am strâns de braţ.

— E cea mai bună veste din lume.

Eram sinceră. Conrad mi-a zâmbit şi speranţa i se citea clar pe chip.

Când am ajuns la casa de vacanţă era un frig teribil. Am dat drumul la căldură şi Conrad a făcut focul. L-am privit cum stă pe vine şi rupe fâşii de hârtie şi cum împinge uşor buştenii cu vătraiul. Pariez că şi cu câinele lui, Boogie, era blând. Pariez că îl lăsa pe Boogie să doarmă cu el în pat. Gândul la pat şi la dormit m-a făcut brusc să mă neliniştesc. Nu aveam totuşi motiv, pentru că după ce a aprins focul, Conrad s-a aşezat pe fotoliul La-Z-Boy, şi nu pe canapea, lângă mine. Mi-am dat brusc seama: şi el era la fel de emoţionat. Conrad, care nu era niciodată timid. Niciodată.

— De ce stai tocmai acolo? l-am întrebat.

Îmi auzeam inima pulsând în urechi. Nu îmi venea să cred că fusesem destul de curajoasă să spun exact ce gândeam. Conrad a părut la fel de surprins şi a venit să se aşeze lângă mine. Voiam să mă cuprindă cu braţele. Voiam să fac toate acele lucruri pe care le văzusem doar

la televizor şi de care o auzisem pe Taylor vorbind. Mă rog, poate nu chiar toate, dar unele.

— Nu vreau să te sperii, a zis Conrad, în şoaptă.

— Nu mă sperii, am şoptit la rândul meu, chiar dacă nu era adevărat.

Nu el mă speria, ci tot ceea ce simţeam. Uneori era prea mult. Sentimentele mele pentru el erau mai puternice decât universul, decât orice.

— Bine, a şoptit el şi pe urmă a început să mă sărute.

M-a sărutat îndelung şi încet şi chiar dacă ne mai sărutaserăm o dată până atunci, nu îmi închipuisem niciodată că ar putea să fie în felul ăla. A făcut-o fără grabă; şi-a trecut mâna peste şuviţele mele de păr, de parcă ar fi fost clopoţei de vânt. Să îl sărut, să fiu aşa cu el... era ca o limonadă rece băută cu un pai lung – dulce şi tandru şi plăcut, într-un fel care părea infinit. M-am gândit o clipă că nu aş fi vrut ca săruturile lui să se oprească vreodată. Aş putea să fac asta la nesfârşit, m-am gândit.

Ne-am sărutat aşa, pe canapea, un timp care putea la fel de bine să fi fost ore sau minute. În noaptea aceea nu am făcut altceva decât să ne sărutăm. A fost atent la cum mă atingea, de parcă eram un glob de Crăciun pe care se temea să nu îl spargă.

— Eşti OK? m-a întrebat o dată.

La un moment dat mi-am lipit mâna de pieptul lui şi i-am simţit inima bătând la fel de tare ca a mea. I-am aruncat o privire fugară şi, din ce motiv nu ştiu, am fost încântată să văd că ţine ochii închişi. Avea genele mai lungi decât ale mele.

El a adormit primul. Auzisem cândva că nu trebuie să adormi lângă un foc dacă mai arde încă, aşa că am aşteptat să se stingă de la sine. Un timp m-am uitat la Conrad cum dormea. Părea un băieţel, cu părul căzut pe frunte şi genele atingându-i obrazul. Nu îmi amintesc să fi

arătat vreodată atât de tânăr. Când am fost sigură că a adormit, m-am aplecat spre el şi am şoptit:

— Conrad. Nu există altul în afară de tine. Pentru mine vei fi mereu doar tu.

Mama s-a speriat groaznic a doua zi dimineaţă, când a văzut că nu sunt acasă. Ratasem două apeluri de la ea, pentru că dormeam. Când m-a sunat a treia oară, furioasă, am întrebat-o:

— Nu mi-ai găsit biletul?

Pe urmă mi-am adus aminte că nu îi lăsasem niciun bilet.

Mama a scos pur şi simplu un mârâit:

— Nu, n-am văzut niciun bilet. Belly, să nu mai pleci niciodată de acasă în mijlocul nopţii, fără să-mi spui.

— Chiar dacă ies doar să fac o plimbare în miez de noapte? am întrebat-o, în glumă.

Să o fac să râdă era o reţetă sigură cu mama. Spuneam o glumă şi furia i se evapora. Am început să fredonez melodia ei preferată, pe care o cântă Patsy Cline: „Am ieşit să mă plimb, după miezul nopţii, sub lumina lunii...”

— Nu e amuzant. Unde eşti?

Avea vocea crispată, vorbea sacadat. Am ezitat. Mama nu ura nimic mai mult decât mincinoşii. Oricum, tot ar fi aflat. Parcă era clarvăzătoare.

— Ăăm. La Cousins? Am auzit-o cum suspină.

— Cu cine?

M-am uitat la Conrad. Asculta încordat. Mi-aş fi dorit să nu o facă.

— Conrad, am zis, coborând vocea.

Reacţia mamei m-a surprins. Am auzit-o suspinând iar, dar de data aceasta era un oftat de uşurare.

— Eşti cu Conrad?

— Da.

— El cum se simte?

Era o întrebare ciudată, în condiţiile în care era furioasă pe mine.

I-am zâmbit lui Conrad şi mi-am făcut vânt cu mâna peste faţă, semn că eram uşurată. Conrad mi-a făcut cu ochiul.

— Super, am zis şi m-am relaxat.

— Bun, bun, a spus mama, dar parcă ar fi vorbit cu sine. Belly, vreau să vii diseară acasă. Ne-am înţeles?

— Da, am zis.

Eram recunoscătoare. Crezusem că o să-mi ceară să plec imediat.

— Să-i spui lui Conrad să aibă grijă cum conduce. A făcut o pauză.

— Şi, Belly?

— Da, Laurel?

Întotdeauna zâmbea când îi spuneam pe nume.

— Distracţie plăcută. Asta va fi ultima ta zi de distracţie pentru mult, mult timp de aici înainte.

Am gemut.

— Sunt pedepsită?

Era ceva nou să fiu pedepsită; mama nu mă mai pedepsise niciodată până atunci, dar cred că nici nu îi dădusem vreun motiv să o facă.

— E o întrebare complet stupidă.

Acum, că nu mai era furioasă, nu m-am putut abţine:

— Parcă ziceai că nu există întrebări stupide.

A închis telefonul. Ştiam că o făcusem totuşi să zâmbească. Am închis şi eu telefonul şi m-am întors spre Conrad.

— Acum ce facem?

— Tot ce avem chef.

— Am chef să merg pe plajă.

Exact aşa am făcut. Ne-am înfofolit şi am alergat pe plajă cu cizmele de cauciuc pe care le-am găsit în vestibul. Eu mi le-am pus pe ale lui Susannah, care îmi erau cu două numere prea mari, aşa că mereu alunecam pe nisip. De două ori am căzut în fund. Am râs tot timpul, dar abia dacă mă puteam auzi, de tare ce urla vântul. Când ne-am întors înăuntru, mi-am pus mâinile îngheţate pe obrajii lui şi, în loc să mi le dea la o parte, Conrad a spus:

— Aaa, ce bine e.

— Asta pentru că ai inima rece, am zis, râzând.

Mi-a băgat mâinile în buzunarele hainei lui şi, pe un ton atât de blând, că m-am întrebat dacă îl auzisem bine, a spus:

— Poate, cu oricine altcineva. Dar nu şi pentru tine.

Nu s-a uitat la mine când a spus-o şi mi-am dat seama că era sincer. Nu ştiam ce să spun, aşa că, în schimb, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe obraz. L-am simţit rece şi neted sub buzele mele. Conrad mi-a zâmbit scurt şi s-a îndepărtat.

— Ţi-e frig? m-a întrebat, întors cu spatele la mine.

— Oarecum, am spus şi am roşit.

— Mai fac un foc.

Cât timp Conrad s-a ocupat de foc, eu am descoperit în cămară o cutie veche de ciocolată caldă, marca Swiss Miss, lângă plicurile cu ceai Twinings şi cafeaua mamei, Chock full o’Nuts. În serile ploioase, când aerul era mai rece, Susannah obişnuia să ne prepare ciocolată caldă. Ea folosea lapte, dar bineînţeles că nu exista aşa ceva acum, aşa că am pus apă. Aşezată pe canapea, am amestecat în cană, uitându-mă cum se topesc micile bezele, şi am simţit cum îmi bătea inima, de un milion de ori pe minut. Când eram cu el parc rămâneam fără suflu.

Conrad se tot fâţâia de colo colo, fără încetare. Rupea fâşii de hârtie, împungea cu vătraiul în jar, se punea pe

vine în faţa şemineului, mutându-şi greutatea corpului înainte şi înapoi.

— Nu vrei să-ţi bei cacaua?

— Ba da, sigur, a zis şi s-a întors cu faţa la mine.

S-a aşezat pe canapea, lângă mine, şi a sorbit din cana cu Familia Simpson.

Era cana lui preferată, dintotdeauna.

— Are un gust...

— Formidabil?

— De praf.

Ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs.

— Dacă vrei să ştii, ciocolata caldă e specialitatea mea. Şi să-ţi fie de bine, am spus eu, luând prima sorbitură.

Chiar avea puţin gust de praf. Conrad s-a uitat la mine, m-a prins de bărbie şi mi-a săltat-o în sus. Pe urmă a întins mâna şi mi-a frecat obrazul cu degetul mare, ca şi cum m-ar fi şters de cenuşă.

— Am cacao pe faţă? l-am întrebat, cuprinsă brusc de paranoia.

— Nu. Doar nişte fire de nisip – hopa, pistrui, vreau să spun.

Am râs şi l-am plesnit pe braţ, apoi el m-a apucat de mână şi m-a tras mai aproape. Mi-a dat părul la o parte din ochi şi mi-a fost frică să nu audă cum îmi ţineam respiraţia când mă atingea.

Afară se făcea tot mai întuneric. Conrad a oftat şi a zis:

— Ar fi bine să te duc înapoi.

M-am uitat la ceas. Era ora cinci.

— Mda... cred că ar trebui să plecăm.

Niciunul dintre noi nu s-a clintit. Conrad a întins mâna şi şi-a răsucit părul meu în jurul degetelor, ca pe un mosor de aţă.

— Îmi place că e aşa de moale părul tău.

— Mersi, am şoptit.

Nu mă gândisem niciodată la părul meu ca la ceva special. Era doar păr. Şi era castaniu, iar castaniul nu era la fel de special ca părul blond sau negru sau roşcat. Dar felul cum se uita la el... la mine. Ca şi cum părul meu l-ar fi fascinat în mod deosebit, ca şi cum nu se mai sătura să îl atingă.

Ne-am sărutat iar, dar a fost altfel decât cu o seară în urmă. Nu era mai nimic lent sau duios în acele săruturi. Felul în care mă privea – insistent, cu dorinţă, cu disperare... era ca un drog. Era dorinţă-dorinţă-dorinţă. Eu eram însă aceea care simţea cel mai tare dorinţa. Când l-am tras mai aproape de mine, când mi-am vârât mâinile pe sub cămaşa lui şi le-am lipit sus, pe spate, l-a trecut un fior de o clipă.

— Am mâinile prea reci?

— Nu, a zis, apoi mi-a dat drumul şi s-a ridicat. Avea faţa puţin roşie şi părul i se zbârlise la spate.

— Nu vreau să grăbesc lucrurile, a spus.

M-am ridicat şi eu.

— Credeam că tu deja...

Nu ştiam cum să termin fraza. Era prea jenant. Nu mai făcusem asta niciodată. Conrad s-a făcut şi mai roşu.

— Da, adică eu am făcut-o. Dar tu, nu.

— Ah, am zis, privind în jos, la picioare, dar pe urmă am ridicat ochii. De unde ştii că n-am făcut-o?

— Aşa am crezut doar, că n-ai făcut-o... adică am presupus...

— Credeai că n-am făcut nimic înainte, nu?

— Păi, da. Adică, nu.

— N-ar trebui să faci astfel de presupuneri.

— Îmi pare rău, a spus şi a ezitat. Deci... atunci ai făcut-o? M-am uitat la el. Când a deschis gura să vorbească, l-am oprit.

— N-am făcut-o. Nici vorbă.

Pe urmă m-am aplecat şi l-am sărutat pe obraz. Mi s-a părut ca un privilegiu simplul fapt că puteam să o fac, să îl sărut ori de câte ori voiam.

— Eşti foarte drăguţ cu mine, i-am şoptit şi în clipa aceea m-am simţit aşa de bucuroasă şi de recunoscătoare că sunt acolo.

— Vreau doar... să ştiu tot timpul că eşti OK. E important pentru mine.

— Sunt OK, am zis. Mai mult decât OK.

— Bun, a spus Conrad, dând din cap.

S-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna, să mă ajute să mă ridic şi eu.

— Atunci, haide acasă.

Am ajuns acasă de abia după miezul nopţii, în seara aceea. Ne-am oprit şi am luat cina la un restaurant mic de lângă autostradă. Mi-am comandat clătite şi cartofi prăjiţi şi Conrad a plătit. Când am ajuns acasă, mama era groaznic de furioasă. Dar nu mi-a părut rău. Nu am regretat deloc, nici măcar o secundă.

Cum să regreţi una dintre cele mai minunate nopţi din viaţa ta? Nu ai cum. Îţi aminteşti fiecare vorbă, fiecare privire. Chiar şi când te doare, tot îţi aminteşti.

Capitolul şaptesprezece

Am traversat oraşul, am trecut pe lângă toate locurile vechi, pe la pista de minigolf, pe lângă dugheana cu crabi. Jeremiah conducea cât putea de repede, fluierând. Îmi doream să meargă mai încet, să o ţinem aşa o veşnicie. Dar nu se putea, bineînţeles. Aproape că ajunseserăm.

Am băgat mâna în geantă şi am scos o cutiuţă cu luciu de buze. Mi-am dat puţin cu el şi mi-am trecut grăbită degetele prin păr. Era încâlcit tot, pentru că ţinusem geamurile lăsate, şi arăta ca dracu’. Cu colţul ochiului am văzut că Jeremiah mă privea. Probabil clătina din cap şi se

gândea ce proastă sunt. Era adevărat. Voiam să îi spun că ştiu, ştiu că sunt o fată proastă. Nu sunt cu nimic mai bună decât Taylor. Dar pur şi simplu nu puteam să intru şi să dau ochii cu Conrad cu părul ciufulit ca naiba.

Când i-am zărit maşina pe alee am simţit cum mi se strânge inima. Era acolo. Jeremiah a coborât ca glonţul din maşină şi s-a repezit spre casă. A urcat treptele câte două odată şi eu m-am luat după el.

Era straniu; casa încă mirosea la fel. Nu ştiu de ce, dar nu mă aşteptam la asta. Îmi închipuisem poate că acum, că Susannah nu mai era, toate vor fi altfel. Dar nu era aşa. Aproape că mă aşteptasem să o văd plutind parcă, de colo colo, îmbrăcată cu una dintre rochiile ei de casă, aşteptându-ne în bucătărie.

Când ne-a văzut, Conrad a avut chiar tupeul să pară enervat. Tocmai se întorcea de la surfing; avea părul ud şi încă mai purta costumul. M-am simţit confuză – chiar dacă trecuseră numai două luni, a fost ca şi cum aş fi văzut o stafie. Stafia fostei prime iubiri. Ochii i s-au luminat preţ de o secundă când a dat cu privirea de mine, apoi s-a întors spre Jeremiah.

— Ce dracu’ faci aici? l-a întrebat.

— Am venit să te iau şi să te duc înapoi la şcoală, a zis Jeremiah şi mi-am dat seama că se străduia din răsputeri să pară relaxat, detaşat. Chiar ai făcut-o de oaie, omule. Tata şi-a ieşit din minţi.

— Spune-i să se ducă dracului, a zis Conrad, fluturând din mână. Nu plec.

— Con, ai pierdut două cursuri şi luni ai examene parţiale. Nu poţi să dai bir cu fugiţii, pur şi simplu. O să te dea afară de la cursurile de vară.

— Asta e treaba mea. Şi ea ce caută aici?

Nu s-a uitat la mine când a spus-o şi am simţit ca şi cum mi-ar fi implântat un cuţit în inimă.

M-am îndepărtat de ei şi m-am apropiat de uşile glisante, din sticlă. Aveam dificultăţi să respir.

— Am luat-o cu mine ca să mă ajute, a spus Jeremiah. S-a uitat la mine, apoi a oftat.

— Uite ce e, ţi-am adus toate cărţile şi restul. Poţi să înveţi noaptea asta şi mâine şi pe urmă putem să o pornim spre şcoală.

— Pe dracu'! Nu-mi pasă, a spus Conrad.

S-a dus la canapea şi şi-a dat jos partea de sus a costumului de neopren. Avea deja umerii uşor bronzaţi. Deşi era ud încă, s-a aşezat pe canapea.

— Care e problema ta? l-a întrebat Jeremiah, pe un ton abia reţinut.

— În clipa de faţă, asta e problema mea. Tu şi cu ea. Aici.

Pentru prima dată de când sosisem, Conrad m-a privit drept în ochi.

— De ce vrei să mă ajuţi? De ce eşti aici?

Am deschis gura să răspund, dar n-am scos niciun sunet. Ca întotdeauna, putea să mă răvăşească doar cu o privire, cu un cuvânt. Răbdător, m-a aşteptat să spun ceva. După ce am făcut-o, mi-a răspuns la rândul lui:

— Credeam că nu mai vrei să mă vezi niciodată. Mă urăşti, ai uitat? Avea un ton sarcastic, jignitor.

— Nu te urăsc, am zis şi am luat-o la fugă.

Am împins uşa glisantă să o deschid şi am ieşit în verandă. Apoi am închis-o în urma mea şi am coborât scările în fugă, până jos, pe plajă. Nu voiam decât să fiu pe plajă, asta era tot. Plaja avea să mă facă să mă simt mai bine. Nimic, nimic nu îmi făcea mai bine decât felul în care simţeam nisipul sub picioare. Ferm şi mişcător în acelaşi timp, constant şi mereu schimbător. Era vară.

M-am aşezat pe nisip şi am privit cum valurile goneau spre ţărm şi apoi acopereau nisipul cu un înveliş subţire,

ca untul pe un biscuit. Fusese o greşeală să vin aici. Nimic din ce puteam eu să spun sau să fac nu putea şterge trecutul. Felul în care rostise „ea”, cu atâta dispreţ. Nici măcar nu îmi spusese pe nume.

După o vreme, m-am întors în casă. Jeremiah era în bucătărie, de unul singur.

Conrad nu se zărea nicăieri.

— Ei, a mers bine treaba asta, a spus Jeremiah.

— N-ar fi trebuit să vin niciodată.

Jeremiah m-a ignorat.

— Facem pariu zece la unu că singurul lucru pe care îl are în frigider e bere? Se bagă cineva?

Încerca să mă facă să râd, dar nu aveam chef. Nu puteam.

— Doar un idiot s-ar băga la pariul ăsta, am zis, muşcându-mi buza. Chiar, chiar nu voiam să plâng.

— Nu-l lăsa să te supere, a zis Jeremiah.

M-a tras de coada de cal şi şi-a răsucit-o pe încheietura mâinii, ca pe un şarpe.

— Nu pot.

Felul cum mă privise – ca şi cum nu eram nimic pentru el, mai puţin decât nimic.

— E un idiot; nu vorbeşte serios, nu contează ce spune, a continuat Jeremiah şi mi-a dat un cot. Îţi pare rău că ai venit?

— Da.

— Ei, mie, nu, a zis, zâmbindu-mi strâmb. Îmi pare bine că ai venit. Mă bucur că nu trebuie să fac faţă de unul singur aberaţiilor lui.

Pentru că Jeremiah se străduia, m-am străduit şi eu. Am deschis frigiderul de parcă eram una dintre femeile alea de la Preţul corect îmbrăcate cu rochii de seară şi cu pantofi cu strasuri pe toc.

— Pam-pam, am făcut eu.

Avusese dreptate, singurele lucruri care se aflau înăuntru erau două cutii de bere Icehouse. Susannah ar fi făcut o criză dacă ar fi văzut cum ajunsese frigiderul ei marca Sub-Zero.

— Ce ne facem? l-am întrebat. S-a uitat pe fereastră, spre plajă.

— Probabil că va trebui să rămânem aici peste noapte. O să stau eu de vorbă cu el; o să vină. Am doar nevoie de ceva timp. A făcut o pauză. Deci uite cum zic. Ce-ar fi să te duci tu să iei ceva de mâncare pentru cină şi eu o să rămân aici, să discut cu Con.

Ştiam că Jeremiah încerca să scape de mine şi m-am bucurat. Aveam nevoie să ies din casa aia, departe de Conrad.

— Chifle cu scoici la cină? l-am întrebat.

Jeremiah a aprobat cu un semn din cap şi mi-am dat seama că era uşurat.

— Sună bine. Cum vrei tu.

A dat să scoată portofelul, dar l-am oprit.

— Nu-i nevoie. A clătinat din cap.

— Nu vreau să plăteşti tu, a spus, întinzându-mi două bancnote boţite de câte douăzeci de dolari şi cheile maşinii. Şi aşa ai venit până aici ca să mă ajuţi.

— Pentru că am vrut.

— Pentru că eşti un om bun şi ai vrut să-l ajuţi pe Con.

— Şi pe tine am vrut să te ajut, i-am spus. Adică încă mai vreau. N-ar trebui să fii nevoit să faci de unul singur faţă la chestia asta.

Pentru o frântură de clipă, mi s-a părut că nu mai e el însuşi. Parcă ar fi fost taică-său.

— Dar cum altfel?

Pe urmă mi-a zâmbit şi a redevenit Jeremiah. Fiul lui Susannah, numai zâmbete şi senin. Micul ei înger.

*

Pe maşina lui Jeremiah învăţasem să conduc. Acum mă simţeam bine stând din nou pe scaunul şoferului. În loc să pornesc aerul condiţionat, am coborât geamurile şi am lăsat să intre aerul sărat. Am condus fără grabă până în oraş şi am parcat maşina lângă vechea biserică baptistă.

Copii mişunau primprejur în costume de baie şi pantaloni scurţi, la fel şi părinţi în pantaloni sport şi cu câini golden retriever fără lesă. Probabil că pentru cei mai mulţi dintre ei era primul weekend de la terminarea şcolii. Plutea pur şi simplu în aer o atmosferă de felul ăsta. Am zărit un puşti ţinându-se după două fete mai mari, probabil surorile lui şi am zâmbit.

— Aşteptaţi-mă, striga, lipăind cu şlapii pe trotuar. Fetele şi-au continuat drumul, fără să se uite înapoi.

Prima oprire am făcut-o la magazinul universal. Obişnuiam să îmi petrec ore în şir aici, zăbovind la raionul cu bomboane. Fiecare alegere părea să aibă o importanţă fundamentală. Băieţii luau bomboane la întâmplare, un pahar din astea, un pumn din celelalte. Eu însă eram grijulie, zece bomboane mari suedeze, cinci dropsuri cu malţ, o măsură medie cu jeleuri sidefate. De dragul vremurilor trecute, am umplut o pungă. Am pus drajeuri Goobers pentru Jeremiah, un baton de ciocolată Clark Bar pentru Conrad şi o bomboană Lemonhead pentru Steven, chiar dacă nu era cu noi. Făcusem un memorial din bomboane, un omagiu pentru Cousins aşa cum fusese în copilăria noastră, când pentru noi alegerea bomboanelor era partea cea mai importantă şi mai bună a zilei.

Stăteam la coadă, aşteptam să plătesc şi deodată am auzit vocea cuiva:

— Belly?

M-am întors. Era Maureen O’Riley, proprietara magazinului de pălării elegante din oraş – Galanteria La Maureen. Era mai în vârstă decât părinţii mei, avea

aproape şaizeci de ani şi fusese întotdeauna prietenoasă cu mama şi cu Susannah. Când venea vorba de pălăriile ei era o profesionistă.

Ne-am îmbrăţişat şi am simţit mirosul dintotdeauna, Murphy Oil Soap.

— Ce mai face maică-ta? Ce face Susannah?

— Mama e bine, i-am spus şi am avansat spre casă, îndepărtându-mă de Maureen.

A înaintat şi ea odată cu mine.

— Şi Susannah? Mi-am dres vocea.

— I-a revenit cancerul şi a murit.

Tulburată, Maureen şi-a încreţit faţa bronzată.

— Îmi pare rău să aud. Ţineam mult la ea. Când?

— La începutul lunii mai.

Eram aproape să-mi vină rândul să plătesc şi puteam în sfârşit să plec şi să pun capăt conversaţiei. Maureen m-a apucat atunci de mână şi primul impuls a fost să-mi trag mâna din strânsoare, deşi o plăcusem întotdeauna pe Maureen. Doar că nu voiam să stau în magazinul universal şi să vorbesc despre moartea lui Susannah ca şi cum ar fi doar o bârfă de prin oraş. Era vorba despre Susannah, la urma urmelor.

Probabil că Maureen a simţit asta, pentru că mi-a dat drumul.

— Regret că n-am ştiut, a zis. Te rog, transmite condoleanţele mele băieţilor şi mamei tale. Apropo, Belly, treci pe la magazin să mă vezi, când vrei. Îţi luăm măsura pentru o pălărie. Cred că a venit vremea să ai şi tu una, cu sau fără boruri.

— N-am purtat niciodată pălărie, am zis, scotocind după portofel.

— E momentul, a spus Maureen din nou. Ceva care să te pună în valoare. Treci pe la noi, mă ocup eu de tine. Cadou.

După aceea am traversat oraşul la pas, fără grabă, şi m-am oprit la librărie şi la magazinul cu articole de surf. M-am plimbat fără ţintă, băgând din când în când mâna în punga cu bomboane. Nu voiam să mai întâlnesc pe cineva, dar nu mă grăbeam să mă întorc. Conrad nu mă voia în preajma lui, asta era evident. Oare nu înrăutăţeam situaţia şi mai mult? După felul în care mă privea... era mai greu decât îmi închipuisem, să îl văd

din nou. Să fiu iar în casa aceea. De un milion de ori mai greu.

Când am ajuns înapoi, cu chiflele într-o pungă uleioasă de hârtie, Jeremiah şi Conrad beau bere pe veranda din spate. Se însera. Avea să fie un apus superb.

Am azvârlit pe masă cheile şi punga şi m-am prăbuşit pe un şezlong.

— Daţi-mi o bere, am zis.

Nu o cerusem pentru că aş fi fost eu nebună după bere, că nu eram. Dar voiam să fiu la fel cu ei, să mă integrez, întocmai aşa cum cele câteva beri pe care le băuseră afară îi aduseseră împreună fără niciun efort. Întocmai ca pe vremuri, tot ce voiam era să nu fiu lăsată pe dinafară.

Mă aşteptasem să se uite urât la mine Conrad şi să spună că nu, nu îmi dă nicio bere. Spre surprinderea mea, m-am simţit dezamăgită când am văzut că nu zice nimic. Jeremiah a băgat mâna în lada frigorifică şi mi-a azvârlit o Icehouse. Mi-a făcut cu ochiul.

— De când Belly buricoasa a noastră bea? m-a întrebat.

— Am aproape şaptesprezece ani, i-am reamintit. Nu crezi că sunt prea mare ca să-mi mai spui aşa?

— Ştiu şi eu câţi ani ai, a replicat Jeremiah.

Conrad a băgat mâna în punga de hârtie, a scos un sandvici şi a muşcat din el cu poftă. M-am întrebat dacă mâncase ceva toată ziua.

— Cu plăcere, am zis, pentru că nu m-am putut abţine.

De când mă întorsesem, nu se uitase la mine nici măcar o dată. Voiam să îl fac să mă bage în seamă. A mormăit un mulţumesc şi Jeremiah mi-a aruncat o privire de avertisment. Gen: Nu-l scoate din sărite când lucrurile merg bine.

Telefonul lui a început să vibreze pe masă, dar Jeremiah nu a schiţat niciun gest să îl ridice.

— Eu nu plec din casa asta, a zis Conrad. Să-i spui.

Am ridicat brusc capul. Cum adică nu pleacă? Adică niciodată? L-am privit insistent, dar faţa lui Conrad era la fel de impasibilă ca întotdeauna.

Jeremiah s-a ridicat, a pus mâna pe telefon şi a intrat înapoi în casă. A tras uşa glisantă după el. Conrad şi cu mine rămâneam singuri pentru prima dată. Aerul între noi era dens şi m-am întrebat dacă îi părea cumva rău pentru ce spusese mai devreme. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să spun şi eu ceva, să încerc să repar lucrurile. Dar ce era să spun? Nu ştiam dacă exista ceva ce aş fi putut să spun. Aşa că nu am încercat. Am lăsat să treacă momentul. Am oftat doar şi m-am lăsat înapoi pe spătarul şezlongului. Cerul era roz-auriu. Aveam impresia că nu poate să existe nimic mai frumos, că mai ales acel apus era tot ce poate fi mai frumos pe lumea asta, de zece ori mai frumos. Simţeam pur şi simplu cum tensiunea acumulată pe parcursul întregii zile dispare din mine şi se scurge în mare. Voiam să păstrez în minte totul, în caz că nu mai reuşeam să revin vreodată în locul ăla. Nu ştii niciodată care este ultima oară când vezi un loc. Sau o persoană.

Capitolul optsprezece

O vreme am stat şi ne-am uitat la televizor. Jeremiah nu a mai încercat deloc să stea de vorbă cu Conrad şi nimeni nu a mai adus vorba de şcoală sau de domnul Fisher. M-

am întrebat dacă nu cumva Jeremiah aştepta să fie din nou singur cu el.

M-am prefăcut că scot un căscat forţat şi am zis, nu neapărat spre vreunul dintre ei:

— Sunt aşa de obosită.

Imediat ce am spus-o mi-am dat seama că eram într-adevăr aşa. Foarte obosită. Mă simţeam ca şi cum trăisem cea mai lungă zi din viaţa mea. Chiar dacă nu făcusem altceva decât să stau în maşină, eram complet epuizată.

— Mă duc să mă culc, am anunţat şi am căscat iar, de data aceasta cu adevărat.

— Noapte bună, mi-a urat Jeremiah, dar Conrad nu a spus nimic.

Imediat ce am ajuns în camera mea, mi-am deschis geanta de voiaj şi m-am îngrozit când am văzut ce conţinea. Bikiniul nou-nouţ al lui Taylor, în carouri, superbele ei sandale cu platformă, o rochie de vară din broderie spartă, pantalonii scurţi de blugi, despre care tatăl ei spunea că sunt „chiloţi din blugi”, câteva maiouri de mătase şi, în locul tricoului larg pe care abia aşteptam să îl port când dorm, o pijama roz cu inimioare roşii. Un şort minuscul şi un maiou asortat. Îmi venea să o omor. Eu presupusesem că a mai adăugat lucruri pe lângă cele deja puse de mine, nu că le înlocuise cu totul. Singurele lucruri rămase dintre ale mele erau chiloţii.

Gândul de a mă fâţâi prin casă în pijamaua aceea, de a fi văzută cu ea dimineaţă, când mă duceam să mă spăl pe dinţi, mă făcea să vreau să îi trag una. Zdravănă. Ştiam că Taylor era bine intenţionată. Îşi imaginase că îmi făcea o favoare. Pentru Taylor era un gest altruist să renunţe pentru o seară la sandalele ei cu platformă. Dar eu tot eram furioasă.

La fel era şi figura cu Cory. Taylor făcuse cum voise ea şi nu îi păsase de părerea mea. Niciodată nu îi păsa de

părerea mea. Nu era doar vina ei totuşi, pentru că şi eu o lăsasem.

După ce m-am spălat pe dinţi mi-am pus pijamaua ei şi m-am băgat în pat. Tocmai mă gândeam dacă să citesc sau nu ceva înainte să adorm, una dintre cărţile pe care le aveam pe raft, când cineva a bătut la uşă.

— Intră, am zis, trăgându-mi cuvertura până la gât.

Era Jeremiah. A închis uşa după el şi s-a aşezat la capul patului.

— Bună, a zis, în şoaptă.

Am dat drumul puţin cuverturii. Nu era decât Jeremiah.

— Bună. Ce se întâmplă? Ai vorbit cu el?

— Încă nu. O las mai moale cu el în seara asta şi o să încerc iar mâine. Mai întâi vreau să duc muncă de pregătire, să semăn nişte seminţe.

M-a privit conspirativ.

— Ştii şi tu cum e Conrad. Ştiam.

— Bine. Cred că e OK.

Jeremiah a ridicat mâna, să batem palma.

— Nu-ţi face griji, a zis. O rezolvăm noi. Am bătut palma cu el.

— O rezolvăm noi, am repetat şi eu.

Chiar şi eu îmi auzeam îndoiala din voce, dar Jeremiah mi-a zâmbit, ca şi cum lucrurile erau deja rezolvate.

Capitolul nouăsprezece

Jeremiah

Când Belly s-a ridicat să plece la culcare, am ştiut că voia ca eu să rămân şi să încerc să stau de vorbă cu Conrad despre şcoală. Mi-am dat seama pentru că, atunci când eram mici, obişnuiam să exersăm telepatia între noi. Belly era convinsă că îi puteam ghici gândurile şi că ea mi le putea ghici pe ale mele. Adevărul e că o citeam. De câte ori era pe cale să spună o minciună, ochiul stâng îi fugea

puţin. De fiecare dată când era nervoasă îşi sugea puţin obrajii, înainte de a vorbi. Era uşor de citit şi mereu fusese aşa.

M-am uitat la Conrad.

— Vrei să ne trezim mâine devreme să facem surf? l-am întrebat.

— Sigur.

Aveam să discut mâine cu el despre şcoală şi despre cât de important era să se întoarcă. Totul o să se rezolve. Ne-am mai uitat la televizor şi, când Conrad a adormit pe canapea, am urcat şi eu la mine în cameră. În capătul coridorului, lumina mai era încă aprinsă în camera lui Belly. M-am dus, m-am oprit în dreptul uşii ei şi am ciocănit uşor. Mă simţeam ca un prost, să stau în faţa uşii ei şi să bat. Când eram mici, intram şi ieşeam pur şi simplu unul din camera altuia, fără să stăm pe gânduri. Mi-aş fi dorit să fie şi acum la fel de simplu.

— Intră, îmi spusese.

Am intrat şi m-am aşezat pe marginea patului ei. Când mi-am dat seama că era deja în pijama, aproape că m-am răsucit pe călcâie să plec. Trebuia să-mi repet că o mai văzusem de un milion de ori până acum în pijama şi ce mare chestie? Dar de obicei purta un tricou imens, ca şi noi, iar acum avea un maiou roz minuscul, cu breteluţe. M-am întrebat dacă era comod să dormi în el.

Capitolul douăzeci

4 iulie

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, nu m-am dat imediat jos din pat. Am rămas întinsă şi m-am prefăcut că este o dimineaţă oarecare în casa de vacanţă. Aşternuturile mele miroseau la fel; ursuleţul meu de pluş, Junior Mint, mai stătea şi acum pe comodă. Totul era ca de

obicei. Susannah şi mama erau la plimbare, pe plajă, băieţii mâncau toate brioşele cu afine şi mie îmi lăsau cerealele Kashi ale mamei. Mai rămăseseră cam doi centimetri de lapte şi niciun strop de suc. Pe vremuri mă scoteau din minţi; acum doar am zâmbit la gândul acela.

Totul era doar închipuire. Ştiam asta. Nu erau aici nici mama, nici frate-meu, nici Susannah.

Deşi mă culcasem devreme seara trecută, dormisem până târziu. Era deja aproape ora unsprezece. Dormisem douăsprezece ore. De săptămâni bune nu mă mai odihnisem atât de bine.

Am coborât din pat şi m-am dus la fereastră, să mă uit afară. Întotdeauna mă făcea să mă simt bine când priveam pe fereastra camerei mele din casa de vacanţă. Îmi doream ca fiecare cameră să fi dat spre ocean, kilometri şi kilometri de nisip şi apă. Jos, pe plajă, Jeremiah şi Conrad pluteau pe plăcile de surf, în costume negre de neopren. Era o privelişte aşa de familiară. Brusc, fără motiv, am devenit optimistă. Poate că Jeremiah avea dreptate. Poate că până la urmă Conrad se va întoarce cu noi.

Şi apoi o să mă întorc înapoi acasă, departe de el şi de toate amintirile pe care mi le stârnea. O să zac la piscina din cartier şi o să pierd vremea împreună cu Taylor la snack bar, iar vara va trece pe nesimţite. O să uit cum era odinioară.

De data asta era cu adevărat ultima oară.

Primul lucru a fost să o sun pe Taylor. I-am explicat că suntem toţi la Cousins, că trebuie doar să îl convingem pe Conrad să se întoarcă la şcoală şi să încheie sesiunea de examene din vară.

— Belly, ce naiba crezi că faci? a fost primul lucru pe care mi l-a spus.

— Cum adică?

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Toată situaţia asta e retardată. Ar trebui să fii acasă, unde ţi-e locul.

Am oftat. Nu conta de câte ori o rugasem să nu mai spună „retardat”, ea continua să o facă. Chiar dacă avea un văr mai mic care suferea de sindromul Down. Cred că o făcea intenţionat, pentru că ştia că mă deranjează.

— Ce-ţi pasă ţie dacă o să se lase Conrad de şcoală? Lasă-l să fie un ratat, dacă asta vrea.

Ştiam că nu mă poate auzi nimeni, dar am coborât vocea.

— Trece printr-o perioadă complicată acum. Are nevoie de noi.

— Are nevoie de frate-său. Care, apropo, e mai sexy decât el. Hello! Conrad nu are nevoie de tine. Te-a înşelat, ai uitat?

Acum vorbeam în şoaptă.

— Nu m-a înşelat şi o ştii foarte bine. Eram deja despărţiţi. Şi, în primul rând, nici nu am fost vreodată un cuplu pe bune.

Mi-a fost greu să rostesc ultima parte.

— A, corect... nu te-a înşelat, te-a lăsat baltă fix după bal. Ce tip nemaipomenit.

Am ignorat-o.

— Te rog, vrei să mă acoperi, dacă sună mama? A pufnit.

— Păi, eu sunt o prietenă loială, dacă vrei să ştii.

— Mulţumesc. A, şi îţi mulţumesc din suflet că mi-ai oprit toate hainele.

— Cu plăcere, a răspuns Taylor, mândră. Belly?

— Da?

— Să nu uiţi care ţi-e obiectivul.

— Păi, Jeremiah tot încearcă să-l convingă...

— Nu asta, bleago. Eu mă refer la obiectiv. Trebuie să-l faci pe Conrad să vrea să fii iar cu el şi pe urmă trebuie să i-o tai. Brutal.

Eram bucuroasă că vorbeam la telefon şi nu putea să vadă cum am dat ochii peste cap. Adevărul este însă că nu greşea. Pe Taylor nu o puteai răni, pentru că ea era mereu la butoane. Ea hotăra ce şi cum. Băieţii o doreau pe ea, nu invers. Repeta mereu replica aceea din Pretty Woman, aia despre cum e să fii prostituată: „Eu spun cine, eu spun când, eu spun cine."

Nu puteam să spun că ideea nu mă încânta. Doar că nu ar fi mers niciodată. Să-l fac pe Conrad să mă bage în seamă prima dată, oricât de în treacăt, fusese aproape imposibil. A doua oară n-ar mai fi mers.

După ce am terminat discuţia cu Taylor, am sunat-o pe mama. I-am zis că rămân la Taylor şi noaptea următoare, pentru că era încă prea supărată ca să pot pleca.

— Eşti o prietenă bună, mi-a spus mama.

Mi-am dat seama că se simţea uşurată, după tonul cu care mi-a zis să îi salut pe părinţii lui Taylor din partea ei.

Nu mi-a pus o clipă la îndoială minciuna. O simţeam prin telefon: tot ce voia era să fie lăsată singură, cu durerea ei.

După aceea am făcut un duş şi mi-am pus hainele pe care mi le alesese Taylor. O cămaşă albă cu flori brodate în partea de sus şi faimosul ei şort din denim.

Am coborât, cu părul încă ud, trăgându-mă de pantaloni. Băieţii reveniseră acasă, stăteau la masa din bucătărie şi mâncau „bombe de pământ", nişte brioşe uriaşe cu nucşoară şi zahăr, pe care le cumpăra Susannah şi pentru care obişnuia să se trezească devreme, ca să le găsească.

— Uite ce am luat, a zis Jeremiah şi a împins spre mine punga albă de hârtie. Am luat-o şi mi-am îndesat o jumătate de brioşă în gură. Era caldă încă.

— Bună, am zis, cu gura plină. Deci... care-i treaba?

— Con? a zis Jeremiah, uitându-se plin de speranţă către Conrad.

— Voi doi, a început el, ar trebui să o întindeţi în curând, dacă vreţi să evitaţi traficul de 4 iulie.

Când am văzut expresia de pe faţa lui Jeremiah, mi-a venit să mor.

— Nu plecăm fără tine, i-a răspuns el.

— Uite ce e, Jere, a zis Conrad, oftând, apreciez faptul că aţi venit până aici. Dar, după cum vezi, sunt bine. Am situaţia sub control.

— Ai pe dracu'! Con, dacă nu te întorci până luni, să dai examenele, eşti exmatriculat. Singurul motiv pentru care eşti la cursurile de vară, din capul locului, sunt restanţele din semestrul trecut. Dacă nu te întorci, ce-o să te faci?

— Nu-ţi face tu griji de asta. Le rezolv eu cumva.

— Tot spui asta, dar, frate, n-ai rezolvat niciun rahat. Până acum n-ai făcut decât să fugi.

După felul în care Conrad s-a uitat la el, mi-am dat seama că Jeremiah pusese degetul pe rană. Vechiul sistem de valori al lui Conrad era încă acolo, sub toată furia aceea. Vechiul Conrad nu s-ar fi dat niciodată bătut.

Era rândul meu să spun ceva.

— Deci, Conrad, cum o să te mai faci doctor, fără să termini facultatea?

A întors capul spre mine, parcă fără să mă vadă, o dată şi încă o dată, apoi a rămas cu ochii ţintuiţi asupra mea. L-am fixat şi eu. Da, i-am zis-o. Intenţionam să spun tot ce aveam de spus, chiar dacă îl răneam. Era ceva ce învăţasem urmărindu-l pe Conrad la mai toate jocurile pe care le jucaserăm împreună. La primul semn de slăbiciune, ataci în forţă. Ataci şi te foloseşti de toate armele pe care le ai şi nu slăbeşti presiunea. Fără milă.

— N-am zis niciodată că vreau să fiu doctor, s-a răstit Conrad. Habar n-ai ce spui.

Inima mi se zbătea în piept.

— Atunci spune-ne tu, am zis.

S-a lăsat tăcerea. Un minut, chiar am crezut că s-ar putea să ni se confeseze.

Apoi, s-a ridicat în sfârşit în picioare.

— Nu e nimic de spus. Eu mă întorc iar pe plajă. Mersi pentru brioşe, Jere. Apoi a zis către mine:

— Ai zahăr peste tot pe faţă.

Şi, uite aşa, s-a dus la uşa glisantă de la verandă şi a deschis-o.

— Rahat! a exclamat Jeremiah după ce Conrad plecase.

— Am crezut că o să-l convingi!

A sunat mai acuzator decât intenţionasem.

— Nu poţi să-l presezi pe Conrad prea tare, că se închide complet în el, a zis Jeremiah, mototolind punga de hârtie.

— E deja închis în el.

M-am uitat la Jeremiah, care părea complet învins. M-am simţit nasol că îl repezisem. Aşa că am întins mâna şi i-am pus-o pe braţ.

— Nu-ţi face griji, i-am zis. Mai avem încă timp. E abia sâmbătă, nu?

— Da, a răspuns el, dar nu părea deloc convins.

Niciunul dintre noi nu a mai spus nimic. Ca întotdeauna, Conrad era cel care dicta dispoziţia în casă, starea de spirit a fiecăruia. Nimic nu avea să fie în ordine până ce lucrurile nu erau în ordine cu Conrad.

Capitolul douăzeci şi unu

Prima dată când mi-am dat seama în ziua aceea a fost în timp ce eram în baie şi îmi spălam zahărul de pe faţă. Nu exista niciun prosop atârnat pe suport, aşa că am deschis dulapul cu lenjerie. Pe raftul de sub cel cu prosoapele de

plajă era pălăria mare şi pleoştită a lui Susannah. Cea pe care o purta de fiecare dată când stătea la soare. Fusese atentă cu pielea ei. Fusese.

Să nu mă gândesc la Susannah, să evit în mod conştient să mă gândesc la ea, făcea ca totul să fie mai uşor. Pentru că atunci ea nu era cu adevărat moartă. Era doar plecată undeva, altundeva. Aşa făcusem de când murise. Nu mă mai gândisem la ea. Acasă îmi venea mai uşor. Aici însă, la casa de vacanţă, Susannah era pretutindeni.

I-am luat pălăria, am ţinut-o o clipă în mână şi apoi am pus-o înapoi pe raft. Am închis uşa şi durerea pe care o simţeam în piept era aşa de acută, că nici nu puteam să respir. Era prea greu. Să mă aflu acolo, în casa aceea, era prea greu.

Am fugit în sus pe scări, cât am putut de repede. Am luat colierul lui Conrad şi mi-am schimbat hainele. Le-am dezbrăcat pe ale mele şi mi-am pus bikiniul lui Taylor. Nu-mi păsa cât de caraghioasă arătam cu el. Nu voiam decât să ajung în apă. Voiam să fiu undeva unde nu trebuia să mă gândesc la nimic, unde nu mai exista nimic altceva. Să înot, să plutesc, să inspir şi să expir şi să exist pur şi simplu.

Vechiul meu prosop cu ursuleţ, de la Ralph Lauren, era în dulapul cu lenjerii, ca întotdeauna. Mi l-am pus pe umeri ca o pătură şi am ieşit. Jeremiah mânca un sandvici cu ou şi bea lapte direct dintr-o cutie de carton, cu înghiţituri mari.

— Bună.

— Bună. Eu mă duc să înot, i-am spus.

Nu l-am întrebat unde e Conrad şi nu l-am invitat să mă însoţească. Aveam nevoie de un moment în care să fiu doar eu cu mine.

Am împins uşa glisantă să o deschid şi pe urmă am închis-o fără să mai aştept ca el să îmi răspundă. Mi-am

azvârlit prosopul pe un scaun şi m-am aruncat în apă cu capul înainte. Nu am ieşit chiar imediat să respir. Am rămas scufundată; mi-am ţinut respiraţia până în ultima secundă.

Când am revenit la suprafaţă am simţit că pot din nou să respir, ca şi cum muşchii mi se relaxau. Am înotat înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Aici nu mai exista nimic altceva. Aici nu trebuia să gândesc. De fiecare dată când mă scufundam îmi ţineam respiraţia cât de mult puteam.

De sub apă l-am auzit pe Jeremiah strigându-mă pe nume. Fără tragere de inimă, am ieşit la suprafaţă şi l-am văzut ghemuit lângă piscină.

— O să plec puţin, a zis şi s-a ridicat în picioare. Poate iau o pizza de la Nello.

Mi-am dat părul la o parte de pe ochi şi i-am spus:

— Păi, abia ai mâncat un sandvici. Şi toate brioşele alea.

— Sunt în creştere. Şi aia a fost acum o oră şi jumătate.

Acum o oră şi jumătate? Am înotat o oră şi jumătate? Mie mi s-au părut minute.

— Ah, am mai zis.

Mi-am examinat degetele. Pielea era complet zbârcită de la apă.

— Continuaţi, a spus Jeremiah şi m-a salutat milităreşte.

— Pa, am spus şi m-am împins cu picioarele departe de marginea piscinei. Am înotat apoi repede până în capătul opus şi m-am întors pe sub apă, în caz că mai era încă acolo să mă vadă. Întotdeauna îmi admirase întoarcerile.

Am rămas la piscină încă o oră. Când am scos capul să iau aer, după ultima lungime de bazin, l-am văzut pe Conrad stând pe şezlongul unde îmi lăsasem prosopul. Mi l-a întins în tăcere.

Am ieşit din piscină. Brusc am început să tremur. Am luat prosopul şi m-am înfăşurat în el. Conrad nu s-a uitat la mine.

— Încă te mai prefaci că eşti la olimpiadă? m-a întrebat.

Am vrut să ripostez, dar până la urmă am clătinat doar din cap şi m-am aşezat lângă el.

— Nu, am zis şi cuvântul a rămas plutind în aer, iar eu mi-am strâns genunchii la piept. Nu mă mai prefac.

— Când înoţi... a început el.

Am crezut că nu va mai continua, dar apoi a zis:

— N-ai băga de seamă nici dacă ar lua casa foc. Eşti aşa de absorbită de ce faci, că parcă nici n-ai fi prezentă, ci în altă parte.

A spus-o cu un soi de respect pizmaş. Ca şi cum mă urmărea de multă vreme, ca şi cum mă urmărise ani în şir. Cred că aşa şi făcuse. Am deschis gura să îi răspund, dar deja se ridicase în picioare şi o luase înapoi spre casă. Când să închidă uşa glisantă, mi-a strigat:

— De aia îmi place.

Capitolul douăzeci şi doi

Mă întorsesem în camera mea şi eram pe cale să îmi schimb bikiniul, când a sunat telefonul. Era tonul de apel al lui Steven, o melodie de-ale lui Taylor Swift, pe care el susţinea că o urăşte, dar pe care o adora în secret. O secundă m-am gândit să nu răspund. Dar, dacă nu îi răspundeam, Steven avea să mă tot sune până o făceam. Aşa era el, enervant.

— Alo?

Am spus-o pe un ton de întrebare, ca şi cum nu ştiam deja că era Steven.

— Bună. Nu ştiu unde eşti, dar ştiu că nu eşti cu Taylor.

— De unde ştii asta? i-am şoptit.

— Am dat peste ea la mall. Nu se pricepe să mintă nici cât tine. Unde dracu’ eşti?

Mi-am muşcat buza şi am zis:

— La casa de vacanţă. La Cousins.

— Ce? a exclamat, aproape răcnind. De ce?

— E o poveste destul de lungă. Jeremiah a avut nevoie de ajutor, cu Conrad.

— Şi te-a sunat pe tine?

În vocea fratelui meu se simţea neîncrederea, dar şi o urmă infimă de gelozie.

— Da.

Murea să mă întrebe mai multe, dar mizam pe faptul că mândria nu-i permitea să o facă. Steven ura să fie lăsat pe dinafară. A rămas tăcut un moment şi în acele secunde am ştiut că se gândea la toate chestiile pe care le făceam fără el la casa de vacanţă.

Într-un final, a spus:

— Mama o să se supere foarte tare.

— Ce te roade pe tine?

— Pe mine nu mă roade, dar pe mama, da.

— Steven, calmează-te. O să ajung acasă în curând. Trebuie să mai facem doar încă o chestie.

— Ce chestie?

Murea că eu ştiam ceva ce el nu ştia, că era şi el o dată lăsat pe dinafară. Credeam că o să îmi facă mai multă plăcere treaba asta, dar, lucru straniu, îmi părea rău pentru el.

Aşa că în loc să exult, cum făceam în mod normal, i-am spus:

— Conrad a şters-o de la cursurile de vară şi noi trebuie să îl aducem înapoi la timp, ca să-şi dea luni examenele parţiale.

Are să fie ultimul lucru pe care îl fac pentru el. Să îl conving să se întoarcă la şcoală. Pe urmă o să fie liber. Şi eu, la fel.

Când am terminat de vorbit cu Steven, am auzit o maşină oprind în faţa casei. M-am uitat pe fereastră şi am

văzut o Honda roşie, o maşină pe care n-am recunoscut-o. La casa de vacanţă aproape că nu existau musafiri.

Am trecut cu pieptănul prin păr şi am coborât în grabă scările, cu prosopul înfăşurat în jurul meu. M-am oprit când l-am văzut pe Conrad deschizând uşa să intre o femeie. Mică de înălţime, cu părul blond decolorat strâns într-un coc neglijent, era îmbrăcată cu pantaloni negri şi o bluză de mătase de culoarea coralului. Avea unghiile la mâini date cu ojă asortată. În mână ţinea un dosar gros şi un rând de chei.

— Hei, bună, a zis femeia.

Era surprinsă să dea cu ochii de Conrad, ca şi cum doar ea s-ar fi cuvenit să fie acolo, nu şi el.

— Bună, a zis Conrad. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Conrad, nu? Am vorbit la telefon. Mă numesc Sandy Donatti, sunt agentul imobiliar al tatălui tău.

Pentru că el nu i-a răspuns, a întins în glumă degetul arătător spre el, a dojană.

— Mi-ai zis că tatăl tău s-a răzgândit în legătură cu vânzarea.

Conrad a continuat să nu spună nimic, aşa că Sandy a dat roată cu ochii şi m-a zărit stând la baza scării. S-a încruntat.

— Am venit numai să văd ce e cu casa, să mă asigur că totul e strâns şi împachetat.

— Mda, a zis Conrad, dezinvolt, pe tipii de la firma de mutări i-am expediat eu.

— Mi-ar fi plăcut mult dacă nu o făceai, a spus femeia, cu buzele strânse. Conrad a ridicat din umeri şi atunci ea a adăugat:

— Mie mi s-a spus că va fi goală casa.

— Ţi s-au dat informaţii eronate. Eu o să rămân aici tot restul verii. Ea e Belly, a continuat Conrad, făcând semn către mine.

— Belly? a repetat agenta.

— Da. E iubita mea.

Probabil că m-am înecat zgomotos.

Rezemat de perete, cu braţele încrucişate peste piept, i-a dat înainte:

— Deci cum v-aţi cunoscut, tu şi cu tata? Sandy Donatti s-a îmbujorat.

— Ne-am cunoscut, s-a răţoit ea, când a decis să scoată casa la vânzare.

— Păi, treaba e, Sandy, că nu e casa lui, ca să o poată vinde. Este, de fapt, casa mamei mele. Nu ţi-a spus tata?

— Ba da.

— Atunci, ţi-a spus cred şi că mama a murit.

Sandy a ezitat. Furia părea să i se fi evaporat odată ce s-a pomenit de mame decedate. Era cât se poate de stânjenită şi se trăgea încet înapoi, spre uşă.

— Da, mi-a spus şi asta. Condoleanţe.

— Mulţumesc, Sandy. Cuvintele tale înseamnă mult pentru mine. Sandy a mai aruncat iute o privire împrejur, pentru ultima dată.

— Păi, o să discut toate astea cu tatăl tău şi pe urmă am să revin.

— Aşa să faci. Să nu uiţi să-i spui de casă, că nu mai e de vânzare.

Agenta şi-a ţuguiat buzele şi pe urmă a deschis gura să spună ceva, însă s-a gândit mai bine şi a renunţat. Conrad i-a deschis uşa şi femeia a dispărut.

Am răsuflat adânc. Îmi treceau un milion de gânduri prin cap – cu ruşine trebuie să recunosc că acela că îmi spusese iubita lui era aproape în capul listei.

— Să nu-i spui lui Jeremiah despre casă, a zis Conrad, fără să se uite la mine.

— De ce să nu-i spun? l-am întrebat.

Mintea încă îmi zăbovea asupra cuvântului „iubită”. I-a luat atât de mult să îmi răspundă, că eu deja începusem să urc scările.

— O să-i spun eu. Doar că încă nu vreau ca el să ştie. Despre tata. M-am oprit.

— Ce vrei să spui? am întrebat fără să mă gândesc.

— Ştii ce vreau să spun.

S-a uitat la mine cu privirea fixă.

Probabil că ştiam. Voia să îl protejeze pe Jeremiah, să nu afle că tatăl lui era un jeg de om. Ca şi cum Jeremiah nu ştia deja cum era tatăl lui. Ca şi cum ar fi fost vreun copil tălâmb, care habar nu are. Jeremiah avea tot dreptul să ştie dacă era scoasă casa la vânzare.

Conrad citise probabil toate astea pe faţa mea, pentru că, în felul lui zeflemitor şi nepăsător, a zis:

— Deci, Belly, poţi să faci asta pentru mine? Poţi să păstrezi şi tu un secret faţă de prietenul tău cel mai bun, Jeremiah? Ştiu că voi doi nu aveţi secrete unul faţă de celălalt, dar poţi să o faci, doar de data asta?

L-am săgetat cu privirea, gata să îi spun ce poate să facă el cu acel secret, când mi-a repetat, implorator:

— Te rog?

— Bine. Deocamdată, i-am răspuns.

— Mulţumesc, a zis şi a trecut pe lângă mine, abia atingându-mă, în sus pe scări.

Şi-a închis uşa la cameră şi a pornit aerul condiţionat.

Eu am rămas locului. A durat un minut până să mi se lămurească totul. Conrad nu fugise de la şcoală pur şi simplu ca să facă surf. Nu plecase de dragul de a pleca. Venise să salveze casa.

Capitolul douăzeci şi trei

În după-amiaza aceea, mai târziu, Jeremiah şi Conrad s-au dus din nou să facă surf. M-am gândit că poate Conrad

voia să îi spună despre casă între patru ochi. Şi poate că Jeremiah voia să încerce să discute din nou cu Conrad despre şcoală când rămâneau singuri. Nu aveam nimic împotrivă. Eram mulţumită să îi privesc doar.

I-am urmărit de pe verandă. M-am aşezat pe un şezlong, cu prosopul învelit strâns în jurul meu. Era ceva atât de reconfortant şi de agreabil să ieşi udă din piscină şi mama ta să-ţi pună un prosop peste umeri, ca o pelerină. Chiar şi în lipsa unei mame, tot era bine şi plăcut. Dureros de familiar, într-un fel care mă făcea să îmi doresc să mai am opt ani. Opt ani aveam înainte de orice deces sau de divorţ sau inimi frânte. Opt ani însemna doar opt ani. Hotdogi şi unt de arahide, ciupituri de ţânţari şi aşchii de lemn, biciclete şi plăci de surf. Păr încâlcit, umeri arşi de soare, Judy Blume[5], culcare la ora nouă şi jumătate.

Am rămas aşa multă vreme, cu gândurile acelea melancolice. Cineva făcea grătar; se simţea miros de cărbune ars. M-am întrebat dacă nu era familia Rubenstein sau poate familia Toler. M-am întrebat dacă frigeau hamburgeri sau carne. Mi-am dat seama că îmi e foame.

M-am dus în bucătărie, însă nu am găsit nimic de mâncare. Doar berea lui Conrad. Taylor îmi spusese odată că berea e la fel ca pâinea, numai carbohidraţi. M-am gândit că aş fi putut să o beau, dacă îmi tăia foamea, chiar dacă nu îmi plăcea deloc gustul berii.

Aşa că am luat o doză şi am ieşit înapoi afară. M-am aşezat la loc pe şezlong şi am deschis-o. Pocnetul cheiţei de la cutie a fost foarte plăcut. Era straniu să fiu singură în casa aceea. Nu era un sentiment neplăcut, ci doar altfel.

Veneam aici de o viaţă, dar aş fi putut să număr pe degetele de la o mână de câte ori rămăsesem singură în casă. Acum mă simţeam mai matură. Ceea ce presupun că

[5] Judith Blume (n. 1938) – autoare americană de literatură pentru copii, adolescenţi şi adulţi.

era adevărat, deşi vara trecută nu îmi aminteam să mă fi simţit aşa.

Am sorbit îndelung din bere şi m-am bucurat că Jeremiah şi Conrad nu erau acolo să mă vadă, pentru că am făcut o mutră groaznică şi ştiam că ei m-ar fi luat peste picior din cauza ei.

Tocmai luam încă o gură de bere când am auzit cum cineva îşi drege glasul.

Am ridicat ochii, gata, gata să mă înec. Era domnul Fisher.

— Bună, Belly.

Era îmbrăcat la costum, ca şi cum venea direct de la serviciu. Probabil chiar aşa stăteau lucrurile, chiar dacă era sâmbătă. Costumul nu era nici măcar puţin boţit, deşi condusese destul de mult.

— Bună ziua, domnule Fisher, i-am răspuns, pe un ton alarmat şi nesigur.

Primul meu gând a fost: Trebuia să îl fi băgat pe Conrad pur şi simplu cu sila în maşină, să-l facem să se întoarcă la şcoală şi să-şi dea examenele alea idioate. A fost o greşeală uriaşă că i-am lăsat timp. Acum îmi dădeam seama de asta. Trebuia să fi insistat ca Jeremiah să insiste cu Conrad.

Domnul Fisher a ridicat o sprânceană privind spre berea mea şi atunci mi-am dat seama că încă o ţineam în mână, cu degetele încolăcite aşa de strâns pe doză, că îmi amorţiseră. Am pus berea pe jos şi părul mi-a venit peste ochi. M-am bucurat. Era momentul să mă ascund, să mă gândesc la ce să mai spun. Am făcut ce făceam mereu în situaţia asta – i-am băgat în faţă pe băieţi.

— Ăă... Conrad şi Jeremiah nu sunt în clipa asta aici.

Rotiţele minţii mi se învârteau nebuneşte. Aveau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Domnul Fisher nu a spus nimic, a dat doar din cap şi s-a frecat pe ceafă. Pe urmă a

urcat treptele verandei şi s-a aşezat în scaunul de lângă mine. Mi-a luat de jos berea şi a tras o duşcă zdravănă.

— Cum e Conrad? a întrebat, în timp ce punea doza de bere pe braţul scaunului.

— E bine, am zis, dintr-o suflare.

Pe urmă m-am simţit caraghioasă, pentru că nu era bine deloc. Tocmai îi murise mama. Fugise de la şcoală. Cum era să fie bine? Cum era să fie bine vreunul dintre noi? Într-un fel, totuşi cred că într-adevăr Conrad era bine, pentru că avea din nou un ţel. Avea un motiv. Să trăiască. Avea un scop; avea un duşman. Toate acestea reprezentau nişte provocări pozitive. Chiar dacă duşmanul era tatăl său.

— Nu ştiu ce e în capul copilului ăstuia, a zis domnul Fisher, clătinând din cap.

Ce puteam să spun? Nici eu nu ştiam niciodată ce era în mintea lui Conrad. Eram sigură că nu prea multă lume ştia. Chiar şi aşa, am simţit că trebuie să îi iau apărarea. Să fiu protectoare.

Domnul Fisher şi cu mine am rămas tăcuţi. Nu era o tăcere prietenoasă, destinsă, ci una rigidă şi groaznică. El nu avea niciodată nimic să-mi spună şi eu nu ştiam ce să-i spun lui. În sfârşit, şi-a dres glasul şi m-a întrebat:

— Cum merge cu şcoala?

— Şcoala s-a terminat, am zis, muşcându-mi des buza de jos, cu senzaţia că mai am doisprezece ani. Tocmai s-a încheiat anul. La toamnă intru în ultimul an.

— Ştii la ce facultate vrei să mergi?

— Nu prea.

Răspuns greşit, ştiam, pentru că facultatea era un subiect despre care domnului Fisher îi plăcea să vorbească. Adică despre tipul corect de facultate.

Apoi iar am rămas tăcuţi. Totul era aşa de familiar. Sentimentul acela de groază, de soartă tragică iminentă. Senzaţia că o încurcasem. Că noi toţi o încurcaserăm.

Capitolul douăzeci şi patru

Milkshake-urile. Milkshake-urile erau pasiunea domnului Fisher. Când domnul Fisher venea la casa de vacanţă, existau întotdeauna milkshake-uri. Cumpăra o cutie de îngheţată napolitană[6]. Lui Steven şi lui Conrad le plăcea milkshake-ul de ciocolată, Jeremiah era cu căpşunile şi mie îmi plăcea un amestec de ciocolată şi vanilie, ca Frosties de la Wendy's. Dar gros-gros. Milkshake-urile domnului Fisher erau mai bune decât cele de la Wendy's. Avea un blender sofisticat pe care îi plăcea să îl folosească şi cu care niciunul dintre noi, copiii, nu aveam voie să umblăm. Nu că ar fi spus el asta, dar noi ştiam că nu trebuia să ne atingem de el. Şi nu am făcut-o niciodată. Până când Jeremiah a venit cu ideea unui Slurpee[7] cu Kool-Aid[8].

În Cousins nu era niciun 7-Eleven şi, chiar dacă aveam milkshake-uri, uneori ne era dor de Slurpee. Mai ales când afară era foarte cald, unul dintre noi zicea: „Frate, aş bea un Slurpee", şi pe urmă noi toţi numai la asta ne gândeam, toată ziua. Aşa că atunci când Jeremiah a venit cu ideea să facem Slurpee cu Kool-Aid a fost parcă mâna destinului, gen. El avea nouă ani, eu, opt şi la momentul acela ni s-a părut cea mai măreaţă idee din lume. Am ochit blenderul, tocmai sus, pe ultimul raft. Ştiam că va trebui să îl folosim – de fapt, tânjeam să îl folosim. Dar exista regula aceea nerostită.

Nu era nimeni acasă, în afară de noi doi. Nu era nevoie să afle nimeni.

---

[6] Îngheţată în trei straturi, cu arome diferite, vanilie, ciocolată şi căpşuni.

— Ce aromă vrei? mă întrebase Jeremiah, într-un final.

Aşa că ne-am decis. Aveam s-o facem. Îmi era teamă, dar eram şi euforică, pentru că făceam un lucru interzis. Arareori mi se întâmpla să încalc o regulă, însă atunci regula aceea părea numai bună de încălcat.

— Cireşe negre.

Jeremiah s-a uitat în dulap, dar nu exista aşa ceva.

— Care e a doua aromă preferată?

— Struguri.

Jeremiah a spus că şi lui îi suna bine un Slurpee[7] cu Kool-Aid[8] de struguri. Cu cât repeta mai mult cuvintele „Slurpee Kool-Aid”, cu atât mai mult îmi plăcea cum sună. Jeremiah a luat un taburet şi a coborât blenderul de pe raftul de sus. A turnat tot pachetul de praf cu aromă de struguri în blender şi a adăugat două pahare mari, de plastic, pline cu zahăr. M-a lăsat pe mine să amestec. Pe urmă a turnat în blender jumătate din cuburile de gheaţă, l-a umplut până în buză şi a pus capacul, aşa cum îl văzusem pe domnul Fisher de un milion de ori că făcea.

— Amestec un pic sau fac frappé?

Am ridicat din umeri. Nu dădusem niciodată prea mare atenţie când îl folosea domnul Fisher.

— Probabil frappé, am zis, pentru că îmi plăcea cum sună cuvântul frappé.

Jeremiah a apăsat deci pe frappé şi blenderul a început să piseze şi să amestece. Dar nu se mixa decât ce era în partea de jos, pe fund, aşa că Jeremiah a apăsat pe lichefiere. A ţinut-o aşa un minut, însă apoi blenderul a început să miroasă a cauciuc ars şi mie mi-a fost teamă că se suprasolicită de la atâta gheaţă.

---

[7] Marcă exclusivă a lanţului de magazine de proximitate 7-Eleven pentru o băutură carbogazoasă congelată, un fel de sorbet mai lichid.

[8] Brand de băuturi aromatizate deţinut de Kraft Heinz.

— Trebuie să mai amestecăm noi, am zis. Să-l ajutăm.

Am luat lingura mare de lemn, am ridicat capacul blenderului şi am amestecat.

— Vezi, i-am zis.

Am pus capacul la loc, dar probabil că nu l-am închis destul de bine, pentru că, atunci când Jeremiah a apăsat pe frappé, amestecul nostru de Kool-Aid de struguri a zburat în toate părţile. Pe noi, din cap până în picioare. Peste tot pe blaturile noi şi albe ale dulapurilor, peste tot pe jos. Acoperise complet şi servieta de piele maro a domnului Fisher.

Ne-am uitat unul la celălalt, îngroziţi.

— Repede, adu şervetele de hârtie! a început să răcnească Jeremiah, scoţând blenderul din priză.

M-am aruncat după servietă şi am şters-o cu poala tricoului meu. Pielea se păta deja şi era lipicioasă.

— Văleu, şoptise Jeremiah. Adoră servieta aia.

Chiar aşa era. Pe încuietoarea de alamă avea gravate iniţialele lui. O adora pur şi simplu, poate chiar mai mult decât blenderul.

Mă simţeam groaznic. Mă usturau ochii din pricina lacrimilor care stăteau să izbucnească. Era numai vina mea.

— Îmi pare rău.

Jeremiah era în patru labe, pe jos, şi plângea.

Ridicase ochii la mine, cu sucul de struguri picurându-i de pe frunte.

— Nu eşti tu de vină.

— Ba da, sunt, spusesem frecând pielea servietei.

Tricoul meu începuse să devină maroniu, de la cât de mult frecasem servieta.

— Mă rog, da, cam eşti, acceptase Jeremiah, apoi întinsese mâna să îmi atingă obrazul cu un deget şi îl linsese.

— Da’ la gust e bună.

Când toată lumea revenise acasă, ne găsiseră chicotind şi ştergând pe jos cu prosoape de hârtie, pe care patinam ca pe gheaţă. Intraseră cu pungi lungi de hârtie în braţe, genul în care se vând homarii. Iar Steven şi Conrad aveau cornete de îngheţată.

— Ce dracu’? întrebase domnul Fisher.

— Noi am vrut doar... bălmăjise Jeremiah.

Cu mâna tremurând, îi întinsesem domnului Fisher servieta.

— Îmi pare rău, şoptisem. A fost un accident.

Mi-o luase din mână, uitându-se la ea, la pielea mânjită.

— De ce aţi folosit blenderul meu? întrebase domnul Fisher, dar i se adresase lui Jeremiah.

Avea gâtul roşu ca sfecla.

— A fost vina mea, mai adăugasem, cu voce slabă.

— Vai, Belly, spusese mama, clătinând din cap.

Se pusese în genunchi, pe jos, să adune şervetele îmbibate. Susannah se dusese să aducă mopul.

— De ce nu ascultaţi niciodată când vă spun ceva? sărise ţipând domnul Fisher. Pentru Dumnezeu! V-am spus sau nu că nu trebuie să folosiţi niciodată blenderul ăsta?

Jeremiah îşi muşca buza şi, după felul în care îi tremura, îmi dădeam seama că era foarte aproape să izbucnească în plâns.

— Răspundeţi-mi când vă vorbesc. Susannah revenise, cu mopul şi găleata.

— Adam, a fost un accident. Încetează. Şi-a încolăcit braţele în jurul lui Jeremiah.

— Suze, dacă îl cocoloşeşti, n-o să înveţe niciodată. O să rămână veşnic un bebeluş. Jere, v-am spus eu vouă, copiilor, sau nu să nu folosiţi blenderul?

Ochii lui Jeremiah se umpluseră de lacrimi şi tot clipea repede, însă câteva tot îi scăpaseră. Apoi, altele, şi mai

multe. Fusese îngrozitor. Eram aşa de stânjenită pentru Jeremiah şi în egală măsură vinovată că eu fusesem cea care îl adusese în situaţia respectivă. Mă simţeam însă şi uşurată că nu eu eram cea care dăduse de necaz, cea care plânge în faţa tuturor.

Apoi intervenise Conrad:

— Tati, dar nu ne-ai spus niciodată asta. Avea îngheţată pe obraz.

— Poftim? făcuse domnul Fisher, uitându-se la el.

— Nu ne-ai spus niciodată. Noi ştiam că nu trebuie, dar, practic, nu ne-ai spus-o niciodată.

Conrad avea un aer speriat, însă vocea îi era lipsită de emoţii.

Domnul Fisher clătinase din cap şi revenise cu privirea spre Jeremiah.

— Du-te să te speli, îi spusese, dur.

Era stânjenit, îmi dădeam seama. Susannah îi aruncase o privire tăioasă şi îl expediase pe Jeremiah în baie. Mama ştergea blaturile, cu umerii drepţi şi ţepeni.

— Steven, du-o pe soră-ta la baie, spusese.

Tonul mamei nu lăsase loc de niciun comentariu, aşa că Steven mă luase de braţ şi mă dusese la etaj.

— Crezi că am dat de belea? îl întrebasem eu.

Steven îmi ştersese cât de cât obrajii cu o bucată de hârtie igienică.

— Da, dar nu o belea la fel de mare ca a domnului Fisher. Mama o să-l beştelească rău de tot.

— Ce înseamnă asta?

— Ceva ce am auzit şi eu, spusese Steven, ridicând din umeri. Înseamnă că a dat de belea.

Cu faţa curată din nou, Steven şi cu mine ne furişaserăm înapoi în hol. Mama şi domnul Fisher se certau. Ne-am uitat unul la altul, cu ochii mari, când am auzit-o pe mama răstindu-se:

— Adam, cum poţi să fii aşa capsoman?

Deschisesem gura, gata să exclam ceva, când Steven mi-o astupase cu mâna lui şi mă trăsese în camera băieţilor. Închisese uşa după noi. Ochii îi sclipeau de ardoare. Mama îl înjurase pe domnul Fisher.

— Mama i-a zis domnului Fisher că e capsoman, spusesem.

Nici nu ştiam ce înseamnă să fii capsoman, dar sigur suna amuzant. Mi l-am imaginat pe domnul Fisher cu capul şi mai mare decât îl avea. Şi am chicotit.

Totul era foarte palpitant şi teribil. Niciunul dintre noi nu dăduse vreodată cu adevărat de belea la casa de vacanţă. Nimic de genul unei belele serioase. Era, practic, o zonă scutită de belele.

La casa de vacanţă mamele erau mai relaxate. Dacă eram acasă, Steven şi-o lua pe coajă când îi răspundea obraznic, însă aici mamei nu părea să îi pese la fel de mult. Probabil pentru că la casa din Cousins noi, copiii, eram centrul universului. Mama era ocupată să facă alte lucruri, de exemplu să planteze ghivece cu flori şi să meargă prin galerii de artă cu Susannah, să deseneze şi să citească. Era prea ocupată ca să se mai supere sau să îi mai pese. Nu ne mai acorda atenţie deplină.

Asta era şi bine, şi rău. Bine, pentru că scăpam uşor când făceam prostii. Dacă ne jucam afară, pe plajă, după ora de culcare, dacă luam de două ori din desert, nimănui nu îi păsa cu adevărat. Rău, pentru că aveam senzaţia vagă că aici Steven şi cu mine nu mai eram la fel de importanţi, că mai existau şi alte lucruri care îi ocupau mamei mintea – amintiri din care noi nu făceam parte, dintr-o viaţă anterioară, înainte ca eu şi Steven să fi venit pe lume. Şi, în plus, o viaţă secretă a ei, în care eu şi Steven nu existam. Ca atunci când pleca în călătoriile ei, fără noi – eu ştiam că nu îi era dor de noi şi nici nu se

gândea la noi prea mult. Uram gândul acela, dar era adevărul. Mamele aveau o întreagă viaţă separată de noi. Cred că şi noi, copiii, la fel.

Capitolul douăzeci şi cinci

Când Jeremiah şi Conrad au apărut pe plajă, cu placa de surf sub braţ, mi-a trecut prin cap ideea nebunească de a încerca să îi avertizez cumva. Să fluier sau ceva. Nu ştiam însă să fluier şi oricum era prea târziu.

Şi-au pus plăcile sub casă, au urcat treptele şi atunci ne-au văzut stând pe verandă. Conrad şi-a încordat tot corpul şi pe Jeremiah l-am văzut bombănind în şoaptă: „Rahat”.

— Bună, tată, a spus apoi, cu glas tare.

Conrad a trecut fix pe lângă noi şi a intrat în casă. Domnul Fisher l-a urmat, iar Jeremiah şi cu mine am rămas privindu-ne o clipă unul pe altul.

După aceea s-a aplecat spre mine şi a spus:

— Ce-ai zice tu să tragi maşina în spate, cât strâng eu catrafusele noastre, şi pe urmă s-o tăiem de aici?

Am chicotit şi apoi mi-am astupat gura cu palma. Mă îndoiam că domnul Fisher ar fi apreciat chicotele mele, când se întâmplau chestii aşa de serioase. M-am ridicat şi mi-am strâns mai bine prosopul în jurul meu, pe sub braţe. Pe urmă am intrat şi noi în casă.

Conrad şi domnul Fisher erau în bucătărie. Conrad îşi deschidea o bere, fără să se uite măcar la taică-său.

— De-a ce dracu’ vă jucaţi voi aici, copii? a întrebat acesta.

În interior, vocea lui răsuna foarte tare şi nefiresc. Se uita în jur, prin bucătărie, prin living.

— Tată... a dat să zică Jeremiah.

Domnul Fisher l-a fixat cu privirea şi a început:

— M-a sunat Sandy Donatti azi-dimineaţă şi mi-a spus ce s-a întâmplat. Tu trebuia să îl aduci pe Conrad înapoi la

şcoală, nu să rămâi şi... să petreci şi să te amesteci în vânzarea casei.

— Cine e Sandy Donatti? a întrebat Jeremiah, clipind.

— E agentul nostru imobiliar, i-a răspuns Conrad.

Mi-am dat seama că rămăsesem cu gura căscată şi am închis-o repede. Mi-am cuprins trupul strâns cu braţele, încercând să devin invizibilă. Poate că nu era prea târziu ca eu şi Jeremiah să fugim. Poate că aşa nu ar fi aflat niciodată că şi eu ştiusem de casă. Oare ar mai fi avut vreo importanţă faptul că nu aflasem decât azi după-amiază? Mă îndoiam.

Jeremiah s-a uitat la Conrad şi apoi iar la taică-său.

— Nu ştiam că avem un agent imobiliar. Nu mi-ai spus că vinzi casa.

— Ţi-am zis că există posibilitatea.

— Nu mi-ai spus niciodată că o faci.

Conrad a intervenit, dar i s-a adresat doar lui Jeremiah.

— Nu contează. N-o să vândă casa.

Şi-a băut calm berea şi noi am aşteptat cu toţii ce avea să mai spună.

— Nu este a lui, ca să o poată vinde.

— Ba da, este a mea, a răspuns domnul Fisher, gâfâind. Nu o fac pentru mine. Banii o să fie pentru voi, băieţi.

— Crezi că-mi pasă mie de bani?

Conrad s-a uitat în sfârşit la el, cu o privire de gheaţă. Vocea nu avea nicio inflexiune.

— Eu nu sunt ca tine, a continuat. Nu-mi pasă deloc de bani. Mie îmi pasă de casă. Casa mamei.

— Conrad...

— Tu nu ai niciun drept să te afli aici. Ar trebui să pleci.

Domnul Fisher a înghiţit cu greu şi mărul lui Adam îi sălta în sus şi-n jos.

— Nu, n-o să plec.

— Spune-i lui Sandy să nu se mai obosească să revină aici.

Conrad rostise numele „Sandy” ca şi cum ar fi fost o insultă. Ceea ce chiar cred că avusese în intenţie.

— Sunt tatăl tău, a zis domnul Fisher, răguşit. Şi maică-ta m-a lăsat pe mine să decid. Asta este ce şi-ar fi dorit ea.

Carapacea dură şi uniformă a lui Conrad s-a fisurat şi i-a tremurat vocea când a spus:

— Să nu vorbeşti despre ce şi-ar fi dorit ea.

— A fost soţia mea, la dracu’! Este şi pierderea mea.

Poate că era adevărat, dar era exact ce n-ar fi trebuit să-i spună lui Conrad în clipa aceea. A fost scânteia care a declanşat explozia. A tras un pumn în zidul cel mai apropiat şi eu am tresărit. M-a şocat că nu a făcut gaură în el.

— Tu nu ai pierdut-o. Tu ai părăsit-o. Habar n-ai de ce şi-ar fi dorit ea. Nu ai fost niciodată aici. Ai fost un tată de rahat şi un soţ şi mai de rahat. Aşa că nu te mai obosi acum să încerci să te porţi cum trebuie. Nu faci decât să distrugi totul.

— Con, încetează, a intervenit Jeremiah. Pur şi simplu taci.

Conrad s-a răsucit pe călcâie şi a ţipat:

— Tot îi mai iei apărarea? Fix de aia n-am vrut noi să-ţi spunem!

— Noi? a repetat Jeremiah.

Atunci s-a uitat la mine şi expresia şocată de pe chipul lui m-a fulgerat.

Am dat să spun ceva, să încerc să explic, dar nu am apucat să zic decât:

— Abia azi am aflat şi eu, pe cuvânt. Pe urmă m-a întrerupt domnul Fisher.

— Conrad, nu eşti tu singurul care suferă. Nu îţi este permis să-mi vorbeşti în felul ăsta.

— Eu cred că da.

În începere s-a lăsat o tăcere de mormânt, iar domnul Fisher avea aerul că e gata să îl pocnească pe Conrad, aşa de furios era. S-au privit ţintă, şi unul, şi celălalt, şi am ştiut că nu Conrad va fi cel care să cedeze. Domnul Fisher şi-a ferit privirea.

— Conrad, cei de la mutări vor reveni. Asta este. Faptul că faci o criză nu poate să oprească lucrurile.

Nu mult după aceea a plecat, spunând că avea să revină dimineaţă. A rostit cuvintele ca pe o ameninţare. A zis că stă la hanul din oraş. Era limpede că abia aştepta să iasă din casa aceea.

După ce a plecat, noi trei am rămas în bucătărie, în picioare, fără să spunem nimic. Eu, cu atât mai puţin. Eu nici măcar nu trebuia să fiu aici. De data asta chiar mi-aş fi dorit să fiu acasă, cu mama şi Steven şi Taylor, departe de toate astea.

Jeremiah a fost primul care a vorbit.

— Nu pot să cred că vinde casa într-adevăr, a zis, aproape ca pentru sine.

— Să crezi, a răspuns dur Conrad.

— De ce nu mi-ai spus şi mie de treaba asta?

Înainte de a răspunde, Conrad mi-a aruncat o privire:

— M-am gândit că era mai bine să nu ştii. Ochii lui Jeremiah au devenit două fante.

— Ce dracu’, Conrad? E şi casa mea.

— Jere, abia am aflat şi eu, i-a răspuns fratele lui, rezemat de blat şi cu capul plecat. Eram acasă, venisem să îmi mai iau nişte haine. Agenta imobiliară, Sandy, a sunat şi a lăsat un mesaj pe robot, în care zicea că tipii cu mutarea o să vină să împacheteze totul. M-am întors la şcoală, mi-am luat lucrurile şi am venit direct aici.

Conrad renunţase la şcoală şi la orice altceva ca să vină la casa de vacanţă şi noi crezuserăm că era doar cu

mintea vraişte şi că trebuia să fie salvat. Când, de fapt, el era salvatorul. M-am simţit vinovată că nu i-am acordat prezumţia de nevinovăţie şi ştiu că Jeremiah gândea la fel. Am schimbat o privire grăbită şi am înţeles că ne gândeam amândoi exact la acelaşi lucru. Apoi cred că şi-a amintit că era supărat şi pe mine, aşa că a întors privirea.

— Deci asta e, nu? a zis.

Conrad nu i-a răspuns imediat. A ridicat ochii şi a zis:

— Da, cred că asta e.

— Ei, Con, ai făcut o treabă excelentă.

— Am făcut totul de unul singur, l-a repezit Conrad. Nu e vorbă să fi avut vreun ajutor de la tine.

— Păi, poate dacă mi-ai fi spus despre asta...

— Ce-ai fi făcut? i-a retezat-o Conrad.

— Aş fi discutat cu tata.

— Mda, exact, a zis Conrad, pe cel mai dispreţuitor ton posibil.

— Ce dracu' mai înseamnă şi asta?

— Înseamnă că eşti aşa de ocupat să-l pupi în cur, că nu-ţi dai seama cum e el de fapt.

Jeremiah a făcut o pauză şi mie mi s-a făcut sincer frică de turnura pe care o lua toată povestea. Conrad căuta scandal şi ultimul lucru de care aveam nevoie era ca ei doi să se ia la trântă pe podeaua bucătăriei, să facă praf lucrurile şi pe ei înşişi. De astă dată mama nu mai era aici, să îi oprească. Nu eram decât eu şi asta nu însemna aproape nimic.

— E tatăl nostru, a zis Jeremiah, într-un târziu.

Avea un ton măsurat, egal şi la urmă a scos un mic oftat de uşurare.

Nu va fi nicio luptă, pentru că Jeremiah nu o să îngăduie asta. Avea admiraţia mea pentru asta. Conrad a scuturat doar din cap, dezgustat.

— E un jeg.

— Să nu-l faci aşa.

— Ce fel de om e ăla care îşi înşală nevasta şi pe urmă o părăseşte, când are cancer? Ce fel de bărbat face asta? Nici măcar să mă uit la el nu suport. Mă umple de greaţă, cum face el acum pe martirul, pe văduvul îndurerat. Jere, unde a fost când mama avea nevoie de el? Hm?

— Nu ştiu, Con. Tu unde erai?

S-a lăsat tăcerea şi mie mi s-a părut că aerul era gata să se spargă. Felul în care a tresărit Conrad, felul cum Jeremiah şi-a ţinut respiraţia cu un suspin, imediat ce rostise vorbele acelea. Voia să le ia înapoi, îmi dădeam seama de asta, şi era cât pe ce să o facă, însă Conrad i-a replicat degajat:

— Asta a fost o lovitură sub centură.

— Iartă-mă, a zis Jeremiah.

Conrad a ridicat din umeri, ignorându-l, de parcă oricum nu conta.

— De ce nu poţi s-o laşi baltă? a întrebat atunci Jeremiah. De ce trebuie să te agăţi de toate chestiile nasoale care ţi s-au întâmplat vreodată?

— Pentru că eu trăiesc în viaţa reală, spre deosebire de tine. Tu ai prefera să trăieşti într-o lume fantastică, decât să vezi oamenii aşa cum sunt ei în realitate.

O spusese într-un fel care mă făcea să mă întreb despre cine vorbea, de fapt.

Jeremiah s-a zbârlit. S-a uitat la mine, apoi din nou la Conrad, şi a zis:

— Doar eşti gelos. Recunoaşte.

— Gelos?

— Eşti gelos că tata şi cu mine avem acum o relaţie adevărată. Nu mai este vorba numai despre tine şi asta te termină.

Conrad a început să râdă de-a dreptul. Era un râs amar, teribil.

— Ce rahat spui?!

Apoi s-a întors spre mine:

— Belly, ai auzit-o pe asta? Jeremiah crede că sunt gelos.

Jeremiah m-a privit, gen, Ţine-mi partea, şi am ştiut că, dacă o făceam avea să mă ierte că nu i-am zis de casă. L-am urât pe Conrad pentru că mă băgase la mijloc, pentru că m-a pus să aleg. Nu ştiam de partea cui eram. Amândoi aveau dreptate şi amândoi greşeau.

Probabil că am tergiversat prea mult răspunsul, căci Jeremiah a încetat să se mai uite la mine. Şi a spus:

— Eşti un măgar, Conrad. Pur şi simplu vrei ca toată lumea să fie la fel de nefericită ca tine.

Pe urmă a ieşit. Uşa din faţă s-a trântit în urma lui. Am simţit că ar trebui să mă duc după el. Am simţit că îl dezamăgisem când avusese cel mai mult nevoie de mine.

— Sunt eu măgar, Belly? m-a întrebat atunci Conrad.

A mai deschis o sticlă de bere şi încerca să pară indiferent, dar mâna îi tremura.

— Mda, am zis. Chiar eşti.

M-am dus la fereastră şi am privit cum Jeremiah urca în maşina lui. Era prea târziu să mă iau după el; deja ieşea de pe alee. Chiar dacă era enervat, îşi pusese totuşi centura de siguranţă.

— O să se întoarcă, a spus Conrad. Am ezitat, apoi am zis:

— Nu trebuia să spui chestiile alea.

— Poate că nu.

— Nu ar fi trebuit să-mi ceri să păstrez secretul faţă de el.

Conrad a ridicat din umeri, ca şi cum deja trecuse peste asta, dar apoi şi-a întors privirile spre fereastră şi mi-am dat seama că e îngrijorat. Mi-a aruncat şi mie o bere şi am prins-o. Am desfăcut capacul şi am băut îndelung. Nici

măcar nu avea un gust aşa de rău. Poate că începeam să mă obişnuiesc. Am plescăit zgomotos din buze.

S-a uitat la mine cu o expresie amuzantă.

— Deci acum îţi place berea, hm? Am ridicat din umeri.

— Nu mă deranjează, am spus şi m-am simţit foarte matură, apoi am adăugat: Dar tot Cola cu cireşe îmi place mai mult.

— Aceeaşi Belly pe care o ştim, a spus, aproape zâmbindu-mi. Pariez că dacă te despicăm, din tine ar curge zahăr alb.

— Asta-s eu. Scorţişoară, zahăr tos şi tot ce e mai frumos.

— Ei, nu ştiu dacă e chiar aşa.

Pe urmă am tăcut amândoi. Am mai luat o gură de bere şi m-am aşezat lângă el.

— Cred că l-ai rănit cu adevărat pe Jeremiah.

— Avea nevoie să fie adus cu picioarele pe pământ, a mai spus, strângând din umeri.

— Nu era nevoie să o faci aşa.

— Eu cred că tu eşti aia care i-a rănit lui Jeremiah sentimentele.

Am deschis gura şi pe urmă am închis-o. Dacă îl întrebam ce a vrut să spună, mi-ar fi spus. Şi nu voiam să o facă. Aşa că mi-am băut doar berea.

— Şi acum ce facem?

Nu m-a lăsat însă să scap chiar aşa de uşor.

— Acum ce facem cu tine şi Jeremiah sau cu tine şi cu mine?

Mă tachina şi nu puteam să îl sufăr pentru asta. Simţeam că îmi ard obrajii când i-am răspuns:

— Acum ce facem cu casa asta, asta voiam să zic. S-a lăsat rezemat de blat.

— Nu e nimic de făcut, practic. Adică aş putea să-mi iau un avocat. Am împlinit optsprezece ani. Aş putea încerca

să tergiversez. Dar am îndoieli că s-ar rezolva ceva. Tata e încăpăţânat. Şi e lacom.

— Conrad, nu ştiu dacă o face din... din lăcomie, am spus, ezitant. Expresia i-a devenit cumva rigidă.

— Crede-mă. Aşa e.

— Cum rămâne cu şcoala de vară? nu m-am putut abţine să nu întreb.

— Mă doare în cot de şcoală în clipa asta.

— Dar...

— Las-o baltă, Belly.

Apoi a ieşit din bucătărie, a deschis uşa glisantă şi a păşit afară. Discuţie încheiată.

Capitolul douăzeci şi şase

Jeremiah

Toată viaţa mea l-am admirat pe Conrad. Mereu a fost mai isteţ, mai iute – pur şi simplu mai bun. Chestia e că niciodată nu l-am invidiat pentru asta. Era Conrad şi gata. Nu putea să fie decât bun în toate. Nu putea să nu câştige întotdeauna la Uno[9], la întreceri sau să nu ia mereu notele cele mai mari.

Poate aveam nevoie de asta, de cineva pe care să îl admir. Fratele meu mai mare, tipul care nu pierdea niciodată.

O dată s-a întâmplat totuşi, când aveam treisprezece ani. Ne luptam prin living, de vreo jumătate de oră. Tata întotdeauna încerca să ne facă să luptăm între noi. El fusese în echipa de lupte greco-romane la facultate şi îi plăcea să ne înveţe tehnici noi. Ne luptam şi mama era în bucătărie, pregătea scoici învelite în bacon, pentru că în seara respectivă venea lume în vizită şi acela era felul preferat al tatei.

[9] Joc de cărţi cu profil special şi o tablă de joc.

— Blochează-l, Con, zicea tata.

Eram pus pe treabă. Deja răsturnasem unul dintre sfeşnicele de argint ale mamei. Conrad gâfâia; se aşteptase să mă bată fără efort. Dar eu deveneam bun; nu mă dădeam bătut. Îmi ţinea capul strâns blocat cu braţul şi pe urmă i-am blocat eu genunchiul şi amândoi am ajuns la podea. Simţeam că podiumul lui se clătina; aproape îl dovedisem. Aveam să îl înving. Tata avea să fie aşa de mândru.

Când l-am ţintuit la podea, tata a zis:

— Connie, ţi-am spus să-ţi ţii genunchii îndoiţi.

Am ridicat ochii la tata şi i-am văzut expresia de pe chip. Avea mina aceea – o încordare în jurul ochilor şi o enervare – uneori, când Conrad nu făcea ceva cum trebuie.

Nu mi-a zis „Bravo, Jere”. A început doar să îl critice pe Conrad, să îi înşire toate lucrurile pe care putea să le fi făcut mai bine. Conrad le înghiţea. Dădea din cap, cu faţa roşie şi sudoarea picurându-i de pe frunte. Apoi s-a întors el spre mine şi, dând din cap, a zis, într-un fel din care am înţeles că vorbea serios, „Bravo, Jere”.

Atunci s-a băgat şi tata şi a îngânat:

— Da, bravo, Jere.

Brusc mi-a venit să plâng. Nu am vrut să îl mai înving niciodată pe Conrad.

Nu avea rost.

După toată tevatura din casă, am urcat în maşină şi am pornit pur şi simplu. Nu ştiam încotro merg şi parcă nici măcar nu voiam să mă mai întorc. Într-un fel voiam să îl las pe Conrad să se descurce de unul singur cu rahatul pe care îl stârnise, aşa cum intenţionase de la bun început. Să o las pe Belly să se ocupe de el. Să îi las să-şi bată capul. Am continuat să conduc o jumătate de oră.

Dar chiar în timpul acela ştiam că, până la urmă, o să fac drumul înapoi. Nu puteam să plec pur şi simplu. Ar fi fost în stilul lui Con să facă asta, nu al meu. Şi fusese josnic ce spusesem despre el, că nu a fost lângă mama. Nu fusese ca şi cum ştiuse că mama o să moară. Fusese la facultate atunci. Nu a fost vina lui. Dar nu fusese prezent când lucrurile deveniseră din nou grave. Totul se întâmplase aşa de repede. Nu ar fi avut cum să ştie. Dacă ar fi ştiut, ar fi rămas acasă. Sunt convins că ar fi făcut-o.

Tatăl nostru nu ar fi câştigat niciodată un premiu pentru cel mai bun tată. Avea defecte, asta era clar. Dar, când conta, atunci, la final, a venit acasă. A spus toate lucrurile care se cădea să fie spuse. A făcut-o fericită pe mama. Conrad pur şi simplu nu a înţeles acest lucru. Nu a vrut să vadă.

Nu m-am întors direct acasă, imediat. Mai întâi m-am oprit la pizzerie. Era ora cinei şi în casă nu era nimic de mâncare. Mikey, un puşti pe care îl ştiam, lucra la casa de marcat. Am comandat o pizza mare, cu de toate, şi pe urmă l-am întrebat dacă Ron era plecat la livrare. Mikey a zis că da, că Ron se întoarce repede şi că ar trebui să aştept.

Ron locuia tot anul în Cousins. Ziua mergea la facultatea de stat şi seara livra pizza. Era un tip OK. De când îl ştiam cumpăra bere pentru puştii minori. Dacă îi dădeai douăzeci de dolari, îţi făcea rost. Tot ce ştiam era că, dacă tot urma să fie asta ultima noastră seară, nu puteam să plecăm aşa.

Când m-am întors la casa de vacanţă, Conrad stătea pe veranda din faţă. Am ştiut că mă aştepta; ştiam că îi părea rău de ce spusese. Am claxonat, am scos capul pe geam şi am strigat:

— Vino să mă ajuţi cu chestiile astea.

A venit la maşină, s-a uitat la baxurile cu bere şi la punga cu alcool şi a întrebat:

— Ron?

— Mda.

Am săltat două baxuri de bere şi i le-am întins.

— O punem de o petrecere.

Capitolul douăzeci şi şapte

După scandal, după ce a plecat domnul Fisher, am urcat la mine în cameră şi am rămas acolo. Nu voiam să mă aflu prin preajmă când se întorcea Jeremiah, în caz că el şi Conrad treceau la runda a doua. Spre deosebire de Steven şi cu mine, ăştia doi nu se certau aproape niciodată. În tot timpul de când îi ştiam nu îi văzusem certându-se decât de trei ori, gen. Jeremiah îl admira pe Conrad, iar Conrad avea grijă de Jeremiah. Asta era tot.

Am început să caut prin sertare şi în dressing, să văd dacă mai erau ceva lucruri de-ale mele rămase pe acolo. De fiecare dată când plecam, mama era destul de strictă când venea vorba să ne luăm cu noi toate lucrurile, dar cine ştie. M-am gândit că era bine să fiu sigură. Domnul Fisher probabil că le spusese celor de la mutări să arunce tot ce găseau.

La fundul sertarului de la birou am găsit un caiet vechi, liniat, de pe vremea când citeam Harriet spionează. Era colorat cu markerul în roz, verde şi galben. Îi urmăream pe băieţi peste tot, zile la rând, şi scriam în el, până când l-am scos din minţi pe Steven şi m-a pârât mamei.

Iată ce scrisesem:

28 iunie. L-am prins pe Jeremiah dansând în oglindă când credea că nu-l vede nimeni. Ghinion, eu l-am văzut!

30 iulie. Conrad iar a mâncat toate îngheţatele pe băţ albastre, deşi nu are voie. Dar nu l-am pârât.

1 iulie. Steven mi-a dat un picior fără niciun motiv.

Şi aşa mai departe. Pe la jumătatea lui iulie mă săturasem şi am renunţat. Fetiţei de opt ani de atunci i-ar fi plăcut să fie inclusă în această ultimă aventură, i-ar fi plăcut faptul că am ajuns să mă distrez cu băieţii, în timp ce Steven trebuia să stea acasă.

Am mai găsit alte câteva lucruri, prostii de genul unei cutii pe jumătate folosite de balsam de buze cu aromă de cireşe şi vreo două bentiţe prăfuite. Pe raft mai erau vechile mele cărţi de Judy Blume şi ascunse în spatele lor, cărţile lui V.C. Andrews[10]. Am decis să las totul acolo.

Singurul lucru pe care trebuia să îl iau cu mine era Junior Mint, vechiul meu ursuleţ de pluş, cel pe care Conrad îl câştigase pentru mine pe promenadă, acum un milion de ani. Nu puteam să îl las pe Junior Mint să fie azvârlit afară, ca un gunoi. Odată, demult, însemnase ceva special pentru mine.

Am rămas o vreme la etaj, uitându-mă la vechile mele lucruri. Am mai găsit încă ceva care merita să fie păstrat. Un telescop de jucărie. Îmi aduc aminte de ziua când mi l-a cumpărat tata. Era într-un mic magazin din acelea de antichităţi situate de-a lungul promenadei şi fusese scump, însă tata a zis că trebuia să fie al meu. A fost o vreme când eram obsedată de stele, de comete şi de constelaţii şi el a crezut că s-ar putea să ajung astronom. Se dovedise a fi doar o fază, dar a fost amuzant, cât a durat. Mi-a plăcut felul în care se uitase tata la mine atunci, ca şi cum îi călcam pe urme, fata lui tata.

---

[10] Cleo Virginia Andrews (1923–1986) – scriitoare americană ale cărei romane în stilul gotic şi horror gravitează în jurul unor secrete de familie şi iubiri interzise, implicând frecvent teme precum incestul consensual.

Şi azi se mai uită la mine tot aşa, uneori – când cer sos Tabasco la restaurant, când mut radioul pe postul NPR[11] fără să mai fie nevoie să mi-o ceară. Sosul Tabasco îmi place într-adevăr, dar NPR, nu cine ştie ce. O făceam pentru că ştiam că asta îl făcea să se simtă mândru.

Eram mai bucuroasă ca niciodată că el este tatăl meu, şi nu domnul Fisher. El nu ar fi strigat niciodată la mine sau să mă înjure sau să se înfurie pentru că am vărsat Kool-Aid. Nu era genul acela de om. Nu l-am apreciat niciodată suficient pentru cum era de fapt.

Capitolul douăzeci şi opt

Tata arareori venea la casa de vară, poate doar pentru câte un weekend în august, dar cam asta era tot. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă întreb de ce. Într-unul dintre acele weekenduri, el şi domnul Fisher au ajuns concomitent. Ca şi cum ar fi avut aşa de multe în comun, ca şi cum ar fi fost prieteni sau ceva. Erau cum nu se poate mai diferiţi. Domnului Fisher îi plăcea să vorbească, să vorbească, să vorbească şi tata nu vorbea decât dacă avea ceva de spus. Domnul Fisher se uita întotdeauna la Sports Center, în timp ce tata abia dacă se uita vreodată la televizor – şi în mod clar nu la sport.

Toţi părinţii au mers atunci la un restaurant elegant din Dyerstown. O trupă cânta acolo duminică seara şi exista un mic ring de dans. Era ciudat să mă gândesc la părinţii mei dansând. Până atunci nu îi văzusem niciodată dansând, dar eram sigură că Susannah şi domnul Fisher dansau tot timpul. O dată i-am văzut şi eu, în living. Îmi aduc aminte de Conrad, care se înroşise şi întorsese capul.

---

[11] National Public Radio – organizaţie media americană nonprofit, finanţată public şi privat; cele mai multe posturi care fac parte din organizaţie sunt deţinute mai ales de universităţi publice.

Stăteam întinsă pe burtă pe patul lui Susannah şi mă uitam cum mama şi ea se pregăteau, în dormitorul mare. Susannah o convinsese pe mama să poarte o rochie de-ale ei; era roşie şi avea un decolteu adânc, în V.

— Ce părere ai, Beck? întrebase mama, nesigură.

Îmi dădeam seama că se simte aiurea. De obicei purta pantaloni.

— Cred că arăţi senzaţional. Cred că ar trebui să o păstrezi. Roşul e culoarea ta, Laure.

Susannah îşi curba genele şi ţinea ochii larg deschişi, privindu-se în oglindă.

Când au plecat, m-am apucat să exersez şi eu cu ondulatorul de gene. Mama nu avea aşa ceva. Ştiam prea bine conţinutul genţii ei de machiaj, una din genţile acelea de plastic verde de la Clinique, primite cadou la o achiziţie. Avea un balsam de buze Burt’Bees şi un tuş de ochi culoarea cafelei, un tub de rimel Maybelline, roz cu verde, şi o sticlă de loţiune autobronzantă. Plicticos.

Cutia de machiaj a lui Susannah însă era comoară nepreţuită. Era o casetă bleumarin din piele de şarpe, cu o încuietoare masivă, aurie, şi cu iniţialele ei gravate pe ea. Înăuntru avea cutiuţe cu fard de ochi şi palete şi pensule de machiaj şi mostre de parfum. Nu arunca niciodată nimic. Îmi plăcea să le aranjez şi să organizez totul în şiruri ordonate, pe culori. Uneori îmi dădea un ruj sau o mostră de fard de pleoape, niciodată o nuanţă prea închisă.

— Belly, vrei să te fardez eu la ochi? mă întrebase Susannah.

— Da! am răspuns şi m-am ridicat în picioare.

— Beck, te rog, să nu-i faci iar ochii ca la prostituate, a spus mama, trecându-şi pieptănul prin părul ud.

— Se cheamă smoky eye Laure, îi explicase Susannah, strâmbându-se.

Apoi mi-a făcut semn cu degetul să mă duc la ea.

— Vino-ncoa’, Belly.

Am intrat ţopăind în baie şi m-am urcat pe blatul chiuvetei. Îmi plăcea să stau acolo, bălăngănind picioarele, şi să ascult tot ce vorbeau.

Susannah a luat cu o pensulă mică dintr-un flacon cu tuş negru.

— Închide ochii, a zis.

M-am supus şi Susannah a tras o linie cu pensula la marginea genelor, întinzând tuşul şi estompându-l expert cu buricul degetului. Apoi mi-a aplicat fard pe pleoape, iar eu m-am fâţâit pe loc, încântată. Adoram să fiu fardată de Susannah; abia aşteptam momentul când puteam să mă văd.

— Tu şi domnul Fisher o să dansaţi diseară? am întrebat-o.

— Nu ştiu, a răspuns, râzând. Poate.

— Mamă, tu şi tata?

Şi mama a râs.

— Nu ştiu. Probabil că nu. Lui taică-tău nu-i place să danseze.

— Tata e plicticos, am zis, încercând să mă răsucesc şi să arunc o privire la noul meu look.

Încet, Susannah şi-a pus mâinile pe umerii mei şi mi-a îndreptat postura.

— Nu e plicticos, explicase mama. Doar că îl interesează alte lucruri. Îţi place când te învaţă despre constelaţii, nu-i aşa?

Am ridicat din umeri.

— Da.

— Şi are multă răbdare şi ascultă mereu ce povesteşti, îmi reamintise mama.

— Aşa e. Dar ce legătură are asta cu faptul că e plicticos?

— Probabil că nu cine ştie ce. Dar are legătură cu faptul că e un tată bun. Eu aşa cred.

— Absolut, fusese de acord Susannah, schimbând o privire cu mama pe deasupra capului meu. Ia uită-te cum arăţi.

M-am întors şi m-am uitat în oglindă. Ochii mei erau foarte smoky, cenuşii şi misterioşi. Mă simţeam de parcă eu eram cea care ieşea în oraş să danseze.

— Vezi, nu arată deloc ca o prostituată, zisese Susannah, victorioasă.

— Arată ca şi cum i-a învineţit cineva ochii, comentase mama.

— Ba nu. Arăt misterios. Arăt ca o contesă. Am sărit jos de pe blat. Mersi, Susannah.

— Oricând, scumpo.

Ne-am sărutat fără să ne atingem, ca două doamne care iau prânzul împreună. Pe urmă m-a luat de mână şi m-a dus la biroul ei. Mi-a întins cutia ei cu bijuterii, zicând:

— Belly, ai cele mai bune gusturi. Nu vrei să mă ajuţi să aleg ce să port diseară?

M-am aşezat pe pat lângă cutia de lemn şi le-am trecut atent în revistă. Am găsit ce căutam – cerceii ei de opal şi inelul asortat, tot de opal.

— Poartă-le pe astea, spusesem, scoţând bijuteriile în palmă. Susannah m-a ascultat şi, în timp ce îşi punea cerceii, mama spusese:

— Nu ştiu dacă sunt chiar potriviţi.

Acum, când mă gândesc, nu cred că se potriveau prea tare. Dar adoram bijuteriile de opal. Le admiram mai mult decât orice altceva. Aşa că spusesem:

— Mamă, ce ştii tu despre stil?

M-am temut imediat că o să se înfurie, dar scăpasem porumbelul şi, la urma urmelor, era adevărat. Mama se

pricepea la bijuterii cam tot atât cât se pricepea la machiaj.

Susannah însă a râs şi mama, la fel.

— Contesă, du-te jos şi spune-le bărbaţilor că o să fim gata de plecare în cinci minute, îmi ordonase mama.

Am sărit jos din pat şi am făcut o reverenţă teatrală.

— Da, mamă.

Au râs amândouă.

— Du-te, drăcuşor ce eşti!

Fugisem jos pe scări. Când eram mică, oriunde aveam de mers, alergam.

— Sunt aproape gata, strigasem.

Domnul Fisher îi arăta tatei noua lui undiţă. Tata păruse uşurat să mă vadă şi spusese:

— Belly, ce ţi-au făcut?

— Susannah m-a machiat. Îţi place?

Tata mi-a făcut semn să vin mai aproape şi m-a privit serios.

— Nu sunt sigur. Arăţi foarte matură.

— Aşa arăt?

— Da, foarte, foarte, foarte matură.

Am încercat să îmi ascund încântarea şi m-am cuibărit sub braţul îndoit al tatei, cu capul lipit de el. Pentru mine nu exista un compliment mai bun decât să mi se spună că sunt matură.

Puţin după aceea au plecat toţi, taţii cu pantalonii călcaţi şi cămăşi, iar mamele, cu rochiile lor de vară. Când se îmbrăcau astfel, domnul Fisher şi tata nu păreau prea diferiţi. Tata m-a îmbrăţişat de rămas-bun şi a zis că, dacă mai eram trează când se întorceau, o să stăm o vreme pe verandă, să ne uităm după stele căzătoare. Mama spusese că probabil se vor întoarce prea târziu, dar tata îmi făcuse cu ochiul.

Când să iasă i-a şoptit mamei ceva care a făcut-o să îşi acopere gura cu mâna şi să râdă înfundat, gutural. Mă întreb ce i-o fi spus.

A fost una dintre cele din urmă dăţi când îmi amintesc să fi fost fericiţi. Îmi doresc sincer să mă fi bucurat mai mult.

Părinţii mei au fost întotdeauna statornici şi exact aşa de plicticoşi cum se cuvine să fie doi părinţi. Nu se certau niciodată. Părinţii lui Taylor se certau mereu. Eu rămâneam să dorm la ei şi domnul Jewel venea acasă târziu şi mama lui Taylor era foarte supărată, tropăia cu papucii şi trântea oalele. Ne aşezam la masă pentru cină şi eu mă făceam tot mai mică şi mai mică în scaun, iar Taylor vorbea despre tot felul de tâmpenii. Gen dacă Veronica Gerard purta aceleaşi şosete la sport două zile la rând sau dacă, atunci când o să ajungem la liceu, ar trebui să ne oferim voluntar să fim fetele care aduc apă pentru echipa de fotbal de juniori.

Când părinţii ei au divorţat am întrebat-o pe Taylor dacă nu se simţea uşurată, măcar puţin. A spus că nu. A zis că, deşi se certaseră tot timpul, cel puţin erau o familie.

— Părinţii tăi nu s-au certat niciodată, spusese şi îi simţisem dispreţul în voce.

Ştiam ce vrea să spună. Mă întrebasem şi eu acelaşi lucru. Cum se poate ca doi oameni care odată se iubiseră cu pasiune să nu se certe măcar? Nu le-a păsat suficient ca să se certe încercând să-şi rezolve problemele, ca să se lupte nu doar între ei, ci şi pentru căsătoria lor? Oare chiar se iubiseră? Oare mama simţise vreodată pentru tata ce simţeam eu pentru Conrad – un sentiment viu, nebunesc, ameţitor de tandru? Acestea erau întrebările care mă urmăreau.

Nu voiam să fac aceleaşi greşeli pe care le făcuseră părinţii mei. Nu voiam ca iubirea mea să dispară într-o zi ca o cicatrice veche. Voiam să ardă la nesfârşit.

Capitolul douăzeci şi nouă

Când am coborât în sfârşit din nou la parter, afară se întunecase şi Jeremiah venise înapoi. El şi Conrad stăteau pe canapea şi se uitau la televizor, de parcă cearta nici nu avusese loc. Presupun că aşa era treaba cu băieţii. De câte ori eu şi Taylor ne certam, stăteam supărate cel puţin o săptămână şi apoi ne luptam pentru puterea pe care o aveam fiecare asupra prietenilor comuni. „De partea cui eşti?”, o întrebam amândouă pe Katie sau pe Marcy. Ne spuneam răutăţi pe care nu le mai puteam lua înapoi şi pe urmă plângeam şi ne împăcam. Cumva mă îndoiam că Jeremiah şi Conrad plânseseră şi se împăcaseră cât fusesem eu sus.

Mă întrebam dacă fusesem şi eu iertată, pentru că ţinusem un secret faţă de Jeremiah, pentru că nu îi ţinusem partea. Pentru că, într-adevăr, veniserăm aici împreună, ca parteneri, o echipă, şi, când el avusese nevoie de mine, eu îl lăsasem baltă. Pentru o secundă am rămas acolo, în dreptul scării, nesigură dacă să mă duc sau nu la ei, însă apoi Jeremiah a ridicat ochii şi m-a privit şi am ştiut. Că eram iertată adică. Mi-a zâmbit sincer şi un zâmbet sincer marca Jeremiah era genul care putea să topească gheaţa. I-am răspuns şi eu la fel, cum nu se poate mai recunoscătoare.

— Eram gata să vin după tine, a spus Jeremiah. O punem de petrecere. Pe măsuţa din living era o cutie de pizza.

— O petrecere cu pizza?

Susannah obişnuia să facă mereu petreceri cu pizza pentru noi, copiii. Niciodată nu era doar „pizza pentru masa de seară”. Era petrecere cu pizza. Doar că, de data aceasta, era cu bere. Şi cu tequila. Deci asta era. Ultima noastră noapte. Mi s-ar fi părut cu mult mai reală dacă ar fi

fost şi Steven aici. Ar fi fost mai deplină cu noi, toţi patru, din nou împreună.

— M-am întâlnit cu câţiva tipi în oraş. O să vină mai târziu şi aduc un butoiaş.

— Un butoiaş? am repetat.

— Mda. Un butoiaş, ştii, de bere?

— Ah, bine. Un butoiaş.

Pe urmă m-am aşezat pe jos şi am deschis cutia cu pizza. Mai rămăsese o singură felie şi era mică. Mi-am îndesat-o în gură şi am zis:

— Frate, sunteţi nişte nesimţiţi.

— Aoleo, scuze, a răspuns Jeremiah.

Pe urmă s-a dus în bucătărie şi s-a întors cu trei pahare. Pe unul îl ţinea în echilibru în încheietura braţului. Pe ăla mi l-a dat mie.

— Noroc, a spus şi i-a întins unul şi lui Conrad.

L-am mirosit, bănuitoare. Lichidul era brun-deschis şi deasupra plutea un sfert de lime.

— Miroase tare.

— Pentru că e tequila, a îngânat Jeremiah, ridicând paharul în aer. Pentru ultima noapte.

— Pentru ultima noapte, am repetat şi noi.

Amândoi şi-au băut paharul dintr-o singură înghiţitură. Am sorbit şi eu foarte puţin dintr-al meu şi nu a fost prea rău. Nu mai băusem niciodată tequila. Am dat repede peste cap şi restul.

— Chestia asta e destul de bună, am zis. Nu e tare deloc. Jeremiah a izbucnit în râs.

— Pentru că a ta e nouăzeci şi cinci la sută apă.

Conrad a râs şi el şi eu m-am uitat urât la amândoi.

— Nu e cinstit. Vreau să beau şi eu ce beţi voi doi.

— Ne pare rău, dar nu servim minori, a spus Jeremiah, trântindu-se lângă mine, pe jos.

I-am tras una în umăr.

— Şi tu eşti minor, tontule. Toţi suntem.

— Da, dar tu chiar eşti minoră. Mama m-ar fi omorât.

Era pentru prima dată când unul dintre noi o pomenea pe Susannah. Mi-am întors brusc privirea spre Conrad, dar nu i se citea nimic pe chip. Am răsuflat zgomotos. Pe urmă mi-a venit o idee, cea mai bună idee din lume. Am sărit în sus şi am deschis uşile consolei unde era televizorul. Mi-am trecut degetele peste rafturile cu DVD-uri şi înregistrări video, toate ordonat etichetate, cu scrisul cursiv şi uşor aplecat al lui Susannah. Am găsit ce căutam.

— Ce faci? m-a întrebat Jeremiah.

— Aşteaptă numai, i-am zis, cu spatele la ei. Am deschis televizorul şi am băgat caseta.

Pe ecran a apărut Conrad, la doisprezece ani. Cu aparat dentar şi plin de coşuri. Stătea întins pe o pătură de plajă, încruntat. În vara aceea nu lăsase pe nimeni să îi facă poze.

Ca întotdeauna, cel cu camera era domnul Fisher care zicea:

— Haide, Connie. Spune „La mulţi ani de 4 iulie”.

Jeremiah şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi am izbucnit în râs. Conrad ne-a aruncat o privire tăioasă. A încercat să pună mâna pe telecomandă, dar Jeremiah a ajuns primul la ea. A ridicat-o deasupra capului, gata să se sufoce de atâta râs. S-au luat amândoi la trântă, dar au încetat brusc.

Aparatul se oprise asupra lui Susannah, în prim-plan. Avea pălăria ei mare, de plajă, şi o cămaşă lungă, albă peste costumul de baie.

— Suze, scumpo, cum te simţi azi, de ziua noastră naţională?

— Las-o baltă, Adam, răspunsese Susannah, dând ochii peste cap. Du-te şi filmează-i pe copii.

Apoi îi zâmbise de sub pălărie, cu surâsul acela al ei – lung, din adâncul inimii. Era zâmbetul unei femei care-l iubea sincer şi adevărat pe cel care ţinea aparatul.

Conrad a încetat să se mai lupte pentru telecomandă, s-a uitat o clipă la ecran.

— Închide-l, a zis apoi.

— Haide, frate. Stai să ne uităm.

Nu i-a mai răspuns lui Jeremiah, dar nici nu şi-a întors privirea, a continuat să se uite. Pe urmă aparatul s-a oprit la mine şi Jeremiah a râs iar. La fel şi Conrad. Asta aşteptasem. Ştiam că eu o să îl fac să râdă.

Eu, cu ochelari imenşi şi un tankini în dungi, culorile curcubeului, cu burta ieşindu-mi din chiloţi ca la un ţânc de patru ani. Răcneam din răsputeri şi fugeam de Steven şi de Jeremiah. Mă alergau cu ceva ce ziceau că e meduză, dar după aceea aflasem că nu era decât un ghem de alge marine.

Jeremiah avea părul blond, aproape alb în lumina soarelui şi arăta exact aşa cum mi-l aminteam.

— Bells, semeni cu o minge de plajă, a zis, râzând în hohote. Am râs şi eu, puţin.

— Uită-te, i-am spus. Aia a fost o vară într-adevăr nemaipomenită. Toate verile noastre aici au fost cu adevărat... nemaipomenite.

„Nemaipomenit” nu reuşea nici pe jumătate să le descrie aşa cum fuseseră.

Conrad s-a ridicat fără un cuvânt şi când a revenit avea sticla de tequila. Ne-a turnat la fiecare şi de data asta nici a mea nu a mai fost îndoită cu apă.

Am dat-o de duşcă toţi trei odată şi când i-am dat drumul pe gât m-a ars aşa de tare, că mi-au curs lacrimi pe obraz. Conrad şi Jeremiah au început iar să râdă.

— Suge din limetă, mi-a spus Conrad, şi aşa am făcut.

După aceea, m-a copleşit repede o senzaţie minunată, m-au luat căldurile şi lenea. M-am întins pe podea, cu părul răsfirat în evantai, cu ochii aţintiţi în tavan, urmărind cum ventilatorul se învârtea şi se tot învârtea.

Când Conrad s-a ridicat şi s-a dus la baie, Jeremiah s-a răsucit pe o parte.

— Hei, Belly, a zis. Adevăr sau provocare.

— Nu fi tâmpit!

— Ei, haide! Joacă-te cu mine, Bells. Te rog!

Am rostogolit ochii peste cap şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Provocare.

În ochi i-a apărut o sclipire pe care i-o cunoşteam, de hoţoman. Nu îi mai văzusem acea expresie în privire de dinainte ca Susannah să se îmbolnăvească din nou.

— Te provoc să mă săruţi, ca pe vremuri. Am învăţat multe de ultima dată. Am râs. Orice m-aş fi aşteptat să spună, nu era asta.

Jeremiah şi-a ridicat faţa spre mine şi am râs din nou. M-am aplecat, i-am tras bărbia spre mine şi l-am sărutat zgomotos pe obraz.

— Haide, frate! a protestat. Ăsta nu-i un sărut pe bune.

— N-ai specificat, am zis, şi am simţit că îmi ard obrajii.

— Zău, Bells. Nu aşa ne-am sărutat data trecută.

Atunci a intrat Conrad înapoi în cameră, ştergându-şi mâinile pe blugi.

— Ce tot spui acolo, Jere? N-ai şi tu iubită? M-am uitat la Jeremiah, avea faţa roşie ca focul.

— Ai o iubită?

Mi-am auzit tonul acuzator şi nu mi-a plăcut deloc. Jeremiah nu îmi era obligat în vreun fel. Nu se punea problema că mi-ar fi aparţinut. Mă lăsase totuşi mereu să cred că aşa e.

Petrecuserăm atât timp împreună şi nu pomenise nici măcar o dată că avea o iubită. Nu îmi venea să cred. Probabil că eu nu eram singura cu secrete şi gândul ăsta m-a întristat.

— Ne-am despărţit. Ea pleacă la şcoală în Tulane, iar eu rămân pe aici. Am decis că nu are rost să rămânem împreună.

Jeremiah s-a uitat urât la Conrad şi apoi din nou la mine.

— Şi mereu am fost ba împreună, ba despărţiţi. E nebună.

Nu îmi plăcea ideea că era împreună cu o nebună, una pe care o plăcea destul de mult ca să se tot întoarcă la ea.

— Păi, cum o cheamă? am întrebat. A ezitat, dar până la urmă a spus:

— Mara.

Alcoolul din mine mi-a dat curajul să întreb:

— O iubeşti?

— Nu, a răspuns, de data asta fără să ezite.

Am ciugulit o coajă de pizza şi am zis:

— Bun, e rândul meu. Conrad, adevăr sau provocare? Stătea întins pe canapea, cu faţa în jos.

— Eu n-am zis că joc.

— Laşule, am zis şi eu şi Jeremiah, în acelaşi timp.

— A crăpat un drac, am spus din nou amândoi odată.

— Voi doi nu aveţi mai mult de doi ani, a bombănit Conrad.

Jeremiah s-a ridicat în capul oaselor şi a început să facă dansul găinii. „Cot cot cot codac.”

— Adevăr sau provocare, am repetat.

— Adevăr, a oftat Conrad.

Eram aşa de mulţumită că se hotărâse să se joace cu noi, încât nu am putut să mă gândesc la nimic bun de întrebat. Adică erau un milion de lucruri de care aş fi vrut să întreb. Voiam să îl întreb ce se întâmplase cu noi, dacă

mă plăcuse vreodată, dacă fusese ceva din toate acestea adevărat. Dar nu puteam să întreb acele lucruri. Chiar şi prin aburii de tequila, tot îmi dădeam seama de asta.

Aşa că, în schimb, am întrebat:

— Îţi aminteşti vara când ţi-a plăcut de fata aia, care lucra pe promenadă? Angie?

— Nu, a zis, dar ştiam că minţea. Care-i treaba?

— Te-ai combinat cu ea?

— Nu, a zis şi şi-a ridicat în sfârşit capul de pe canapea.

— Nu te cred.

— Am încercat, o dată. Dar mi-a tras una peste cap şi a zis că ea nu e genul ăla de fată. Cred că era din Martorii lui Iehova sau ceva.

Jeremiah şi cu mine am început să râdem. El râdea aşa de tare, că s-a îndoit de mijloc şi a căzut în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

— Vai, frate! E genial.

Chiar aşa era. Ştiam că e doar din cauză că băuse aproape un bax de bere, dar se relaxase, ne spunea chestii – şi asta era formidabil. Era ca un miracol.

— Bine, acum e rândul meu, a început Conrad, sprijinit într-un cot.

Se uita la mine de parcă eram singuri în cameră şi brusc m-a apucat frica. Eram însă în culmea fericirii. Pe urmă m-am uitat la Jeremiah, care ne privea pe amândoi, şi la fel de brusc mi-au trecut amândouă.

— Ne-ne. Nu poţi să mă întrebi pe mine, pen’că tocmai te-am întrebat eu pe tine. Asta e regula.

— Regula? a repetat Conrad.

— Da, am zis, lăsându-mi capul pe spătarul canapelei.

— Nu eşti măcar curioasă ce aveam de gând să te întreb?

— Nţ. Absolut deloc.

Era o minciună. Sigur că eram curioasă. Muream de curiozitate. Am întins mâna şi mi-am mai turnat nişte tequila în pahar, pe urmă m-am ridicat în picioare, cu genunchii tremurând. Eram ameţită.

— Pentru ultima noastră noapte!

— Am închinat deja pentru asta, ai uitat? a zis Jeremiah.

Am scos limba la el.

— Bine, atunci.

Tequila îmi dădea din nou curaj. De astă dată m-a determinat să spun exact ceea ce voiam cu adevărat. Lucrul la care mă gândisem toată noaptea.

— Pentru... pentru toţi cei care nu sunt aici în seara asta. Pentru mama, pentru Steven şi mai ales pentru Susannah. Bine?

Conrad a ridicat ochii la mine. O clipă, mi-a fost frică de ce ar fi putut să spună. Pe urmă şi-a ridicat şi el paharul, la fel şi Jeremiah. Am tras toţi trei câte o duşcă şi pe mine m-a ars ca un foc lichid. Am tuşit puţin.

— Deci cine vine la petrecerea asta? l-am întrebat pe Jeremiah după ce m-am aşezat iar.

— Nişte puşti pe care îi ştiu de vara trecută, de la piscina locală. Şi ei o să le spună şi altora. A, şi Mike şi Pete şi băieţii ăia.

M-am întrebat cine erau „Mike şi Pete şi băieţii ăia”. M-am întrebat şi dacă n-ar fi trebuit să fac puţină curăţenie înainte să vină lumea.

— La ce oră vine lumea? l-am întrebat pe Jeremiah.

— Zece? Unsprezece? a zis, ridicând din umeri. Am sărit în picioare.

— E aproape nouă! Trebuie să mă îmbrac.

— Nu eşti îmbrăcată deja? a întrebat Conrad.

Nici nu m-am obosit să îi răspund. Am fugit sus.

Capitolul treizeci

Tocmai îmi golisem pe jos conţinutul genţii de voiaj când m-a sunat Taylor. Atunci mi-am amintit că era sâmbătă. Mi se păruse că am lipsit mult mai mult. Pe urmă mi-am adus aminte că era 4 iulie. Şi că ar fi trebuit să fiu cu Taylor, cu Davis şi toţi ceilalţi, pe iaht. Pfuai!

— Bună, Taylor.

— Hei, unde eşti?

Nu părea furioasă, ceea ce era oarecum ciudat.

— Ăă... tot la Cousins. Iartă-mă că n-am reuşit să ajung înapoi la timp pentru petrecerea de pe iaht.

Am ales din grămada de haine o bluză de şifon, cu un umăr gol şi am probat-o. De câte ori o purta Taylor, îşi aranja părul adunat pe o parte.

— A plouat toată ziua, aşa că am anulat petrecerea pe iaht. În schimb, dă Cory o petrecere astă-seară, în apartamentul lui frate-său. Tu ce faci?

— Cred că şi noi dăm o petrecere. Jeremiah tocmai a cumpărat tone de bere şi tequila şi chestii.

În timp ce vorbeam, mi-am aranjat bluza. Nu ştiam sigur cât de mult trebuia să mi se vadă din umăr.

— O petrecere? a chiuit Taylor. Vreau să vin şi eu!

Am încercat să-mi îndes piciorul într-una dintre sandalele cu platformă ale lui Taylor. Mi-a părut rău că pomenisem de petrecere – sau de tequila. N-ar fi trebuit. În ultima vreme Taylor făcuse o pasiune pentru body shoturi de tequila.

— Şi cum rămâne cu petrecerea lui Cory? Am auzit că apartamentul lui frate-său are şi jacuzzi. Îţi place la jacuzzi.

— Of, da! Fir-ar! Dar vreau să petrec şi împreună cu voi! Petrecerile pe plajă sunt supertari. Oricum, am auzit de la Rachel Spiro că acum o să vină şi o gaşcă de uşuratice dintr-a noua. S-ar putea nici să nu mai merite să merg.

OMG, poate că ar trebui să mă urc pur şi simplu în maşină şi să vin la Cousins!

— Până ajungi tu aici, toată lumea o să fie plecată deja. Cred că poate ar trebui să te duci totuşi la Cory.

Am auzit o maşină intrând pe alee. Deja sosea lumea. Aşa că nu o minţeam, practic.

Tocmai mă pregăteam să-i spun lui Taylor că trebuie să plec, când am auzit-o întrebându-mă firav:

— Tu nu vrei să vin acolo, gen?

— N-am spus asta.

— Ba cam aşa ai spus, practic.

— Taylor... am dat să zic, dar n-am mai ştiut cum să continui.

Pentru că avea dreptate. Nu voiam să vină. Dacă apărea, ar fi fost centrul atenţiei, ca întotdeauna. Seara aceasta era ultima pentru mine la Cousins, în această casă. Niciodată, în veci, nu voi mai veni aici. Voiam ca seara asta să fie a mea, a lui Conrad şi Jeremiah.

Taylor a aşteptat să mai spun ceva, să neg cel puţin. Nu am făcut-o şi atunci a izbucnit:

— Belly, nu-mi vine să cred cât eşti de egoistă.

— Eu?

— Da, tu. Ţii numai pentru tine casa de vară şi pe băieţii tăi estivali şi nu vrei să împarţi cu mine nimic. În sfârşit avem şi noi o vară întreagă pe care să o petrecem împreună şi ţie nici nu-ţi pasă! Tot ce vrei este să fii la Cousins, cu ei!

Suna aşa de răutăcios ce spunea. În loc să mă simt însă vinovată, aşa cum aş fi făcut în mod normal, eram doar enervată.

— Taylor, am spus.

— Încetează să îmi mai rosteşti aşa numele.

— Aşa cum?

— Aşa, de parcă aş fi un copil.

— Păi, atunci poate că ar trebui să nu te mai porţi ca un copil când nu eşti invitată undeva.

Mi-am regretat vorbele imediat ce le-am rostit.

— Du-te dracului, Belly! Am înghiţit o grămadă din partea ta. Să ştii că la capitolul cea mai bună prietenă eşti cea mai naşpa, da?

Am pufnit zgomotos.

— Taylor... încetează.

— Să nu-mi spui tu mie să încetez! a zis, cu răsuflarea tăiată. Belly, întotdeauna nu am făcut altceva decât să te susţin. Îţi ascult toate tâmpeniile despre Conrad şi nici măcar nu mă plâng. Când voi doi v-aţi despărţit, cine ţi-a dat îngheţată cu lingura şi te-a smuls din pat? Eu! Şi tu nici n-ai apreciat asta. Aproape că nici nu mai este amuzant, gen, să fie omul cu tine.

— Ca să vezi, băi Taylor! i-am răspuns sarcastic. Scuză-mă că nu mai sunt amuzantă. Aşa se întâmplă, probabil, când îţi moare cineva drag.

— Termină cu asta. Nu da vina pe chestia asta. Tu te ţii de fundul lui Conrad de când te ştiu. Devine penibil. Revino-ţi! Conrad nu te place. Poate că nici nu te-a plăcut vreodată.

Era, probabil, cel mai mârşav lucru pe care Taylor mi-l spusese vreodată.

Poate că şi-ar fi cerut scuze, cred, dacă nu m-aş fi repezit la ea.

— Cel puţin eu nu mi-am pierdut virginitatea cu un tip care se rade pe picioare!

Taylor a icnit cu zgomot. Îmi mărturisise odată, în mare secret, că Davis se rădea pe picioare, pentru că era în echipa de înot.

După o clipă de tăcere, a spus:

— Ai face bine să nu te încalţi cu sandalele mele.

— Prea târziu, le am deja în picioare!

Apoi am închis.

Incredibil. Taylor era o prietenă de tot rahatul, nu eu. Ea era egoistă. Mă înfuriasem aşa de tare, că mi-a tremurat mâna când m-am dat cu tuş de ochi, aşa că am fost nevoită să mi-l şterg şi să o iau de la capăt. Purtam bluza lui Taylor şi sandalele ei şi mi-am dat şi eu părul pe o parte. Am făcut-o pentru că ştiam că asta ar fi enervat-o dacă ar fi ştiut.

La sfârşit mi-am pus la gât pandantivul de la Conrad. Mi l-am băgat pe sub bluză şi am coborât.

Capitolul treizeci şi unu

— Bine ai venit, i-am urat eu unui băiat îmbrăcat într-un tricou cu Led Zeppelin.

Am dat ocol încăperii, împărţind băuturi şi aruncând cutiile goale. Cu braţele încrucişate, Conrad mă urmărea din priviri.

— Ce faci? m-a întrebat.

— Încerc – i-am explicat, aranjându-mi mai bine bluza lui Taylor – să fac aşa ca toată lumea să se simtă bine.

Susannah era o gazdă excelentă. Avea talentul de a-i face pe toţi să se simtă bine-veniţi, să se simtă doriţi. În cap îmi mai răsunau încă vorbele lui Taylor. Nu eram egoistă. Eram o prietenă bună, o gazdă bună. O să îi arăt eu.

— Fii atent şi ia-ţi picioarele de pe mobilă, am răcnit eu la Travis, de la Video World, când şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea, gata, gata să dea jos o vază de sticlă, apoi am adăugat: Te rog.

Eram pe cale să mă întorc în bucătărie ca să mai aduc de băut şi atunci am zărit-o. Fata de vara trecută. Nicole, tipa pe care o plăcuse Conrad, era în bucătărie şi vorbea cu Jeremiah. Nu mai avea şapca de la Red Sox, dar i-aş fi

recunoscut parfumul oriunde. Mirosea a esenţă de vanilie şi trandafiri putreziţi.

Conrad o zărise probabil odată cu mine, pentru că a icnit şi a şoptit:

— Rahat!

— I-ai frânt inima? l-am întrebat, încercând să par degajată şi glumeaţă.

Probabil că am reuşit, pentru că m-a luat de mână, a înşfăcat o sticlă de tequila şi a zis:

— Hai să plecăm de aici!

L-am urmat ca în transă, somnambulică. Pentru că era ca un vis, mâna mea într-a lui. Eram gata să ieşim din casă, când Jeremiah ne-a văzut. Mi-a stat inima. Ne-a făcut semn cu mâna să ne ducem la el şi a strigat:

— Băi! Veniţi încoace să o salutaţi.

Conrad a dat drumul mâinii mele, dar nu şi sticlei de tequila.

— Bună, Nicole, a zis, păşind spre ea. Am luat şi eu câteva beri şi l-am urmat.

— Hei, bună, Conrad, i-a răspuns Nicole, chipurile surprinsă, ca şi cum nu ne-ar fi urmărit tot timpul cât fuseserăm în bucătărie.

S-a ridicat pe vârfuri şi l-a îmbrăţişat.

Jeremiah şi-a intersectat privirea cu a mea şi a ridicat amuzant din sprâncene.

— Belly, a zis, zâmbindu-mi, ţi-o aminteşti pe Nicole, nu?

— Sigur, am răspuns, zâmbindu-i fetei.

Gazda perfectă, mi-am repetat. Altruistă.

Mi-a zâmbit şi ea, reţinut. I-am întins una dintre berile pe care le adusesem.

— Noroc, am zis şi mi-am deschis doza de bere.

— Noroc, a repetat şi ea.

Ne-am ciocnit dozele şi am băut. Eu am dat-o pe a mea peste cap. Când am terminat, am mai luat una şi am băut-o repede şi pe aceea.

Brusc, mi s-a părut că în casă e prea multă linişte, aşa că am dat muzica tare şi mi-am aruncat sandalele din picioare. Susannah spunea mereu că nu e petrecere dacă nu se dansează. L-am prins pe Jeremiah, mi-am aruncat un braţ pe după gâtul lui şi am început să dansez.

— Belly... a protestat el.

— Jere, dansează şi taci! i-am strigat.

Aşa că a dansat. Jeremiah, ăsta, era un dansator bun. Au început şi alţii să danseze, chiar şi Nicole. Nu şi Conrad totuşi, dar nu mi-a păsat. Abia dacă am observat.

Am dansat de parcă eram în 1999. În general, nu am făcut decât să îmi legăn părul încolo şi încoace.

Transpirasem cam tare, aşa că am zis:

— Putem să înotăm în piscină? O ultimă dată?

— La dracu'! a zis Jeremiah. Hai să înotăm în mare!

— Daaa!

Mi se părea o idee grozavă. Ideea perfectă.

— Nu, a spus Conrad, apărut de nicăieri. Belly e beată. N-ar trebui să înoate.

— Da' vreau să înot, am zis şi m-am uitat încruntată la el.

— Şi ce dacă? a spus, râzând.

— Uite ce-i, chiar ştiu să înot bine. Şi nici măcar nu sunt beată.

Ca să demonstrez, am făcut mai mulţi paşi în linie aproape dreaptă.

— Regret, a zis Conrad. Dar chiar eşti.

Prostul şi plicticosul de Conrad. S-a făcut aşa de serios, în cele mai proaste momente.

— Nu eşti deloc amuzant.

M-am întors spre Jeremiah, care acum stătea pe jos.

— Nu e deloc amuzant. Şi nu e el şeful nostru. Toată lumea, am dreptate?

Înainte ca Jeremiah sau altcineva să îmi răspundă, am luat-o la fugă spre uşa glisantă şi am coborât treptele, împleticindu-mă. Apoi am ţâşnit spre plajă. Mă simţeam ca o cometă în zbor, o dâră pe cer, de parcă nu îmi folosisem muşchii de multă vreme şi acum era minunat să îmi dezmorţesc picioarele şi să alerg.

Casa, luminată toată şi plină de oameni, mi se părea la kilometri depărtare. Ştiam că o să vină după mine. Nu aveam nevoie să mă întorc, ca să ştiu că el era. Dar am făcut-o, totuşi.

— Vino înapoi în casă, mi-a zis Conrad.

Ţinea în mână sticla de tequila. I-am smuls-o şi am luat o înghiţitură, ca şi cum mai făcusem asta de un milion de ori înainte, ca şi cum eram genul de fată care putea să bea direct din sticlă. Am fost mândră de mine că nu am scuipat afară alcoolul. Am făcut un pas spre apă şi i-am zâmbit larg lui Conrad. Îl testam.

— Belly, m-a avertizat el. Îţi spun de pe acum că nu am de gând să-ţi scot cadavrul din mare, dacă te îneci.

L-am privit cruciş şi mi-am afundat vârful piciorului în apă. Era mai rece decât îmi imaginasem. Brusc înotul nu mi s-a mai părut o idee chiar aşa de grozavă. Dar nu suportam să cedez în faţa lui Conrad. Uram să pierd în favoarea lui.

— Ai de gând să mă opreşti?

A oftat şi s-a uitat înapoi, spre casă.

Am continuat şi am mai luat un gât de tequila. Orice, doar să îl fac să îmi dea atenţie.

— Adică, pen’ că înot mai bine ca tine. Sunt mult, mult mai rapidă. Probabil că nu m-ai prinde, nici să vrei.

M-a privit iar.

— Nu am de gând să vin după tine.

— Pe bune? Chiar nu vii?

Am făcut un pas, apoi încă unul. Apa îmi ajungea până la genunchi. Marea era la reflux şi eu tremuram. Era o tâmpenie, sincer. Nici măcar nu mai voiam să înot. Nu ştiam ce fac. Departe, în capătul celălalt al plajei, cineva aprinsese un artificiu. S-a auzit ca o rachetă. Semăna cu o salcie plângătoare argintie. Am privit cum cade în mare.

Şi exact când începeam să simt dezamăgirea, fix când mă resemnasem în faţa faptului că lui nu îi păsa, Conrad a venit la mine. M-a luat pe sus şi m-a pus pe umărul lui. Am scăpat sticla în apă.

— Lasă-mă jos! am răcnit, lovindu-l cu pumnii în spate.

— Belly, eşti beată.

— Lasă-mă jos în clipa asta!

O dată în viaţă, mi-a dat ascultare. M-a lăsat să cad, drept pe nisip, exact în fund.

— Au! Să ştii că m-a durut!

Nu fusese chiar aşa de dureros, dar eram furioasă şi, mai mult decât atât, îmi era ruşine. I-am azvârlit cu piciorul nisip în spate şi vântul l-a stârnit înapoi, la mine.

— Nesimţitule! am strigat, bombănind şi scuipând nisip.

Conrad a clătinat din cap şi mi-a întors spatele. Avea blugii uzi. Era gata să plece. Chiar pleca. Stricasem, din nou, totul.

Când să mă ridic în picioare m-am simţit aşa de ameţită, că am fost cât pe ce să cad la loc.

— Stai puţin, am zis, cu genunchii nesiguri.

Mi-am dat la o parte de pe faţă părul plin de nisip şi am inspirat adânc.

Trebuia să i-o spun. Era ultima ocazie pe care o aveam.

Conrad s-a întors din nou la mine. Chipul îi era ca o uşă închisă.

— Aşteaptă o clipă, te rog. Trebuie să îţi spun ceva. Îmi pare foarte rău pentru cum m-am purtat atunci.

Aveam vocea piţigăiată şi disperată şi plângeam şi uram faptul că plâng, dar nu mă puteam abţine. Trebuia să continui să vorbesc, pentru că ăsta era momentul. Ultima şansă.

— La... la înmormântare, m-am purtat îngrozitor cu tine. Am fost groaznică şi îmi e foarte ruşine de cum m-am purtat. Nu am vrut să se întâmple aşa, absolut deloc. Chiar am vrut foarte tare să îţi fiu alături. De aceea venisem să te caut.

— Nu-i nimic, a spus Conrad, clipind o dată, apoi iar.

Mi-am şters obrajii şi nasul, care îmi curgea.

— Vorbeşti serios? am zis. Chiar mă ierţi?

— Da. Te iert. Acum termină cu plânsul, bine?

Am făcut un pas spre el, mai aproape şi tot mai aproape, iar el nu s-a dat înapoi. Eram destul de aproape ca să ne sărutăm. Îmi ţineam respiraţia, dorindu-mi aşa de tare ca lucrurile să fie ca mai înainte.

Am mai făcut încă un pas şi atunci Conrad a zis:

— Hai să ne întoarcem, bine?

Nu a mai aşteptat să îi răspund. A pornit-o înapoi şi eu l-am urmat. Am simţit că o să mi se facă greaţă.

Momentul special se terminase, pur şi simplu. Fusese aproape un moment special, în care s-ar fi putut întâmpla aproape orice. Dar el hotărâse să îi pună capăt.

*

Când am ajuns înapoi la casă, lumea înota în piscină, cu haine cu tot. Câteva fete agitau artificii. Clay Bertolet, vecin cu noi, plutea pe lângă marginea piscinei, îmbrăcat cu un maiou de rocker. M-a apucat de gleznă.

— Haide, Belly, vino să înoţi cu mine, mi-a zis.

Mi-am eliberat piciorul scuturându-l şi l-am împroşcat pe Clay cu apă.

Înghesuindu-mă, mi-am făcut drum printre toţi acei oameni şi am ajuns înapoi în casă. Din greşeală am călcat o fată pe picior şi ea a ţipat.

— Scuze, am spus şi mi s-a părut că glasul meu venea de departe. Eram aşa de ameţită. Nu voiam decât să ajung la mine în pat.

M-am târât sus pe scări, în patru labe, ca un crab, aşa cum făceam când eram mică. Am căzut pe pat şi, exact cum se spune în filme, camera se învârtea cu mine. Patul se învârtea şi el şi atunci mi-am amintit toate tâmpeniile pe care le spusesem. Am început să plâng.

Mă purtasem atât de prosteşte acolo, pe plajă. Totul era îngrozitor – dispariţia lui Susannah, gândul că această casă nu mai era a noastră, eu oferindu-i lui Conrad şansa de a mă respinge încă o dată. Taylor avea dreptate: eram o masochistă.

Întinsă pe o parte, mi-am adunat genunchii la piept şi am plâns. Toate erau aiurea, mai ales eu. Brusc am simţit nevoia să vină mama.

M-am întins pe partea cealaltă a patului, după telefonul de pe noptieră.

Cifrele s-au luminat în întuneric. Mama mi-a răspuns după al patrulea apel.

Avea vocea adormită şi familiară, într-un fel care m-a făcut să plâng şi mai tare. Mai mult decât orice altceva pe lume, îmi doream să bag mâna în telefon şi să o aduc lângă mine.

— Mami, am zis şi glasul mi-a sunat dogit.

— Belly? Ce s-a întâmplat? Unde eşti?

— Sunt la Susannah. La casa de vacanţă.

— Poftim? Ce cauţi la casa de vacanţă?

— Domnul Fisher o vinde. O s-o vândă şi Conrad e aşa de trist, iar domnului Fisher nici nu-i pasă. Doar vrea să scape de casă. Vrea să scape de ea.

— Belly, mai domol. Nici nu aud ce spui.

— Doar vino aici, bine? Te rog, doar vino şi rezolvă asta.

Am închis, pentru că deodată mi se păruse că telefonul atârna greu în mâna mea. Mă simţeam ca într-un carusel, şi nu în sensul bun. Afară cineva aprindea artificii şi capul parcă îmi bubuia odată cu ele. Am închis ochii, dar era şi mai rău. Pleoapele îmi erau şi ele grele şi nu peste mult timp am adormit.

Capitolul treizeci şi doi

Jeremiah

Destul de curând după ce Belly s-a dus la culcare, i-am dat pe toţi afară şi am rămas doar eu cu Conrad. El stătea întins pe canapea, cu faţa în jos. Acolo zăcea de când se întorseseră de pe plajă, el şi Belly. Amândoi erau uzi şi plini de nisip. Belly era criţă şi plânsese, îmi dădeam seama. Avea ochii roşii. Din vina lui Conrad – nu încăpea îndoială.

Lumea adusese nisip în casă şi acum era împrăştiat peste tot. Erau sticle şi cutii peste tot şi cineva se aşezase pe canapea cu un prosop ud, iar acum perna avea o pată uriaşă, de culoare portocalie. Am întors-o pe partea cealaltă.

— Casa e un dezastru, am zis, prăbuşindu-mă în fotoliu. Tata o să-şi iasă din fire dacă vede asta mâine.

— Mă rog, a zis Conrad, fără să deschidă ochii. O să facem curat mâine-dimineaţă.

M-am uitat la el, pur şi simplu, enervat. Eram sătul să tot curăţ mizeria în urma lui.

— O să ne ia ore în şir. Abia atunci a deschis ochii.

— Tu eşti ăla care i-a invitat aici pe toţi.

Avea dreptate. Petrecerea fusese ideea mea. Dar pe mine nu mizeria mă deranja. Belly era motivul. El şi ea, împreună. Mă lua greaţa.

— Ai blugii uzi, i-am zis. Împrăştii nisip peste tot pe canapea.

— Care-i problema ta? a zis Conrad şi s-a ridicat, frecându-se la ochi. Nu am mai suportat. Am dat să mă ridic, dar apoi m-am aşezat la loc.

— Ce dracu' s-a întâmplat afară cu voi doi?

— Nimic.

— Ce înseamnă asta? Cum adică nimic?

— Nimic înseamnă nimic. Las-o baltă, Jere.

Nu puteam să sufăr când era aşa, stoic şi detaşat, mai ales când eu eram furios. Mereu fusese aşa, dar în zilele din urmă devenise şi mai acut. După moartea mamei, Conrad se schimbase. Nu mai dădea doi bani pe nimic şi pe nimeni. Mă întrebam dacă Belly era şi ea inclusă. Voiam să ştiu. Care era treaba cu ei doi, care erau adevăratele lui sentimente şi ce avea de gând să facă. Ce nu ştie, asta e ce îl omoară pe om.

Aşa că l-am întrebat de-a dreptul.

— Încă o mai placi?

M-a fixat cu privirea. Îl şocasem al dracului de tare, îmi dădeam seama de asta. Până atunci nu mai vorbiserăm despre ea, nu în felul acesta. Era probabil un lucru bun că îl luasem prin surprindere. Poate că avea să îmi spună adevărul. Dacă spunea da, totul se termina. Dacă spunea da, eu aveam să renunţ la ea. Puteam să trec peste ce simţeam pentru ea. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva în afară de Conrad, mi-aş fi încercat norocul oricum. Aş mai fi încercat o ultimă oară.

— Dar tu? a zis Conrad, în loc să răspundă la întrebare. Am simţit cum mă înroşesc.

— Nu eu am dus-o la nenorocitul de bal.

Conrad s-a gândit şi apoi a zis:

— Am dus-o doar pentru că ea mi-a cerut.

— Con, omule, o placi sau nu?

Am ezitat alte două secunde, apoi i-am dat drumul.

— Pentru că eu da. Eu o plac. O plac foarte mult. Tu?

— Nu.

Nu a clipit, nici nu a ezitat, nici măcar puţin. Chiar că m-a scos din sărite. Mânca rahat. Şi el o plăcea. Chiar mai mult de atât. Dar nu voia, nu avea curajul să recunoască. Conrad nu avea să fie niciodată ce trebuia, tipul de bărbat de care avea nevoie Belly. Cineva care să îi fie aproape, cineva pe care să se bizuie. Eu puteam. Dacă m-ar fi lăsat, eu puteam să fiu acela.

Conrad mă enervase, dar trebuia să recunosc că eram şi uşurat. Indiferent de câte ori o rănea, ştiam că dacă el ar fi vrut-o înapoi, ea ar fi fost a lui. Aşa a fost mereu.

Poate că totuşi acum, când Conrad nu îmi mai stătea în cale, Belly avea să se uite şi la mine.

Capitolul treizeci şi trei

5 iulie

— Belly.

Am încercat să mă rostogolesc pe o parte, dar apoi am auzit-o din nou, mai tare.

— Belly!

Cineva mă scutura să mă trezesc. Am deschis ochii. Era mama. Avea cearcăne negre şi gura aproape că îi dispăruse, în locul ei rămăsese doar o linie subţire. Era îmbrăcată în treningul ei de casă, cel cu care nu ieşea niciodată pe stradă, nici măcar ca să se ducă la sală. Ce Dumnezeu căuta la casa de vacanţă?

Se auzeau nişte bipuri despre care iniţial am crezut că vin de la alarma ceasului, dar apoi mi-am dat seama că răsturnasem telefonul şi ce auzeam era semnalul de ocupat. Apoi mi-am amintit. Beată, o sunasem pe mama. Eu o adusesem aici. M-am ridicat şi capul îmi zvâcnea aşa de tare, de parcă inima bubuia chiar înăuntrul lui. Deci

asta însemna să fii mahmur. Nu îmi scosesem lentilele de contact şi ochii îmi ardeau. Tot patul era plin de nisip şi o parte era lipit pe tălpile mele.

Mama s-a ridicat în picioare; o vedeam ca prin ceaţă.

— Ai cinci minute să-ţi strângi lucrurile.

— Stai... ce?

— Plecăm.

— Dar încă nu pot să plec. Mai am să...

Parcă nici nu mă auzise, parcă aş fi fost mută. A început să îmi adune hainele de pe jos şi a aruncat sandalele şi şortul lui Taylor în geanta mea de voiaj.

— Mamă, încetează! Opreşte-te un minut.

— Plecăm în cinci minute, a repetat ea, uitându-se de jur împrejur prin cameră.

— Ascultă-mă doar o secundă. Trebuia să vin. Jeremiah şi Conrad aveau nevoie de mine.

Expresia de pe faţa ei m-a făcut să tac brusc. Nu o mai văzusem niciodată aşa de furioasă.

— Şi n-ai simţit nevoia să îmi comunici asta şi mie? Beck m-a rugat să am grijă de băieţii ei. Cum pot s-o fac dacă nici măcar nu ştiu când au nevoie de ajutorul meu? Dacă aveau probleme, trebuia să-mi fi spus mie. În schimb ai ales să mă minţi. Ai minţit.

— N-am vrut să te mint... am dat să spun, dar mama a continuat.

— Ai venit aici să faci Dumnezeu mai ştie ce...

Am privit-o încremenită. Nu îmi venea să cred ce spusese.

— Ce înseamnă asta, „Dumnezeu ştie ce”? Mama s-a răsucit pe călcâie, cu o privire turbată.

— Ce-ar trebui să cred? Ai mai venit aici pe furiş, cu Conrad şi aţi petrecut noaptea! Aşa că tu să-mi spui. Ce cauţi aici cu el? Pentru că mie mi se pare că m-ai minţit ca

să poţi veni aici, să te îmbeţi şi să-ţi faci de cap cu iubitul tău.

O uram. O uram de nu mai puteam.

— Nu e iubitul meu! Nu ştii nimic!

Mamei îi zvâcnea o venă pe frunte.

— Mă suni la patru dimineaţa, beată. Te apelez din nou pe mobil şi intră direct căsuţa vocală. Sun pe numărul de fix şi intră ton de ocupat. Conduc toată noaptea, înnebunită de grijă, şi când ajung aici casa e un dezastru. Cutii de bere peste tot, gunoi pretutindeni. Ce dracu' aţi crezut că faceţi aici, Isabel? V-aţi gândit măcar?

Pereţii casei erau foarte subţiri. Probabil că toată lumea auzea tot.

— Urma să facem curat. A fost ultima noastră noapte aici. Nu pricepi? Domnul Fisher vinde casa. Nu-ţi pasă?

Mama şi-a încleştat maxilarul şi a scuturat din cap.

— Şi tu chiar crezi că ai ajutat în vreun fel, dacă ţi-ai băgat nasul? Nu e treaba noastră. De câte ori trebuie să-ţi explic asta?

— Ba este treaba noastră. Susannah şi-ar fi dorit ca noi să salvăm casa asta!

— Să nu-mi spui tu mie ce şi-ar fi dorit Susannah, a răbufnit mama. Acum, îmbracă-te şi strânge-ţi lucrurile. Plecăm.

— Nu, am zis şi mi-am tras cuvertura până la gât.

— Poftim?

— Am zis nu. Eu nu vin!

M-am uitat la mama cât am putut eu mai sfidător, dar îmi simţeam bărbia tremurând.

A venit valvârtej lângă pat şi a smuls cuvertura de pe mine. M-a apucat de braţ şi m-a tras jos din pat, târându-mă spre uşă. Mi-am răsucit brusc braţul şi m-am eliberat.

— Nu mă poţi sili să vin, am zis, suspinând. Nu poţi să-mi spui nimic. Nu ai dreptul.

Lacrimile mele nu au mişcat-o pe mama. Au făcut-o doar şi mai furioasă.

— Te porţi ca un ţânc răsfăţat. Nu poţi să vezi dincolo de propria ta durere, să te gândeşti şi la altcineva? Nu e vorba doar despre tine. Noi toţi am pierdut-o pe Beck. Nu ajută la nimic să îţi plângi de milă.

Vorbele ei m-au rănit într-atât, că am vrut să îi întorc durerea de o mie de ori.

Aşa că am spus:

— Mai bine era Susannah mama mea, şi nu tu.

De câte ori nu gândisem aşa, nu mi-o dorisem pe ascuns? Când eram mică, la Susannah alergam, nu la ea. Obişnuiam să mă întreb cum ar fi fost să am o mamă ca Susannah, care mă iubea aşa cum sunt şi care să nu fie dezamăgită în toate privinţele, pentru că nu mă ridicam la nivelul aşteptărilor ei.

Gâfâiam şi mă aşteptam ca mama să reacţioneze. Să plângă, să răcnească la mine. Nu a făcut nimic din toate astea. A spus în schimb:

— Ce ghinion pe tine.

Nici măcar când încercam din răsputeri, tot nu reuşeam să scot de la ea reacţia pe care mi-o doream. Mama era impenetrabilă.

— Susannah n-o să ţi-o ierte niciodată, să ştii. Că nu i-ai păstrat casa. Că i-ai lăsat baltă pe băieţii ei.

A întins mâna şi m-a plesnit pe obraz aşa de tare, că m-am dat pe spate. Nu mă aşteptasem. Mi-am prins obrazul în palmă şi imediat am izbucnit în plâns, însă o parte din mine era mulţumită. Obţinusem în sfârşit ce voisem. Dovada că are şi ea sentimente.

Era albă la faţă. Nu mă mai lovise niciodată până atunci. Niciodată, niciodată în viaţa mea. Am aşteptat să spună că îi pare rău. Că nu voise să mă lovească. Să spună că nu vorbise sincer, că nu voise să îmi spună acele lucruri. Dacă

ea ar fi făcut asta, atunci la fel aş fi făcut şi eu. Pentru că îmi părea rău. Nu vorbisem serios.

Nu a zis însă nimic şi atunci m-am dat un pas în spate din faţa ei şi am ocolit-o, cu mâna la falcă. Am ieşit în fugă din cameră, tulburată.

Jeremiah era pe coridor şi se uita la mine cu gura căscată. Mă privea de parcă nu m-ar fi recunoscut, de parcă nu ştia cine era persoana asta, fata asta care ţipase la maică-sa şi îi spusese grozăvii.

— Stai! a zis, întinzând mâna să mă oprească.

L-am împins, am trecut pe lângă el şi am coborât scările. În living, Conrad aduna sticlele de bere şi le arunca într-un sac albastru pentru reciclare. Nu s-a uitat la mine. Ştiam că şi el auzise tot.

Am fugit afară pe uşa din spate, gata să mă împiedic atunci când am coborât treptele spre plajă. M-am prăbuşit pe nisip şi am rămas acolo, ţinându-mi palma peste obrazul fierbinte. Pe urmă am vomitat.

L-am auzit pe Jeremiah apropiindu-se în spatele meu. Am ştiut imediat că el este, pentru că lui Conrad nu i-ar fi trecut prin cap să vină după mine.

— Vreau doar să fiu singură, am zis, ştergându-mă la gură.

Am rămas cu spatele la el. Nu voiam să îmi vadă faţa. S-a aşezat lângă mine şi a aruncat nisip peste voma mea.

— Belly...

M-am întors să-l privesc, pentru că nu mai zicea nimic.

— Ce?

Şi-a muşcat buza de sus, apoi a întins mâna şi m-a atins pe obraz. Avea degetele calde. Părea aşa de trist.

— Ar trebui să pleci cu maică-ta.

M-aş fi aşteptat să spună orice, dar nu asta. Bătusem atâta drum şi mă băgasem în ditamai beleaua, doar ca să îi ajut, pe el şi pe Conrad, iar acum voia să plec? Ochii au

început să îmi înoate în lacrimi, dar mi le-am şters cu dosul mâinii.

— De ce?

— Pentru că Laurel e foarte supărată. S-a ales praful de toate şi e numai vina mea. N-ar fi trebuit niciodată să-ţi cer să vii. Iartă-mă.

— Nu plec.

— Foarte curând cu toţii o să fim obligaţi să plecăm.

— Şi gata?

— Da, a zis, ridicând din umeri. Cam aşa cred.

Am rămas un timp aşezaţi pe nisip. Niciodată până acum nu mă simţisem aşa de pierdută. Am mai plâns puţin, dar Jeremiah nu a mai zis nimic, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. Nimic nu e mai rău decât să te vadă un prieten cum plângi, după ce te-ai certat cu maică-ta. Când am isprăvit, s-a ridicat în picioare şi mi-a întins mâna.

— Vino, a spus şi m-a tras în picioare.

Am intrat înapoi în casă. Conrad lipsea şi în living era curăţenie. Mama dădea cu mopul pe jos în bucătărie. Când m-a văzut, s-a oprit. A pus mopul înapoi în găleată şi l-a rezemat de perete. Chiar cu Jeremiah de faţă, a zis:

— Îmi pare rău.

M-am uitat la el, Jeremiah a ieşit din bucătărie cu spatele şi s-a dus la etaj. Am fost cât pe ce să îl opresc. Nu voiam să rămân singură cu mama. Îmi era frică.

— Ai dreptate, a continuat mama. Am fost absentă. Am fost aşa de măcinată de propria-mi durere, că nu m-am mai gândit la ce simţi tu. Îmi pare rău.

— Mamă... am început.

Aveam de gând să îi spun că şi mie îmi pare rău pentru ce spusesem mai devreme, chestia aia îngrozitoare pe care aş fi vrut să nu o fi rostit. Mama a ridicat însă mâna şi m-a oprit.

— Sunt doar... nu-mi găsesc echilibrul. De la moartea lui Beck mi se pare că nu-mi mai pot găsi echilibrul.

Şi-a rezemat capul de perete.

— Am venit aici cu Beck de când eram chiar mai tânără decât eşti tu acum. Iubesc această casă. Ştii şi tu.

— Ştiu. N-am vrut să spun... tot ce am zis mai devreme.

Mama a clătinat din cap.

— Hai să stăm jos un minut, bine? a spus.

S-a pus la masa din bucătărie şi eu am luat un scaun şi m-am aşezat vizavi de ea.

— N-ar fi trebuit să te lovesc, a spus, cu vocea frântă. Iartă-mă.

— N-ai mai făcut-o niciodată.

— Ştiu.

S-a întins peste masă, mi-a luat mâna într-a ei şi mi-a strâns-o ca într-un cocon. La început am împietrit, însă pe urmă am lăsat-o să mă mângâie. Mi-am dat seama că şi pe ea o consola asta. Am rămas aşa un timp care mi s-a părut o veşnicie, gen.

Când mi-a dat drumul, a zis:

— Belly, m-ai minţit. Tu nu mă minţi niciodată pe mine.

— N-am vrut. Dar Conrad şi Jeremiah sunt importanţi pentru mine. Aveau nevoie de mine, aşa că am venit.

— Aş fi vrut să îmi spui şi mie. Şi pentru mine sunt importanţi băieţii lui Beck. Dacă se întâmplă ceva, vreau să o ştiu şi eu. Bine?

Am dat din cap că da. Apoi a continuat:

— Gata cu bagajul? Vreau să nu prindem traficul de duminică la întoarcere. M-am uitat fix la ea.

— Mamă, nu putem să plecăm pur şi simplu. Cu tot ce se întâmplă. Nu se poate să-l laşi pe domnul Fisher să vândă casa. Pur şi simplu nu se poate.

— Belly, a zis şi a oftat. Nu cred că există ceva care să-l facă să se răzgândească. Nu ştiu ce aş putea să-i spun.

Adam şi cu mine suntem în dezacord pe o mulţime de teme. Nu-l pot opri să vândă casa, dacă şi-a pus în cap să o facă.

— Ba poţi, ştiu că poţi. Pe tine o să te asculte. Conrad şi Jeremiah au nevoie de casa asta. Pur şi simplu au nevoie.

Mi-am aşezat capul pe masă şi am simţit lemnul rece şi neted lipit de obrazul meu. Mama m-a mângâiat pe creştet şi şi-a trecut degetele prin părul meu încâlcit.

— O să-i dau un telefon, a spus, într-un final. Acum du-te sus şi fă un duş.

Cu speranţa în suflet, m-am uitat la ea şi i-am văzut expresia tenace, grimasa din jurul gurii şi ochii mijiţi. Am înţeles că încă nu era totul pierdut.

Dacă era cineva care putea să îndrepte lucrurile, aceea era mama.

Capitolul treizeci şi patru

Jeremiah

S-a întâmplat o dată, cred că eu aveam treisprezece ani şi Belly, unsprezece, aproape să împlinească doisprezece. Deşi era vară, făcuse o virozăşi se simţea groaznic. Stătea parcată pe canapea, cu batiste de hârtie ghemotocite presărate peste tot în jurul ei, şi de zile întregi purta aceeaşi pijama mizerabilă. Pentru că era bolnavă, avea voie să aleagă ce program dorea la televizor. Singurul lucru pe care putea să îl mănânce erau acadelele cu struguri şi, când am vrut să iau şi eu una, mama mi-a zis că ar trebui să i-o las lui Belly. Deşi mâncase deja trei. M-am ales cu una galbenă.

Era după-amiază, Conrad şi Steven erau plecaţi cu autostopul, la sala de jocuri, ceea ce n-ar fi trebuit să ştiu. Mamele noastre credeau că sunt cu bicicletele la magazinul cu scule de pescuit, să mai cumpere râme de cauciuc. Eu mă duceam cu Clay să ne dăm cu placa şi îmi

pusesem pe mine costumul de înot şi un prosop în jurul gâtului, când am dat peste mama în bucătărie.

— Ce faci, Jere? mă întrebase.

I-am făcut semnul shaka[12] şi am zis:

— Mă duc împreună cu Clay, să mă dau cu placa. Pa! Eram gata să împing uşa glisantă, când am auzit-o:

— Hmm. Ştii ce?

— Ce? am întrebat, bănuitor.

— Ar fi frumos dacă ai rămâne în casă azi, să o înveseleşti pe Belly. Sărăcuţa de ea, i-ar prinde bine să fie mai veselă.

— Of, mamă...

— Te rog, Jeremiah?

Am oftat. Nu voiam să rămân acasă şi să o binedispun pe Belly. Voiam să mă duc la surf cu Clay. Pentru că nu ziceam nimic, mama a adăugat:

— Putem să facem un grătar afară, diseară. O să te las pe tine să te ocupi de hamburgeri.

Am oftat iar, de astă dată mai tare. Mama încă mai credea că era mare chestie pentru mine dacă mă lăsa să aprind focul şi să întorc hamburgerii. Ce-i drept, era amuzant, dar... Am deschis gura să spun „Mersi, nu”, însă pe urmă i-am văzut expresia fericită şi tandră, ca şi cum ştia că o să accept. Şi asta am făcut. „Bine”, am spus.

Am urcat şi mi-am scos costumul de înot. Pe urmă m-am dus la Belly, în living. M-am aşezat cât am putut mai departe de ea. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să iau şi eu viroza de la ea şi să fiu pus pe tuşă pentru o săptămână.

— De ce mai eşti aici? m-a întrebat, suflându-şi nasul.

---

[12] Un semn cunoscut anglofonilor, cu sensul de „Fii relaxat!”; un gest prietenos, de salut, asociat adeseori cu Hawaii şi cultura surferilor. Semnul se face cu pumnul strâns, în timp ce degetul mare şi cel mic stau drept.

— E prea cald afară. Vrei să ne uităm la un film?

— Nu e chiar aşa de cald.

— De unde să ştii tu, dacă n-ai ieşit din casă?

— Te-a pus maică-ta să rămâi în casă cu mine? m-a întrebat, cu ochii mijiţi.

— Nu.

— Ha! a zis şi a înşfăcat telecomanda, să schimbe canalul. Ştiu că minţi.

— Nu-i adevărat!

Şi-a suflat zgomotos nasul.

— Telepatie, îţi aminteşti? a adăugat.

— Nu există aşa ceva. Îmi dai telecomanda?

A clătinat din cap şi a strâns telecomanda la piept, protector.

— Nu, e plină de microbi. Scuze. Mai e pâine toast?

Pâinea toast era numele pe care i-l dăduserăm noi pâinii pe care mama o cumpăra de la piaţă. Se vindea feliată, era albă şi densă şi puţin dulce. În dimineaţa aceea eu mâncasem ultimele trei felii de pâine toast. Întinsesem pe ele un strat gros de unt şi gem de afine şi le mâncasem foarte repede, înainte să se trezească toţi ceilalţi. Cu patru copii şi doi adulţi, pâinea se termina foarte repede. Era o luptă pentru supravieţuire.

— Nu mai e pâine toast.

— Conrad şi Steven sunt nişte porci, a zis, trăgându-şi nasul.

— Credeam că nu vrei să mănânci decât acadele cu struguri, am spus şi eu, vinovat.

Belly a ridicat din umeri.

— Când m-am trezit azi-dimineaţă, mi s-a făcut poftă de pâine toast. Cred că începe să-mi fie mai bine, poate.

Mie nu mi se părea că îi era mai bine. Avea ochii umflaţi şi pielea părea cenuşie şi cred că nu se spălase pe cap de

multe zile, pentru că părul îi semăna cu nişte funii şi era încâlcit.

— Poate că ar trebui să faci un duş, am zis. Mama zice că întotdeauna te simţi mai bine după ce faci un duş.

— Vrei să spui că put?

— Ăă... nu.

Am privit pe fereastră. Era o zi senină, fără nori. Clay se distra beton, puteam să pun pariu. Şi tot aşa, Conrad cu Steven. Conrad îşi golise vechea lui puşculiţă din clasa întâi şi găsise o tonă de monede de 25 de cenţi. Pariez că o să rămână toată după-amiaza la sala de jocuri. Mă întrebam cât o să stea Clay afară. Poate că aş putea să îl mai prind peste câteva ore; o să mai fie încă lumină. Belly m-a surprins probabil zgâindu-mă pe fereastră, pentru că a zis, cu o voce de-a dreptul fonfăită:

— Dacă vrei, pleacă. M-am răstit la ea:

— Ţi-am zis că nu vreau.

Apoi am tras aer în piept. Mamei nu i-ar fi plăcut dacă o supăram pe Belly când era aşa de bolnavă. Şi chiar părea tare singură. Mi-a fost cumva milă de ea, că trebuia să stea toată ziua în casă. Virozele de vară erau cele mai nasoale.

Aşa că i-am spus:

— Vrei să te învăţ să joci poker?

— De parcă tu ştii, m-a luat ea în râs. Conrad te bate de fiecare dată.

— Foarte bine, am zis şi m-am ridicat.

Nu îmi era chiar atât de milă de ea.

— Nu contează, a acceptat. Poţi să mă înveţi. M-am aşezat la loc şi i-am cerut morocănos:

— Dă-mi cărţile.

— N-ar trebui să stai prea aproape. O să te îmbolnăveşti şi tu. Mi-am dat seama că îi era rău.

— Nu-i nimic, am răspuns. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

— Nici Conrad, a mai adăugat şi eu mi-am dat ochii peste cap. Belly îl venera pe Conrad, ca şi Steven.

— Ba Conrad se îmbolnăveşte, iarna se îmbolnăveşte mereu. Are un sistem imunitar slab, i-am explicat, deşi nu ştiam dacă era adevărat sau nu.

A ridicat din umeri, dar îmi dădeam seama că nu mă crezuse. Mi-a întins cărţile.

— Împarte, a zis.

Am jucat poker toată după-amiaza şi a fost destul de amuzant, de fapt. Două zile după aceea m-am îmbolnăvit şi eu, însă nu m-a deranjat prea tare. Belly a rămas cu mine în casă şi am jucat poker şi ne-am uitat o grămadă la Familia Simpson.

Capitolul treizeci şi cinci

Jeremiah

Imediat după ce am auzit-o pe Belly urcând, m-am întâlnit cu ea pe coridor.

— Deci? Ce se întâmplă?

— Mama îl sună pe tatăl tău, a explicat, pe un ton grav.

— Serios? Uau!

— Mda, deci, gen, să nu disperaţi, deocamdată. Încă nu e totul pierdut. Pe urmă s-a strâmbat la mine, strâmbându-şi nasul după obiceiul ei.

Am bătut-o pe spate şi am coborât, practic, în goană. Am găsit-o pe Laurel ştergând blatul.

— Tatăl tău vine încoace, a zis, când m-a văzut. La micul dejun.

— Aici?

— Vrei să te duci la magazin să cumperi câteva lucruri care îi plac? Ouă şi şuncă. Amestec pentru brioşe. Şi grepuri din alea mari.

Lui Laurel nu îi plăcea să gătească. Era clar că nu îi pregătise niciodată tatei un mic dejun ca pentru tăietorii de lemne.

— De ce găteşti pentru el? am întrebat-o.

Mi-a răspuns, în stilul ei, sec:

— Pentru că e un copil şi copiii sunt morocănoşi când n-au fost hrăniţi.

— Uneori îl urăsc, am zis, din senin.

Laurel a ezitat şi apoi a spus:

— Şi eu, uneori.

Am aşteptat să continue.

— Dar e tatăl tău.

Exact aşa spunea şi mama. Dar nu şi Laurel. Laurel nu vorbea aiurea. Nu spunea lucruri pe care nu le gândea.

— Acum, dă-i drumul, a mai spus doar.

M-am dus la ea şi am îmbrăţişat-o cu putere şi ea a rămas ţeapănă în braţele mele. Am ridicat-o uşor în aer, aşa cum făceam cu mama.

— Mersi, Laure, i-am zis. Mulţumesc mult.

— Aş face orice pentru voi, băieţi. Ştii asta.

— De unde ai ştiut să vii?

— M-a sunat Belly, a zis, mijind ochii la mine. Beată.

— Laure...

— Nu mă lua tu pe mine cu „Laure”. Cum aţi putut s-o lăsaţi să bea? Mă bizuiam pe tine, Jeremiah. Ştii bine.

Acum mă simţeam şi eu naşpa. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca Belly să aibă necazuri şi uram sincer gândul că Laurel avea o părere proastă despre mine. Încercasem întotdeauna din răsputeri să am grijă de Belly, spre deosebire de Conrad. Dacă pe Belly o corupsese cineva, acela era Conrad, nu eu. Chiar dacă eu am fost cel care a adus tequila, nu el.

— Îmi pare foarte rău. Doar că ne-a luat valul, cu toată chestia asta, tata care vinde casa, şi a fost ultima noastră noapte. Pe cuvânt, Laure, n-o să se mai întâmple.

A dat ochii pe spate.

— N-o să se mai întâmple? Să nu faci promisiuni pe care nu le poţi respecta, scumpule.

— N-o să se mai întâmple, cât e cu mine, i-am zis.

— Om vedea, a răspuns, ţuguindu-şi buzele.

Am fost uşurat când s-a strâmbat iar la mine.

— Dă-i bătaie şi du-te la magazin, te rog.

— Să trăiţi, domnule!

Voim să o fac să zâmbească pe bune. Ştiam că până la urmă o s-o facă, dacă o să tot încerc, o să continui să fac glume. Era uşor de dus.

De data asta chiar mi-a zâmbit.

Capitolul treizeci şi şase

Mama avea dreptate. Duşul m-a ajutat. Mi-am ridicat faţa spre pălăria duşului, am lăsat apa caldă să curgă peste mine şi m-am simţit mult, mult mai bine.

După duş, am coborât. Eram alt om. Mama era rujată şi discuta cu Conrad, în şoaptă.

Când m-au văzut în prag s-au oprit din vorbit.

— Mult mai bine, a zis mama.

— Unde e Jeremiah?

— Jeremiah s-a dus înapoi la magazin. Uitase de grep.

A pornit alarma şi mama a scos brioşele din cuptor cu ajutorul unui şervet. Din greşeală a atins tava cu mâna goală. A ţipat şi a scăpat tava pe jos, cu brioşele răsturnate.

— La naiba!

Conrad a întrebat-o dacă e bine, înainte să apuc eu.

— N-am nimic, a zis şi şi-a băgat mâna sub jetul de apă rece.

Pe urmă a adunat tava de jos şi a pus-o pe blat, pe şervet. Eu m-am aşezat pe unul dintre taburetele de bucătărie şi m-am uitat cum mama a golit tava de brioşe într-un coş.

— Secretul nostru, a zis.

Brioşele trebuiau lăsate să se răcească puţin înainte de a fi scoase din forme, dar nu i-am spus asta. Câteva se storciseră, dar în general arătau bine.

— Ia o brioşă, mi-a spus.

Am luat una, era fierbinte rău şi se fărâmiţa, dar era bună. Am mâncat-o repede.

— Tu şi Conrad, duceţi afară gunoiul pentru reciclat, a zis când am terminat.

Fără nicio vorbă, Conrad a luat doi dintre sacii mai grei şi mie mi-a lăsat unul pe jumătate gol. L-am urmat afară, la pubelele de gunoi de la capătul aleii pentru maşini.

— Tu ai chemat-o? m-a întrebat.

— Cred că da.

Mă aşteptam să-mi spună că sunt copil, pentru că am chemat-o pe mama imediat ce lucrurile au devenit mai nasoale. Nu a făcut-o.

— Mulţumesc, a zis, în schimb.

— Mă surprinzi uneori, i-am spus, privindu-l. Mi-a răspuns fără să se uite la mine:

— Tu nu mă surprinzi aproape niciodată. Eşti mereu aceeaşi.

— Mulţumesc frumos.

Eram furioasă şi l-am săgetat cu privirea.

Am aruncat sacul în tomberon şi am închis capacul puţin cam tare.

— Nu, adică vreau să spun...

Am aşteptat să continue şi aparent avea de gând să o facă, dar exact atunci a apărut pe stradă maşina lui Jeremiah. Ne-am uitat amândoi cum parchează şi apoi cum

iese din maşină cu o pungă de plastic de la băcănie. A venit spre noi, cu ochii strălucind.

— Bună, mi-a zis, legănându-şi punga.

— Bună, am răspuns.

Nici măcar n-am putut să mă uit în ochii lui. Cât fusesem sub duş îmi reveniseră toate în minte. Cum îl făcusem pe Jeremiah să danseze cu mine, cum fugisem de Conrad şi cum el mă luase pe sus şi mă trântise în nisip. Ce umilitor. Ce groaznic era că mă văzuseră comportându-mă astfel. Pe urmă Jeremiah m-a strâns uşor de mână şi, când am ridicat ochii la el, mi-a zis „Mulţumesc” aşa de dulce, că a durut.

Ne-am întors toţi trei în casă. Trupa Police cânta Message in a Bottle şi aparatul stereo era dat foarte tare. Capul a început imediat să îmi bubuie şi tot ce voiam era să mă întorc înapoi în pat.

— Putem să dăm muzica mai încet? am întrebat, masându-mi tâmplele.

— Nţ, a răspuns mama şi a luat punga din mâna lui Jeremiah.

A scos un grep uriaş şi i l-a aruncat lui Conrad.

— Stoarce-l, i-a spus, arătând spre storcătorul de fructe.

Era al domnului Fisher, un aparat mare şi complicat, unul dintre acele aparate marca Jack LaLanne, de la emisiunile de publicitate.

— Pentru el? a pufnit Conrad. Nu-i storc eu grepul.

— Ba o s-o faci.

Apoi a zis către mine:

— Domnul Fisher vine la micul dejun.

Am ţipat. Am alergat şi mi-am încolăcit braţele în jurul taliei ei.

— E doar un mic dejun, m-a prevenit mama. Nu-ţi face speranţe prea mari.

Era prea târziu însă. Ştiam că ea avea să-l facă să se răzgândească. Conrad şi Jeremiah o ştiau şi ei. Aveau încredere în mama, ca şi mine – tot mai mult, din moment ce Conrad a început să taie grepul pe jumătate. Mama i-a făcut semn din cap, ca un sergent de instrucţie. Apoi a zis:

— Jere, tu pune masa, iar tu, Belly, să faci ouăle.

Am început să sparg ouăle într-un castron şi mama a prăjit şunca în tigaia de fontă a lui Susannah. A lăsat în ea grăsimea topită de la şuncă, să prăjesc eu ouăle. Le-am amestecat şi mirosul de ouă şi de grăsime mi-a provocat greaţă. Mi-am ţinut respiraţia cât am amestecat şi în timp ce mă privea mama a încercat să îşi ascundă un zâmbet.

— Belly, ţi-e bine?

Am dat din cap, cu dinţii încleştaţi.

— Mai ai de gând să bei vreodată? m-a mai întrebat, degajată. Am clătinat din cap cât am putut de tare.

— Niciodată în viaţa mea.

Când a sosit domnul Fisher, o jumătate de oră mai târziu, eram pregătiţi să îl primim. A intrat şi s-a uitat la masă, uluit.

— Uau! a făcut. Arată super, Laure. Mulţumesc.

I-a aruncat o privire cu subînţeles, genul acela de privire conspirativă, de-a adulţilor.

Mama a surâs, un zâmbet de Mona Lisa. Domnul Fisher nici n-o să ştie ce l-a lovit.

— Hai să ne aşezăm, a spus.

Am stat cu toţii. Mama s-a aşezat lângă domnul Fisher şi Jeremiah în faţa lui.

Eu m-am aşezat lângă Conrad.

— Poftă bună, ne-a urat mama.

M-am uitat la domnul Fisher, care şi-a pus pe farfurie un munte de ouă şi apoi patru fâşii de şuncă. Îi plăcea şunca şi adora felul cum o pregătea mama – prăjită bine,

aproape arsă şi crocantă. Am refuzat ouăle şi şunca şi am luat doar o brioşă.

Mama i-a turnat domnului Fisher un pahar mare cu suc de grep.

— Proaspăt stors, prin bunăvoinţa fiului cel mai mare.

Domnul Fisher a luat paharul, puţin bănuitor. Nu puteam să îl condamn. Singura persoană care storsese vreodată suc pentru domnul Fisher fusese Susannah. Domnul Fisher şi-a revenit rapid. A îndesat în gură o furculiţă plină cu ou şi a spus:

— Uite ce-i, Laurel. Îţi mulţumesc încă o dată că ai venit să ne ajuţi. Apreciez sincer.

Apoi s-a uitat la noi, copiii, şi a zâmbit.

— Ăştia nu au fost prea dornici să audă ce aveam eu de spus. Mă bucur să am puţină susţinere.

Mama i-a zâmbit şi ea, la fel de amabil.

— Vai, Adam, nu sunt aici să te susţin pe tine. Sunt aici să îi susţin pe băieţii lui Beck.

Zâmbetul domnului Fisher a pălit. Şi-a lăsat jos furculiţa.

— Laure...

— Nu poţi vinde casa asta, Adam. O ştii şi tu. Înseamnă prea mult pentru copii. Ar fi o greşeală.

Vorbea calm, fără emoţie.

Domnul Fisher s-a uitat la Conrad şi la Jeremiah, apoi din nou la mama.

— Hotărârea mea e luată, Laurel. Nu mă pune pe mine în rolul tipului rău. Mama a inspirat profund şi a spus:

— Nu te pun niciunde. Pur şi simplu încerc să te ajut.

Noi, copiii, rămăseserăm complet nemişcaţi şi aşteptam să vorbească domnul Fisher. Acesta încerca să rămână calm, dar se înroşise la faţă.

— Apreciez asta. Dar eu am decis deja. Casa e de vânzare. Şi, sincer, Laurel, tu n-ai de ce să te amesteci

aici. Scuze. Ştiu că Suze te-a făcut mereu să crezi că această casă e în parte şi a ta, dar nu este.

Aproape că nu mai respiram. Privirile mi-au fugit înapoi la mama şi am văzut că şi ea se făcuse roşie.

— A, ştiu asta. Casa asta o reprezintă absolut pe Beck. Întotdeauna a fost despre Beck. Era locul ei preferat. De aceea ar trebui să rămână a băieţilor.

Domnul Fisher s-a ridicat şi şi-a împins scaunul la o parte.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, Laurel.

— Stai jos, Adam.

— Nu, nu cred că o s-o fac.

Ochii mamei aproape scoteau scântei.

— Am zis să stai jos, Adam.

A privit-o cu gura căscată – la fel şi noi.

— Copii, a ordonat mama, plecaţi de aici.

Conrad a deschis gura să protesteze, dar s-a gândit mai bine, mai ales când a văzut expresia de pe chipul mamei şi pe taică-său aşezându-se. Eu, una, abia aşteptam să o tai, cu viteză maximă. Ne-am îngrămădit afară din bucătărie şi ne-am aşezat sus, în capătul scărilor, chinuindu-ne să auzim.

Nu a trebuit să aşteptăm prea mult.

— Ce dracu', Laurel, a început domnul Fisher. Chiar credeai că o să-mi poţi impune cu forţa să mă răzgândesc?

— Scuză-mă, dar du-te dracului!

Eu mi-am astupat gura cu palma, lui Conrad îi străluceau ochii şi clătina din cap admirativ. Jeremiah totuşi era pe punctul de a plânge. Am întins braţul, l-am luat de mână şi i-am strâns-o uşor. A încercat să şi-o retragă, dar eu i-am strâns-o şi mai tare.

— Casa asta era totul pentru Beck. Nu poţi să treci peste propria ta durere, ca să vezi ce înseamnă ea pentru băieţi?

Au nevoie de casa asta. Au nevoie de ea. Nu vreau să cred, Adam, că eşti atât de crud.

Domnul Fisher nu i-a răspuns.

— Casa asta e a ei. Nu-i a ta. Adam, nu mă sili să te opresc eu. Pentru că am s-o fac. O să fac tot ce-mi stă în putere ca să păstrez casa asta pentru băieţii lui Beck.

— Ce-o să faci, Laure? a întrebat-o, pe un ton care părea foarte obosit.

— Voi face tot ce e nevoie.

— E prezentă pretutindeni aici. E peste tot.

Vocea domnului Fisher sunase înfundat. Poate că plângea. Mi-a fost milă de el. Cred că şi mamei îi era, pentru că a folosit un ton mai blând când a spus:

— Ştiu, Adam. Dar cu toate astea... ai fost un soţ de toată jena. Susannah te-a iubit însă. Te-a primit înapoi. Am încercat să o conving să n-o facă, Dumnezeu ştie că am făcut-o. Dar n-a vrut să mă asculte, pentru că, atunci când se fixa pe cineva, nu mai conta. Şi ea s-a fixat pe tine, Adam. Dovedeşte-te demn de asta. Arată-mi că am greşit.

Domnul Fisher a zis ceva ce n-am auzit prea bine. Apoi mama a spus:

— Fă acest ultim lucru pentru ea. Bine?

M-am uitat la Conrad şi el a zis în şoaptă, fără să se adreseze cuiva anume:

— Laurel e uluitoare.

Nu auzisem niciodată pe cineva care să o descrie astfel pe mama, mai ales nu pe Conrad. Eu nu mă gândisem niciodată că era „uluitoare”. Dar în clipa aceea aşa era. Chiar aşa era.

— Da, este, am zis. La fel ca Susannah.

Conrad s-a uitat o clipă la mine, apoi s-a ridicat şi s-a dus în camera lui, fără să mai aştepte să audă ce răspunde domnul Fisher. Nu mai avea nevoie. Mama câştigase. Reuşise.

Puţin mai târziu, când ni s-a părut sigur, Jeremiah şi cu mine am coborât din nou. Mama şi domnul Fisher beau cafea, cum fac adulţii. El avea pleoapele roşii, dar ochii mamei erau limpezi, ochi de învingător. Când ne-a văzut, domnul Fisher a întrebat:

— Unde e Conrad?

De câte ori nu-l auzisem pe domnul Fisher spunând „Unde e Conrad?”. De sute de ori. De milioane de ori.

— E sus, i-a răspuns Jeremiah.

— Du-te să-l aduci, Jere, te rog.

Jeremiah a ezitat, apoi s-a uitat la mama, care a confirmat din cap. A urcat scările în salturi şi câteva minute mai târziu revenea împreună cu Conrad. Expresia acestuia era reţinută, precaută.

— Vă propun o înţelegere, a zis domnul Fisher.

Vorbea acum vechiul domn Fisher, mediatorul politic, negociatorul. Îi plăcea să facă înţelegeri. Obişnuia să ne facă oferte nouă, copiilor. Gen, ne ducea la pista de carting dacă măturam nisipul din garaj. Sau îi lua pe băieţi la pescuit, cu condiţia să cureţe toate cutiile cu accesorii de pescuit.

— Ce vrei? l-a întrebat Conrad sceptic. Banii din contul meu de economii? Domnul Fisher şi-a încleştat maxilarul.

— Nu. Vreau ca mâine să te întorci la şcoală. Vreau să-ţi termini examenele. Dacă faci asta, casa e a ta. A ta şi a lui Jeremiah.

— Da! a exclamat Jeremiah tare.

S-a întins şi l-a învăluit pe domnul Fisher într-o îmbrăţişare bărbătească, iar acesta l-a bătut pe spate.

— Care e şmecheria? a vrut să ştie Conrad.

— Nicio şmecherie. Dar trebuie să iei cel puţin opt. Fără note de şapte sau restanţe.

Domnul Fisher se mândrise întotdeauna că ştia să se târguiască.

— Ne-am înţeles?

Conrad ezita. Am ştiut imediat ce nu era în ordine. Nu voia să îi datoreze nimic tatălui său. Chiar dacă asta era ce îşi dorea, chiar dacă acesta era motivul pentru care venise aici. Nu voia să primească nimic de la tatăl lui.

— Nu am învăţat, a spus. S-ar putea să nu trec.

Îl punea la încercare pe domnul Fisher. Lui Conrad nu i se întâmplase niciodată să „nu treacă”. Nu luase niciodată o notă mai mică de opt şi chiar şi acestea erau rare.

— Atunci, nu facem târgul. Astea sunt condiţiile. Jeremiah a intervenit rapid:

— Con, spune da, omule. Te ajutăm noi să înveţi. Nu-i aşa, Belly?

Conrad s-a uitat la mine, iar eu m-am uitat la mama, care a încuviinţat din cap.

— Poţi să rămâi, dar mâine trebuie să fii acasă.

— Acceptă înţelegerea, i-am zis lui Conrad.

— Bine, a zis şi el, în sfârşit.

— Atunci bate palma, ca un bărbat, a mai spus domnul Fisher, întinzându-i mâna.

Mai mult silit, Conrad a întins mâna şi au dat noroc. Mama mi-a surprins privirea şi a mimat din buze: Bate palma ca un bărbat şi am înţeles că se gândea ce sexist era domnul Fisher. Dar nu mai conta. Câştigaserăm.

— Mulţumesc, tată, a spus Jeremiah. Îţi mulţumesc sincer.

Şi-a îmbrăţişat din nou tatăl şi domnul Fisher l-a strâns şi el la piept.

— Trebuie să mă întorc în oraş, a zis. Apoi, cu un semn din cap spre mine:

— Belly, mulţumesc pentru că îl ajuţi pe Conrad.

— Cu plăcere.

Nu ştiam de ce i-am spus „cu plăcere”, pentru că eu nu făcusem nimic, de fapt. Într-o jumătate de oră, mama îl

ajutase pe Conrad mai mult decât o făcusem eu de când îl ştiam, aproape.

După plecarea domnului Fisher, mama s-a ridicat de la masă şi a început să clătească vasele. Am ajutat-o şi eu şi apoi le-am pus în maşina de spălat. Mi-am sprijinit fruntea pe umărul ei o clipă.

— Mulţumesc, am zis.

— Cu plăcere.

— Mamă, chiar eşti dată dracului.

— Nu înjura, m-a prevenit şi colţurile gurii s-au arcuit în sus.

— Tu vorbeşti?

Am spălat apoi vasele în tăcere. Mama avea pe faţă expresia aceea tristă. Ştiam că se gândeşte la Susannah. Şi mi-aş fi dorit să existe ceva ce aş fi putut să spun ca să i-o alung, dar uneori nu există cuvinte.

*

Am condus-o toţi trei la maşină.

— Băieţi, o aduceţi mâine acasă? a întrebat, în timp ce îşi arunca geanta pe scaunul din dreapta.

— Absolut, a răspuns Jeremiah.

— Laurel, a zis atunci Conrad, ezitant, o să te întorci aici, nu?

Surprinsă, mama s-a răsucit spre el. Era emoţionată.

— Vrei tu o bătrânică aşa ca mine în preajmă? Sigur, o să revin de câte ori o să mă primeşti.

— Când?

Avea un aer aşa de tânăr, de vulnerabil, că mi s-a frânt inima puţin. Cred că şi mama simţea la fel, pentru că a întins mâna şi l-a mângâiat pe obraz. Mama nu era genul de persoană care să te mângâie pe obraz. Susannah, în schimb, da.

— Până să se termine vara, o să mă întorc şi chiar o să închid casa.

Apoi mama s-a urcat în maşină. Ne-a făcut semn cu mâna în timp ce dădea în marşarier pe alee, cu ochelarii la ochi, cu geamul lăsat.

— Pe curând, ne-a strigat.

Jeremiah a făcut cu mâna şi Conrad i-a răspuns:

— Pe curând.

Mama îmi spusese odată că atunci când Conrad era foarte mic îi spunea „Laura lui”. „Unde e Laura mea?” obişnuia să spună, umblând peste tot să o caute. Mama zicea că o urmărea pretutindeni; chiar şi la baie se ţinea după ea. Îi spunea că e iubita lui şi îi aducea crabi de nisip şi scoici din mare şi i le punea la picioare. Când îmi povestise despre asta mă gândisem: Ce n-aş da să mă numească Conrad Fisher iubita lui şi să îmi aducă scoici.

— Sunt sigură că nu-şi mai aminteşte, spusese mama zâmbind stins.

— De ce nu-l întrebi dacă îşi mai aduce aminte?

Îmi plăcea să ascult istorii despre Conrad când era mic. Îmi plăcea să îl tachinez, pentru că ocazia de a-l necăji pe Conrad era ceva aşa de rar.

— Nu, asta l-ar stânjeni, îmi explicase mama. Iar eu spusesem:

— Şi ce? Nu ăsta e scopul?

— Conrad e sensibil, continuase mama. Este foarte mândru. Să-i lăsăm mândria intactă.

Înţelesesem din felul cum a spus-o că mama îl citise bine. Îl înţelegea într-un fel care mie îmi era străin. Pentru asta eram geloasă, pe amândoi.

— Şi eu cum eram? o întrebasem.

— Tu? Tu erai copiluţa mea.

— Dar cum eram? insistasem.

— Alergai după băieţi. Era aşa de drăgălaş, cum te ţineai după ei şi încercai să îi impresionezi, spusese mama, râzând. Şi ei te puneau să dansezi şi să faci giumbuşlucuri.

— Ca un căţeluş?

Gândul mă făcuse să mă încrunt.

— Ei, nu te deranja, spusese mama, alungându-mi supărarea cu o fluturare de mână. Îţi plăcea doar să fii băgată în seamă.

Capitolul treizeci şi şapte

Jeremiah

În ziua când a venit Laurel, casa era un dezastru şi eu îmi călcam cămaşa albă, îmbrăcat doar în boxeri. Întârziasem deja la banchetul de absolvire şi eram prost dispus. Mama abia dacă scosese două vorbe toată ziua şi nici măcar bunica nu reuşise să o facă să vorbească.

Eu ar fi trebuit să o iau pe Mara de acasă şi ei nu îi plăcea deloc când întârziam. Devenea nervoasă şi stătea bosumflată cam tot atât timp cât o făcusem eu să mă aştepte.

Pusesem fierul jos doar o clipă, ca să întorc pe partea cealaltă cămaşa, şi mă arsesem pe braţ.

— Rahat! am exclamat. Mă ustura ca dracu’.

Exact atunci apăruse Laurel. A intrat pe uşa din faţă şi m-a văzut stând în living, în boxeri, ţinându-mă de braţ.

— Pune-l sub apă rece, îmi spusese.

M-am dus repede în bucătărie şi mi-am băgat braţul sub robinet câteva minute, iar când am revenit ea terminase de călcat cămaşa şi se apucase de pantaloni.

— Îi porţi cu dungă în faţă?

— Ăăă, da. Ce faci aici, Laurel? E marţi.

De obicei Laurel venea în weekenduri şi stătea în camera pentru musafiri.

— Am venit să văd cum mai stau treburile, spusese, plimbând fierul pe partea din faţă a pantalonilor mei. Eram liberă azi după-amiază.

— Mama a adormit deja, i-am spus. Cu medicamentul ăsta nou pe care îl ia, doarme tot timpul.

— Asta e bine, spusese Laurel. Şi tu? De ce te pui aşa la ţol festiv?

— Am banchetul de a douăsprezecea astă-seară, i-am zis. Laurel mi-a întins cămaşa şi pantalonii.

— La ce oră începe?

— Acum zece minute, am spus, trăgându-mi pantalonii pe mine.

— Atunci dă-i drumul.

— Mersi că mi-ai călcat hainele.

Tocmai îmi luam cheile când am auzit-o pe mama strigându-mă din dormitor.

M-am întors spre uşa ei, dar Laurel mi-a zis:

— Jere, tu du-te la banchet. Am eu grijă. Am ezitat.

— Eşti sigură?

— Sută-n mie. Şterge-o!

Tot drumul până la casa Marei am călcat acceleraţia. Ea a ieşit imediat ce am tras maşina pe alee. Purta rochia aceea roşie care îmi plăcea. Arăta drăguţ şi mă pregăteam să îi spun asta, dar Mara nu a zis decât:

— Ai întârziat.

Mi-am ţinut gura. Nu mi-a vorbit tot restul serii, nici măcar când am câştigat concursul pentru cel mai drăguţ cuplu. Nu a avut chef să meargă la petrecerea lui Patan, de după bal, şi nici eu. Tot timpul nu mă gândisem decât la mama şi mă simţisem vinovat că lipseam aşa de mult timp. Când am ajuns la Mara acasă, ea nu a coborât imediat, semn că voia să vorbim. Am oprit motorul.

— Deci cum e? Tot mai eşti supărată pe mine că am întârziat, Mar? Părea că suferă.

— Vreau doar să ştiu dacă mai rămânem împreună. Numai să-mi spui ce vrei să faci şi aşa o să facem.

— Sincer, nu prea pot să mă gândesc la chestii de genul ăsta în clipa de faţă.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Dar, dacă aş fi în situaţia de a spune ce cred, dacă o să mai fim sau nu împreună la toamnă, când începem şcoala, la distanţă unul de altul...

Am ezitat, apoi am spus-o pur şi simplu:

— Probabil aş spune că nu.

Mara a început să plângă şi eu m-am simţit ca un mare rahat. Trebuia să o fi minţit.

— Aşa mă gândisem şi eu, a spus.

Apoi m-a sărutat pe obraz, a coborât din maşină şi a luat-o la fugă spre casă.

Aşa ne-am despărţit. Dacă e să fiu absolut cinstit, trebuie să recunosc: m-am simţit uşurat că nu mai trebuia să mă gândesc la Mara. Singura persoană pentru care era loc în mintea mea era mama.

Când am ajuns acasă, mama şi Laurel erau încă treze, jucau cărţi şi ascultau muzică. Pentru prima dată după zile întregi am auzit-o pe mama râzând.

Laurel nu a plecat a doua zi. A rămas toată săptămâna. Pe atunci nu mi-am pus întrebări despre serviciul ei sau despre toate celelalte lucruri care se întâmplau la ea acasă. Eram doar recunoscător că există un adult în preajmă.

Capitolul treizeci şi opt

Ne-am întors toţi trei în casă. Soarele mă ardea în spate şi m-am gândit ce frumos ar fi fost să stau o vreme întinsă pe plajă, să dorm până trece după-amiaza şi să mă trezesc bronzată. Nu era însă timp de asta, când până a doua zi

trebuia să îl pregătim pe Conrad pentru examenele parţiale.

Când am ajuns în casă, Conrad s-a prăbuşit pe canapea şi Jeremiah s-a întins pe jos, cu braţele şi picioarele răşchirate.

— Sunt frânt, a gemut.

Ce făcuse mama pentru noi, pentru mine, era un dar. Acum era rândul meu să îi ofer unul la schimb.

— Scularea, am zis.

Niciunul nu s-a mişcat. Conrad avea ochii închişi. Aşa că am aruncat cu o pernă în el, iar lui Jeremiah i-am apăsat un picior în burtă.

— Trebuie să începem să învăţăm, puturoşilor. Hai, sus!

— Sunt prea obosit ca să învăţ, a zis Conrad. Întâi trebuie să trag un somn.

— Şi eu, a spus şi Jeremiah.

Cu braţele încrucişate, le-am aruncat o privire furioasă şi am zis:

— Şi eu sunt obosită, să ştiţi. Dar ia uitaţi-vă la ceas; e aproape ora unu. Va trebui să lucrăm toată noaptea şi să plecăm mâine-dimineaţă foarte devreme.

— Eu funcţionez cel mai bine sub presiune, a replicat Conrad, ridicând din umeri.

— Dar...

— Belly, pe bune. Nu pot să învăţ aşa. Lasă-mă să dorm o oră.

Jeremiah aproape că adormise deja. Am oftat. Nu mă puteam lupta cu amândoi.

— Bine. O oră. Dar asta e tot.

Am mers apăsat până în bucătărie şi mi-am turnat o Cola. Eram şi eu tentată să trag un pui de somn, dar ar fi fost un prost exemplu.

Cât au dormit ei, am pus pe roate planul. Am scos cărţile lui Conrad din maşină, i-am adus laptopul de sus şi am

aranjat bucătăria ca o sală de studiu. Am băgat lămpi în priză, am stivuit cărţile şi bibliorafturile pe materii, am scos hârtie şi pixuri. La sfârşit am făcut o carafă plină cu cafea şi am ştiut că e bună, chiar dacă eu nu beau cafea, pentru că în fiecare dimineaţă pregătesc o cană pentru mama. Pe urmă am scos maşina lui Jeremiah şi m-am dus la McDonald’s să iau cheeseburgeri. Amândoi erau nebuni după cheeseburgerii de la McDonald’s. Obişnuiau să facă întreceri de mâncat cheeseburgeri, pe care îi stivuiau ca pe clătite. Uneori mă lăsau şi pe mine să mă joc. O dată am şi câştigat. Mâncasem nouă cheeseburgeri.

I-am mai lăsat să doarmă încă o jumătate de oră – dar numai pentru că atât mi-a luat ca să aranjez totul. Apoi am umplut sticla de stropit a lui Susannah, cea pe care o folosea să îşi ude plantele mai delicate. Primul l-am stropit pe Conrad, drept pe ochi.

— Hei, a zis şi s-a trezit imediat.

Şi-a şters faţa cu poala tricoului şi atunci l-am mai stropit o dată, doar aşa, de sanchi.

— Bună dimineaţa, soare, i-am îngânat.

Apoi m-am dus şi la Jeremiah şi l-am stropit şi pe el. Dar nu s-a trezit. Întotdeauna era imposibil de trezit. Putea să doarmă şi într-un tsunami. L-am stropit şi l-am tot stropit şi, cum nu a făcut decât să se întoarcă pe o parte, am deşurubat capacul sticlei şi i-am turnat apa drept pe spate.

S-a trezit în sfârşit şi şi-a întins braţele, fără să se ridice de pe jos. Mi-a zâmbit leneş, ca şi cum era obişnuit să fie trezit astfel.

— Neaţa, a zis.

Poate că era greu să îl trezeşti pe Jeremiah, dar, când în sfârşit se trezea, nu era niciodată morocănos.

— Nu e dimineaţă. E aproape ora trei după-amiază. V-am mai lăsat să dormiţi o jumătate de oră în plus, aşa că ar trebui să fiţi recunoscători, am răbufnit eu.

— Eu sunt, a răspuns Jeremiah, întinzându-mi braţul, să-l trag de jos.

I-am dat mâna, mai mult de nevoie, şi l-am ajutat să se ridice.

— Haide, i-am zis.

Au venit după mine în bucătărie.

— Ce mama dra... a exclamat Conrad, uitându-se împrejur în cameră, la toate lucrurile lui.

Jeremiah a bătut din palme, apoi a ridicat mâna să batem palma şi i-am răspuns.

— Eşti formidabilă, a spus.

Pe urmă a amuşinat şi a zărit punga albă şi unsuroasă de la McDonald’s. S-a luminat la faţă.

— Aha! Cheeseburgeri de la Mickey D! Aş recunoaşte mirosul ăsta oriunde. I-am plesnit una peste mână să i-o dau la o parte.

— Mâna jos, deocamdată. Avem un sistem de recompense stabilit aici. Conrad învaţă şi pe urmă primeşte de mâncare.

— Şi eu? a întrebat Jeremiah, încruntându-se.

— Conrad învaţă şi tu primeşti de mâncare.

— Sistem de recompense, zici? a intervenit Conrad, ridicând din sprâncene la mine. Şi eu ce mai primesc?

M-am îmbujorat.

— Doar cheeseburgeri.

Ochii i-au sclipit în timp ce mă cântărea, ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă vrea sau nu să cumpere un sacou. Îmi simţeam obrajii înfierbântându-se în timp ce el se uita la mine. Într-un târziu a zis:

— Oricât de mult îmi place cum sună ideea unui sistem de recompense, o să zic pas.

— Ce tot spui acolo? l-a întrebat Jeremiah.

Conrad a strâns din umeri.

— Învăţ mai bine de unul singur. Mă descurc. Voi puteţi să plecaţi. Jeremiah a clătinat din cap, scârbit.

— Fix ca întotdeauna. Nu suporţi să-i ceri cuiva ajutorul. Păi, nasol de tine, pentru că noi nu plecăm.

— Ce ştiţi voi despre psiho de anul întâi? a zis Conrad, punându-şi braţele cruciş peste piept.

— O să ne prindem noi, a sărit Jeremiah şi mi-a făcut cu ochiul. Bells, nu putem să mâncăm întâi? Am nevoie de lipide.

Mă simţeam ca şi când aş fi câştigat un premiu. Parcă eram invincibilă. Am băgat mâna în pungă şi am zis:

— Câte unul de fiecare. Atât.

Conrad s-a întors cu spatele, să cotrobăie prin dulap după sosul Tabasco şi Jeremiah a ridicat iar mâna să batem palma. L-am plesnit fără zgomot şi ne-am zâmbit. Jeremiah şi cu mine făceam o echipă reuşită, aşa fuseserăm întotdeauna.

Ne-am mâncat cheeseburgerul în tăcere. Imediat ce am terminat, am zis:

— Conrad, cum vrei să facem?

— Având în vedere că eu nu vreau să fac deloc, te las pe tine să decizi. Îi rămăsese muştar pe buza de jos.

— Foarte bine, atunci, am spus, pentru că eram pregătită pentru asta. Tu citeşti. Eu o să mă ocup de fişele pentru psiho. Jeremiah o să sublinieze cu markerul.

— Nu ştie să sublinieze, l-a ridiculizat Conrad.

— Alo! a făcut Jeremiah.

Apoi s-a întors spre mine şi a recunoscut:

— Are dreptate. Nu mă pricep deloc să subliniez. Ajung să subliniez toată pagina. Bell, fac eu fişele şi ocupă-te tu de subliniat.

Am desfăcut un pachet de cartoane pentru indexul telefonic şi i le-am întins lui Jeremiah. Incredibil aproape,

dar Conrad s-a supus. Şi-a scos din teancul de cărţi manualul de psiho şi a început să citească.

Citind aşezat la masă, cu fruntea încreţită, părea Conrad cel de dinainte. Cel căruia îi păsa de lucruri ca examenele, care îşi călca întotdeauna cămăşile şi care nu întârzia niciodată. Ironia e că Jeremiah nu fusese niciodată prea silitor. Ura să înveţe, ura notele. Conrad era cel căruia îi plăcea să înveţe şi aşa a fost mereu. De la bun început, el avusese trusă de chimie, născocise experimente, pe care noi, asistenţii savantului, le executam. Mi-am amintit de momentul când a descoperit cuvântul „absurd” şi a început să îl folosească încontinuu. „E absurd”, obişnuia să spună. Sau „bătut în cap”, insulta lui preferată – şi pe aia o folosea des. În vara când a împlinit zece ani încercase să parcurgă Enciclopedia Britanică. Când am revenit la Cousins, după un an, ajunsese la litera Q.

Brusc mi-am dat seama. Îmi fusese dor de el... în tot acest timp. Când ajungeam să răzbat mai adânc, era acolo. Mereu fusese acolo. Chiar şi dacă stătea la doar câţiva centimetri distanţă, îmi era mai dor de el ca niciodată.

L-am privit pe sub gene şi am zis: Vino înapoi. Fii tu acela pe care îl iubesc şi mi-l amintesc.

Capitolul treizeci şi nouă

Terminaserăm cu psihologia şi Conrad lucra la eseul pentru examenul la engleză, cu căştile pe urechi. Atunci mi-a sunat telefonul. Era Taylor. Nu eram sigură dacă mă sună ca să îşi ceară scuze sau să îmi ceară să îi aduc imediat înapoi lucrurile. Poate o combinaţie din amândouă. Mi l-am închis.

Cu toată agitaţia domestică, nu apucasem să mă gândesc nici măcar o singură dată la cearta noastră. Mă întorsesem iar la casa de vacanţă numai de câteva zile şi,

ca întotdeauna, deja uitasem de Taylor şi de tot restul lucrurilor care se petreceau acasă. Ce conta pentru mine se afla aici. Aşa fusese mereu.

Ceea ce îmi spusese Taylor mă durea totuşi. Poate că era adevărat. Dar nu eram sigură dacă puteam să o iert că o spusese.

Începuse să se întunece când Jeremiah s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Ştii, dacă vrei, poţi să pleci în seara asta. Poţi să iei maşina mea. O recuperez eu mâine, după ce Conrad termină cu examenele. Am putea să ieşim undeva împreună sau ceva de genul ăsta.

— A, nu plec încă. Vreau să plec mâine, cu voi.

— Eşti sigură?

— Evident că sunt sigură. Nu vrei să vin cu voi?

Mă simţeam oarecum rănită din pricina felului în care se purta. De parcă ei mă deranjau, ca şi cum nu eram o familie.

— Ba sigur că vreau.

A făcut o pauză şi am avut impresia că ar fi vrut să mai spună ceva.

L-am împuns cu markerul.

— Ţi-e teamă că o să ai probleme cu Mara?

Îl tachinam, dar numai pe jumătate. Încă nu îmi venea să cred că nu-mi spusese despre faptul că avea o iubită. Nu eram prea sigură care era motivul pentru care asta conta, dar aşa era. Se presupunea că suntem apropiaţi. Sau că fuseserăm odată. Ar fi trebuit să ştiu dacă are sau nu o iubită. Şi, în plus, de când erau despărţiţi? Ea nu venise la înmormântare sau aşa cred, cel puţin. E drept că Jeremiah nu făcuse turul tuturor celor aflaţi acolo, ca să o prezinte lumii. Ce fel de iubită e aia care nu participă la înmormântarea mamei iubitului ei? Venise până şi fosta iubită a lui Conrad.

— Ţi-am zis doar, a răspuns Jeremiah. S-a uitat la Conrad şi a coborât vocea.

— Mara şi cu mine ne-am despărţit.

N-am zis nimic şi Jeremiah a continuat:

— Haide, Belly. Nu te supăra.

— Nu pot să cred că nu mi-ai zis de ea, i-am spus şi am subliniat un paragraf întreg, fără să mă uit la el. Nu pot să cred că ai ţinut secret.

— Nu era nimic de spus, pe cuvânt.

— Ha! am exclamat, dar mă simţeam mai bine.

Am aruncat pe furiş o privire spre Jeremiah şi s-a uitat şi el la mine. I se citea neliniştea în ochi.

— OK?

— Bine. Mie nu-mi pasă, oricum. Doar că mi-am închipuit că mi-ai fi spus asta.

S-a lăsat relaxat înapoi pe spate.

— N-am fost chiar aşa de pe bune, crede-mă. O fată, acolo. N-a fost aşa cum erau Conrad şi...

Am tresărit şi Jeremiah s-a oprit, stânjenit.

Nu a fost aşa cum erau Conrad şi Aubrey. Conrad o iubise. Fusese nebun după ea, odată. Cu mine nu a fost niciodată astfel. Niciodată. Dar eu îl iubisem. Iubirea mea pentru el durase mai mult şi fusese mai adevărată decât tot ce simţisem vreodată pentru cineva în toată viaţa mea şi probabil că niciodată nu voi mai iubi aşa pe nimeni. Ceea ce, ca să fiu sinceră, era o uşurare.

Capitolul patruzeci

6 iulie

A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă duc la fereastra din camera mea. Cine ştie de câte ori mai aveam ocazia să văd priveliştea? Ne maturizam cu toţii. Curând urma să merg

la facultate. Un lucru bun, liniştitor, era să ştiu că va fi tot acolo. Casa nu pleca de acolo.

Când te uitai pe geam era imposibil să îţi dai seama unde se termina cerul şi unde începea oceanul. Uitasem cât de ceţoase puteau să fie dimineţile aici. Am rămas în dreptul ferestrei, încercând să îmi umplu mintea, încercând să îmi întipăresc amintirea.

Apoi am alergat la camerele lui Conrad şi Jeremiah, bătând cu pumnii în uşi:

— Scularea! am strigat, traversând holul. Haideţi să dăm drumul distracţiei!

Am coborât în bucătărie să-mi iau un pahar de juice. Conrad stătea la masă, acolo unde era şi când mă dusesem eu la culcare, pe la ora patru dimineaţă.

Am dat să mă retrag din bucătărie cu spatele, dar a ridicat privirea.

— Frumoasă pijama.

Am roşit. Eram îmbrăcată tot cu pijamaua aia tâmpită a lui Taylor.

— În douăzeci de minute plecăm, am zis încruntată, aşa că să vă pregătiţi. Urcam deja scările, când l-am auzit spunând:

— Sunt gata deja.

Dacă el spunea că e pregătit, însemna că e pregătit. O să treacă examenele. Probabil că o să le ia cu zece. Conrad nu rata nimic din ce îşi punea în minte să facă.

O oră mai târziu eram aproape gata de plecare. Tocmai încuiam uşa glisantă spre verandă, când l-am auzit pe Conrad zicând:

— S-o facem?

— Să facem ce? am întrebat şi m-am întors spre ei. Jeremiah a apărut de nicăieri.

— Daaa! De dragul vremurilor trecute, a spus şi el. Hopa!

— Nici vorbă, le-am zis. Nici nu începe discuţie.

Până să mă dezmeticesc, Jeremiah m-a apucat de picioare şi Conrad de braţe şi amândoi m-au legănat înainte şi înapoi. Jeremiah a strigat „Belly Pleosc!” şi m-au aruncat în aer. În timp ce aterizam în piscină, mă gândeam: Ei, poftim, în sfârşit s-au unit să facă împreună ceva.

Când am ieşit la suprafaţă le-am strigat:

— Nesimţiţi!

Asta i-a făcut doar să râdă şi mai tare.

A trebuit să mă duc înapoi în casă şi să îmi schimb hainele leoarcă. Hainele pe care le purtasem în prima zi. Mi-am pus rochia de vară a lui Taylor şi sandalele ei cu platformă. Mi-am răsucit părul într-un prosop, dar îmi era greu să fiu furioasă. Chiar am zâmbit puţin. Era posibil să fi fost ultimul Belly Pleosc din viaţa mea şi Steven nu fusese aici să ia parte.

A fost ideea lui Jeremiah să luăm o singură maşină, aşa încât Conrad să poată învăţa tot drumul. El nici nu încercase măcar să urce pe locul din faţă, s-a dus direct în spate şi a început să-şi răsfoiască fişele.

Aşa cum era de aşteptat, când ne-am îndepărtat de casă am plâns. Eram bucuroasă că stăteam în faţă şi purtam ochelarii de soare, ca să nu mă ia băieţii peste picior. Iubeam însă casa aceea şi uram că trebuia să mă despart de ea. Pentru că era mai mult decât o casă. Era fiecare vară, fiecare plimbare cu barca, fiecare apus. Era Susannah.

Am mers aproape în tăcere o bucată de drum, iar pe urmă la radio a apărut Britney Spears şi am dat volumul tare. Conrad o urăşte pe Britney Spears, e de la sine

înţeles, dar mie nu-mi păsa. Am început să cânt cu ea şi Jeremiah s-a luat după mine.

— Oh baby baby, I shouldn't have let you go[13], cântam şi îmi legănam umerii spre bord.

— Show me how you want it to be[14], mi-a răspuns ridicând din umeri Jeremiah.

Când s-a schimbat melodia, a urmat Justin Timberlake. Era aşa de dezinvolt şi de degajat cu sine şi cu cine îl acompania. Mă făcea să vreau să fiu şi eu la fel.

Mi-a cântat Şi să-mi spui cum au pus aşa o feţişoară drăgălaşă pe un trup aşa de mic şi drăgălaş. Mi-am dus mâna la inimă şi m-am prefăcut că leşin de dragul lui, ca o fană. Repede repede lent, oricum vrei să fie, fato. Am cântat cu el refrenul. Asta nu-i chip să fie dragoste de-o vară...

De pe bancheta din spate, Conrad gemea:

— Frate, nu vreţi să daţi muzica mai încet, vă rog? Încerc şi eu să învăţ, dacă vă amintiţi.

— Vai, scuze. Te deranjează? am întrebat, răsucindu-mă spre el.

A mijit ochii la mine. Jeremiah a oprit muzica, fără să spună o vorbă. Am mai mers cam o oră, apoi a întrebat:

— Aveţi nevoie să mergeţi la baie sau ceva? O să opresc la următoarea benzinărie.

— N-am nevoie, am zis, scuturând din cap, dar mi-e sete.

Am oprit în parcarea benzinăriei şi, cât Jeremiah a făcut plinul şi Conrad a tras un somn, eu am dat fuga la magazinul staţiei. Am luat pentru Jeremiah şi pentru mine câte un Slurpee, jumătate cola, jumătate cireşe, combinaţia la care ajunsesem după ani de încercări.

---

[13] Hei, baby baby, n-ar fi trebuit să te las să pleci (eng.).

[14] Arată-mi cum vrei să fie (eng.).

Întoarsă la maşină, am urcat şi i-am întins băutura lui Jeremiah. Faţa i s-a luminat toată.

— Vai, mersi, Bells. Cu ce arome mi-ai luat?

— Bea şi o să vezi.

A sorbit lung şi a dat din cap, apreciativ.

— Jumate cola, jumate cireşe, specialitatea ta. Bun.

— Auzi, am început să zic, îţi aduci aminte când...

— Da. Tata nici acum nu lasă pe nimeni să pună mâna pe blenderul lui.

Mi-am pus picioarele pe bordul maşinii şi m-am lăsat pe spate, sorbind din Slurpee. Mi-am zis: Fericirea înseamnă un Slurpee şi un pai roz-ciclamen.

— A mea unde e? a întrebat Conrad iritat, din spate.

— Credeam că încă dormi. Şi Slurpee trebuie să-l bei imediat, altfel se topeşte, aşa că... nu mi s-a părut că avea rost să-ţi iau.

M-a privit furios.

— Păi, atunci dă-mi măcar o gură de la tine.

— Da' tu urăşti Slurpee.

Era adevărat. Lui Conrad nu îi plăceau băuturile dulci, niciodată nu-i plăcuseră.

— Nu-mi pasă. Mi-e sete.

I-am întins paharul meu şi m-am întors la el să îl văd cum bea. Mă aşteptam să se strâmbe sau ceva, dar el a luat o gură şi mi l-a dat înapoi.

— Credeam că specialitatea ta e cacaua, a zis.

M-am uitat la el. Chiar spusese asta? Chiar îşi amintea? Din felul cum m-a privit şi el, săltând dintr-o sprânceană, am înţeles că da. Şi de astă dată a fost rândul meu să îmi feresc privirea. Pentru că mi-am adus aminte. Mi-am amintit totul.

Capitolul patruzeci şi unu

După ce Conrad a plecat să susţină examenul, eu şi Jeremiah ne-am cumpărat sandviciuri cu avocado şi curcan şi pâine integrală şi le-am mâncat pe pajişte. Eu l-am terminat prima pe al meu; îmi fusese foarte foame.

Când a terminat şi Jeremiah, a mototolit ambalajul în mână şi l-a aruncat la coşul de gunoi. S-a aşezat înapoi pe iarbă, lângă mine şi m-a întrebat, din senin:

— De ce n-ai venit să mă vezi după ce a murit mama?

— Am v-v-venit, m-am bâlbâit eu. Am venit la înmormântare.

— Nu asta am vrut să spun, a replicat el, privindu-mă fix, fără să clipească.

— N-am... Nu m-am gândit că m-ai vrea lângă tine, deocamdată.

— Nu, motivul a fost că n-ai vrut tu să fii acolo. Eu te-am vrut.

Avea dreptate. Eu nu voisem să fiu acolo. Nu am vrut nici măcar să mă apropii de casa ei. Mă durea inima când mă gândeam la ea; era prea mult. Dar gândul că Jeremiah se aşteptase ca eu să merg să-l văd, că avusese nevoie de cineva cu care să vorbească, mă îndurera peste măsură.

— Ai dreptate, i-am zis. Trebuia să fi venit.

Jeremiah le fusese alături lui Conrad, lui Susannah. Îmi fusese alături mie. Şi lui? Lui cine îi stătuse alături? Nimeni. Voiam să ştie că acum eu îi eram aproape.

— E greu, ştii? a zis, ridicând ochii la cer. Pentru că eu vreau să vorbesc despre ea. Conrad nu vrea însă şi cu tata nu pot să vorbesc şi nici tu nu erai lângă mine. Noi o iubim toţi şi nimeni nu poate să vorbească despre ea.

— Ce vrei să spui?

Şi-a lăsat capul pe spate, gânditor.

— Că mi-e dor de ea. Mi-e foarte dor de ea. Nu a plecat decât de două luni, dar mie mi se pare mai mult. Şi mi se pare că abia s-a întâmplat, ca ieri, gen.

Am dat din cap. Era exact ce simţeam şi eu.

— Crezi că ar fi bucuroasă?

Voia să spună, bucuroasă pentru Conrad, pentru cum l-am ajutat noi.

— Da.

— Şi eu cred. Apoi, ezitant:

— Şi acum?

— Cum adică?

— Adică o să mai vii în vara asta?

— Da, sigur. Când vine mama o să vin şi eu.

— Bun, a spus, dând din cap. Pentru că tata nu avea dreptate, să ştii. E şi casa ta. Şi a lui Laure şi a lui Steve. Este a noastră, a tuturor.

M-a lovit deodată cea mai ciudată dintre senzaţii, o dorinţă, o nevoie să întind mâna şi să îi ating obrazul cu dosul mâinii. Ca să ştie, ca să simtă exact cât de mult însemnau pentru mine acele vorbe. Pentru că, uneori, cuvintele sunt atât de jalnic de inadecvate. Ştiam asta, dar trebuia oricum să încerc.

— Mulţumesc, i-am spus. Înseamnă... mult pentru mine.

A ridicat din umeri.

— E doar adevărul.

L-am văzut amândoi cum vine, de la distanţă, cu pasul grăbit. Ne-am ridicat în picioare şi l-am aşteptat.

— Ţie ţi se pare că sunt veşti bune? a zis Jeremiah. Mie mi se pare că sunt veşti bune.

— Şi mie tot la fel.

Conrad a păşit spre noi, cu ochii strălucind.

— I-am spart, a zis, triumfător.

De când murise Susannah era prima dată când îl vedeam zâmbind, zâmbind într-adevăr – vesel, fără griji. El şi Jeremiah au bătut palma aşa de tare, că plesnitura a răsunat în aer. Apoi Conrad mi-a zâmbit şi m-a învârtit aşa de repede că am fost gata să mă împiedic.

— Vezi? Vezi? am spus râzând. Ţi-am zis eu!

Conrad m-a luat pe sus şi m-a pus în cârcă, pe un umăr, de parcă eram un fulg, exact cum făcuse cu două seri în urmă. Am râs, în timp ce el fugea şerpuit, când la dreapta, când la stânga, de parcă era pe terenul de fotbal.

— Lasă-mă jos! am chirăit, trăgându-mă de poala rochiei. M-a lăsat. M-a pus jos pe pământ, cu grijă.

— Mulţumesc, a zis, ţinându-mă încă de talie. Că ai venit. Înainte să apuc şi eu să spun ceva, s-a apropiat Jeremiah.

— Con, mai ai unul, a spus.

Avea un ton încordat. Mi-am aranjat rochia.

Conrad s-a uitat la ceas.

— Ai dreptate. Mă duc la departamentul de psihologie. Ăsta o să fie rapid. Ne vedem cam într-o oră.

M-am uitat la el cum pleacă şi în minte mi se perindau un milion de întrebări.

Eram ameţită şi nu doar pentru că mă învârtise în aer.

— Mă duc să caut o toaletă, a spus Jeremiah. Ne vedem la maşină. Şi-a scos din buzunar cheile şi mi le-a aruncat.

— Vrei să te aştept? l-am întrebat, dar el se depărtase deja.

— Nu, du-te înainte, a spus, fără să se întoarcă spre mine.

În loc să mă duc direct la maşină, m-am oprit la magazinul studenţesc. Am cumpărat o apă minerală şi un hanorac pe care scria BROWN cu majuscule. Deşi nu era frig, mi l-am pus.

Jeremiah şi cu mine am stat în maşină şi am ascultat muzică. Începea să se întunece. Geamurile erau lăsate şi auzeam o pasăre care cânta undeva, afară. Conrad avea să îşi încheie în curând ultimul examen.

— Frumos hanorac, apropo, a spus Jeremiah.

— Mersi. Întotdeauna mi-am dorit unul de la Brown.

— Îmi aduc aminte, a zis şi a dat din cap.

M-am jucat cu lănţişorul, răsucindu-l în jurul degetului mic.

— Mă întreb...

Am lăsat fraza să treneze, aşteptând ca Jeremiah să mă îmboldească, să mă întrebe ce anume. Dar nu a făcut-o. Nu m-a întrebat nimic.

Era tăcut.

Am oftat, m-am uitat pe geam şi am întrebat eu:

— Vorbeşte vreodată despre mine? Adică a spus vreodată ceva?

— Să n-o faci, s-a răstit el.

— Ce să nu fac? am zis, întorcându-mă spre el, confuză.

— Să nu mă întrebi asta. Să nu mă întrebi despre el.

Jeremiah vorbea cu o voce aspră, şoptită, pe un ton pe care nu-l folosise niciodată cu mine şi unul pe care nu-mi aminteam să îl fi folosit vreodată cu cineva. Un muşchi îi zvâcnea furios în maxilar.

Am dat înapoi cu teamă şi m-am afundat în scaun. Mă simţeam de parcă îmi dăduse o palmă.

— Ce-ai păţit?

A dat să spună ceva, poate să-şi ceară scuze, poate nu, apoi s-a oprit, s-a aplecat şi m-a tras spre el – ca o forţă gravitaţională. M-a sărutat apăsat şi i-am simţit barba ţepoasă şi aspră pe obrazul meu. Primul meu gând a fost Presupun că nu a avut timp să se bărbierească azi-dimineaţă, apoi l-am sărutat şi eu pe el, cu degetele încârligate în părul lui blond şi moale şi cu ochii închişi. Săruta de parcă se îneca şi eu eram aerul. Era pătimaş şi disperat şi nu semăna cu nimic din ce trăisem până atunci.

Asta voia lumea să spună când zicea că a stat pământul în loc. Aveam senzaţia că lumea din afara maşinii nu mai exista în clipa aceea. Nu eram decât noi.

Când a revenit la locul lui avea pupilele mărite şi privirea neclară. A clipit şi apoi şi-a dres glasul.

— Belly.

Vocea îi era vătuită şi nu a mai spus nimic, doar numele meu.

— Tot mai... am început eu.

— Te mai gândeşti la mine. Mă doreşti. Îţi sunt dragă. Mi-a răspuns îndârjit:

— Da. Da, tot.

Apoi ne-am sărutat iar.

*

Probabil că a scos un sunet, ceva, pentru că amândoi am ridicat ochii în acelaşi timp.

Am sărit să ne desfacem din îmbrăţişare. Conrad se uita fix la noi. Se oprise lângă maşină, alb la faţă.

— Nu, nu vă opriţi, a zis. Eu sunt cel care vă deranjează.

S-a întors cu o smucitură şi s-a îndepărtat. Jeremiah şi cu mine ne-am privit cu oroare mută. Cu mâna pe mânerul portierei, am sărit în picioare. Nu m-am uitat înapoi.

Am luat-o la fugă după el şi l-am strigat pe nume, dar Conrad nu s-a întors. L-am prins de braţ şi atunci s-a uitat în sfârşit la mine şi era atâta ură în ochii lui, că am tresărit. Deşi, la un anumit nivel, nu asta era ce voiam? Să îi frâng inima aşa cum îmi făcuse şi el mie? Sau poate să îl fac să simtă pentru mine şi altceva decât milă ori indiferenţă. Să îl fac să simtă ceva, orice.

— Deci acum îl placi pe Jeremiah?

Voise să pară sarcastic, nemilos şi chiar aşa sunase, dar durerea se simţea. Se simţea că răspunsul îl interesa. Asta m-a bucurat. Şi m-a întristat.

— Nu ştiu, am zis. Şi, dacă îl plac, îţi pasă ţie?

M-a privit fix şi apoi s-a aplecat şi mi-a atins lănţişorul de la gât. Cel pe care mi-l ascunsesem toată ziua pe sub tricou.

— Dacă îl placi pe Jeremiah, de ce îmi porţi lănţişorul? Mi-am umezit buzele.

— L-am găsit când îţi strângeam lucrurile din camera de cămin. Nu înseamnă nimic.

— Ştii tu ce înseamnă.

— Nu ştiu, am zis, scuturând din cap.

Bineînţeles că ştiam. Îmi aminteam când îmi explicase conceptul de infinit. Incomensurabil, în care fiecare clipă se întinde până la cealaltă. Îmi cumpărase colierul. Ştia ce semnificaţie are.

— Atunci dă-mi-l înapoi.

A întins mâna şi am văzut că îi tremura.

— Nu.

— Nu e al tău. Eu nu ţi l-am dat niciodată. L-ai luat tu pur şi simplu.

Atunci am înţeles, în sfârşit. Mi-am dat în sfârşit seama. Nu conta gândul. Ce conta era gestul în sine, să îi fii cuiva alături. Intenţia din spate nu era destul. Nu pentru mine. Nu, de acum încolo. Nu era destul să ştiu că, în adâncul sufletului său, Conrad mă iubea. Trebuie să i-o şi spui celuilalt, să articulezi, să îi arăţi că îţi pasă. Iar el pur şi simplu nu o făcea. Nu suficient.

Simţeam că aşteaptă să îl contrazic, să protestez, să mă rog. Nu am făcut însă nimic din toate astea. M-am chinuit preţ de o eternitate, gen, să deschid închizătoarea lanţului şi să mi-l scot de la gât. Deloc de mirare, având în vedere că şi mie îmi tremurau mâinile. Am reuşit într-un final să scot lanţul şi să i-l dau înapoi. O fracţiune de secundă pe chip i s-a citit surpriza, dar apoi, ca întotdeauna, s-a închis la loc în sine. Poate că îmi imaginasem doar. Că i-ar fi păsat.

Şi-a îndesat colierul în buzunar.

— Atunci pleacă.

Pentru că nu mă mişcam, a repetat, tăios:

— Pleacă!

Parcă eram un arbore, cu rădăcinile înfipte acolo. Picioarele îmi încremeniseră.

— Du-te la Jeremiah. El e cel care te vrea. Eu, nu. Niciodată nu te-am vrut. Atunci am luat-o la fugă, împleticindu-mă.

Capitolul patruzeci şi doi

Nu m-am întors imediat la maşină. Nu aveam dinaintea mea decât alegeri imposibile. Cum puteam să mai dau ochii cu Jeremiah după cele ce tocmai se întâmplaseră? După ce ne-am sărutat, după ce alergasem după Conrad? Mintea mi se învârtea într-o mie de direcţii diferite. Îmi tot atingeam buzele. Pe urmă mi-am pipăit clavicula, acolo unde fusese colierul. M-am plimbat prin campus, dar după o vreme am luat-o înapoi spre maşină. Ce puteam să fac? Nu puteam să plec pur şi simplu, fără să spun nimănui. Şi nici nu aveam alt mijloc de a ajunge acasă.

Presupun că şi Conrad gândise la fel, pentru că, atunci când am ajuns la maşină, el era deja acolo, aşezat pe bancheta din spate, cu geamul deschis. Jeremiah stătea pe capotă.

— Salut, a zis.

— Bună.

Am ezitat, nesigură ce să fac mai departe. Era prima dată când legătura noastră telepatică nu funcţiona, pentru că habar nu aveam ce gândeşte. Faţa îi era indescifrabilă.

S-a lăsat să alunece jos de pe maşină.

— Gata să pornim spre casă?

Am dat din cap şi Jeremiah mi-a aruncat cheile.

— Tu conduci, a zis.

În maşină, Conrad m-a ignorat complet. Nu mai existam pentru el şi, în ciuda a tot ceea ce spusesem, atitudinea lui

mă făcea să vreau să mor. Nu trebuia să fi venit. Niciunul dintre noi nu vorbea cu ceilalţi. Îi pierdusem pe amândoi.

Ce ar fi spus Susannah dacă ar fi văzut în ce hal eram? Ar fi fost foarte dezamăgită de mine. Nu fusesem de niciun ajutor. Nu făcusem decât să înrăutăţesc lucrurile. Exact când credeam că totul avea să fie bine, ne pierduserăm cu totul.

Conduceam parcă de o veşnicie când a început să plouă. Iniţial doar câţiva stropi grei, plici, apoi s-a pornit cu găleata, ca o perdea de apă.

— Vezi bine? m-a întrebat Jeremiah.

— Da, am minţit.

Abia dacă vedeam la jumătate de metru în faţa mea. Ştergătoarele de parbriz se agitau, foşnind cu furie.

Traficul se mişca lent, apoi aproape că s-a oprit de tot. Undeva, departe în faţă, se vedeau luminile unei maşini de poliţie.

— Probabil că e un accident, a spus Jeremiah.

Eram deja opriţi în trafic de mai bine de o oră şi a început să cadă grindină.

M-am uitat la Conrad în oglinda retrovizoare, dar faţa acestuia era impasibilă.

La fel de bine putea să fie oriunde în altă parte.

— Să tragem pe dreapta?

— Da. Fă dreapta la următoarea ieşire şi vezi dacă nu găsim o benzinărie, a mai spus Jeremiah, cu ochii la ceas. Era zece şi jumătate.

Ploaia nu slăbea. Am rămas în parcarea benzinăriei parcă o veşnicie. Ploaia era zgomotoasă, dar noi eram aşa de tăcuţi, că atunci când mi-a ghiorăit stomacul sunt aproape sigură că amândoi au auzit. Am tuşit, să acopăr zgomotul.

Jeremiah a ieşit din maşină şi a fugit în magazinul benzinăriei. Când a ieşit, tot în fugă, părul îi şiroia de apă şi era încâlcit. Mi-a aruncat un pachet de biscuiţi cu unt de arahide şi brânză, fără să se uite la mine.

— La câţiva kilometri mai încolo e un motel, a spus, ştergându-şi fruntea cu braţul.

— Hai mai bine să aşteptăm aici, a răspuns Conrad.

Era prima dată când vorbea, de când plecaserăm.

— Frate, autostrada e aproape închisă. N-are rost. Eu zic să dormim câteva ore şi să plecăm dimineaţă mai departe.

Conrad nu a mai spus nimic.

Nici eu nu am spus o vorbă, pentru că eram prea ocupată să mănânc biscuiţii. Erau portocaliu-deschis, săraţi şi sfărâmicioşi şi mi-i îndesam în gură unul după altul. Nici măcar nu le-am oferit şi lor unul, niciunuia dintre ei.

— Belly, tu ce vrei să faci? m-a întrebat Jeremiah, foarte politicos, de parcă eram verişoara de departe. Ca şi cum buzele lui nu stătuseră lipite de ale mele în urmă cu câteva ore doar.

Am înghiţit şi ultimul biscuit.

— Nu-mi pasă. Faceţi cum vreţi.

Era miezul nopţii când am ajuns în sfârşit la motel. M-am dus la baie, să o sun pe mama. I-am spus ce se întâmplase şi imediat a zis:

— Vin să te iau.

Fiecare părticică din mine ar fi vrut să spun, Da, te rog, vino în clipa asta, dar mama părea aşa de obosită şi făcuse deja aşa de multe. De aceea am spus, în schimb:

— Nu, mama, nu-i nevoie.

— E în ordine, Belly. Nu e chiar aşa de departe.

— Nu trebuie, pe bune. Plecăm mâine-dimineaţă, devreme.

— Motelul e într-o zonă sigură? a întrebat şi a căscat.

— Da, am răspuns, chiar dacă nu ştiam exact unde eram sau dacă zona era sigură; totuşi părea destul de sigură.

— Du-te şi te culcă şi scoală-te la prima oră. Sună-mă când aţi pornit.

După ce am terminat cu telefonul m-am rezemat puţin de perete. Cum ajunsesem aici?

M-am schimbat în pijamaua lui Taylor şi mi-am pus peste ea hanoracul cel nou. Nu m-am grăbit, m-am spălat pe dinţi şi mi-am scos lentilele de contact. Nu-mi păsa că băieţii aşteptau poate să folosească şi ei baia. Voiam să fiu puţin singură, departe de ei. Când am ieşit, Jeremiah şi Conrad erau aşezaţi pe jos, de fiecare parte a patului. Fiecare avea câte o pernă şi o pătură.

— Băieţi, ar trebui să dormiţi voi în pat, am zis, chiar dacă nu eram convinsă decât pe jumătate. Sunteţi doi. O să dorm eu pe jos.

Conrad era foarte ocupat să mă ignore, dar Jeremiah a zis:

— Nee, tu dormi în pat. Tu eşti fata!

În condiţii normale, m-aş fi certat cu el din principiu – ce avea de-a face faptul că sunt fată cu dormitul pe jos? Eram fată, nu eram invalidă. Nu l-am contrazis totuşi. Eram prea obosită. Şi chiar îmi doream patul. M-am cocoţat în el şi m-am băgat sub cuverturi. Jeremiah a pus alarma de la telefon şi a stins luminile. Nimeni nu a spus noapte bună şi nici nu a propus să vedem dacă nu e ceva interesant la televizor.

Am încercat să adorm, dar nu am reuşit. Am încercat să îmi aduc aminte când fusese ultima dată când dormiserăm toţi trei în aceeaşi cameră. La început nu am reuşit, apoi, da.

Ridicaseră un cort pe plajă şi eu mă milogisem iar şi iar să mă ia şi pe mine. Mama îi convinsese într-un final să mă lase să vin şi eu. Eu şi Steven şi Jeremiah şi Conrad. Am

jucat ore în şir Uno şi Steven a bătut palma cu mine când am câştigat de două ori la rând. Mi s-a făcut deodată foarte dor de fratele meu, aşa de mult, că mi-a venit să plâng. Mă gândeam cumva că dacă Steven ar fi fost aici, lucrurile nu ar fi ajuns aşa de groaznice, pentru că eu puteam să alerg în continuare după băieţi în loc să fiu la mijloc.

Acum însă totul se schimbase şi nu ne mai puteam întoarce la cum fuseseră lucrurile înainte.

Stăteam întinsă în pat, gândindu-mă la toate astea, şi l-am auzit pe Jeremiah sforăind. M-am enervat serios, pentru că mereu era în stare să adoarmă la comandă, imediat ce punea capul pe pernă. Mi-am zis că probabil nu îl păştea insomnia pentru cele întâmplate. Probabil că la fel ar fi trebuit să fie şi pentru mine. M-am întors pe partea cealaltă, cu spatele la Jeremiah.

Pe urmă l-am auzit pe Conrad zicând în şoaptă:

— Mai devreme, când am zis că nu te-am vrut... N-am vorbit serios.

Mi s-a tăiat respiraţia. Nu ştiam ce să spun sau dacă ar fi trebuit măcar să spun ceva. Tot ce ştiam era că acesta era momentul pe care îl aşteptasem. Exact momentul acesta. Exact acesta.

Am deschis gura să vorbesc şi atunci Conrad a spus iar:

— N-am vorbit serios.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat să văd ce o să spună mai departe.

— Noapte bună, Belly, a fost tot ce a mai adăugat.

După asta evident că n-am mai putut să dorm. Capul îmi era prea plin de tot felul de chestii la care să mă gândesc. Ce voise să spună? Că voia să fim, gen, împreună? Eu şi el, de-adevăratelea? Asta îmi dorisem toată viaţa mea, dar mai era şi chipul lui Jeremiah în maşină, sincer şi dornic, având nevoie de mine. În momentul acela şi eu îl dorisem

şi avusesem nevoie de el, mai mult decât îmi dădusem seama. Oare sentimentul fusese mereu acolo? După seara aceasta însă, habar nu aveam dacă mă mai voia. Poate că era prea târziu.

Pe urmă mai era şi Conrad. N-am vorbit serios. Am închis ochii şi l-am auzit spunându-mi iar şi iar cuvintele acelea. Vocea lui, străbătând din întuneric, mă bântuia şi mă înfiora.

Am rămas deci aşa, aproape fără să respir, analizând fiecare cuvânt. Băieţii dormeau, iar fiecare parte din mine era total trează şi alertă. Era ca un vis absolut uluitor şi îmi era frică să nu adorm, pentru că atunci când mă trezeam visul ar fi dispărut.

Capitolul patruzeci şi trei

7 iulie

M-am trezit înainte să pornească alarma lui Jeremiah. Am făcut un duş, m-am spălat pe dinţi şi m-am îmbrăcat cu aceleaşi haine ca în ziua precedentă.

Când am ieşit din baie, Jeremiah vorbea la telefon şi Conrad îşi strângea pătura. Am aşteptat să se uite la mine. Dacă s-ar fi uitat o dată la mine, să îmi zâmbească, să spună ceva, aş fi ştiut ce să fac.

Conrad nu a ridicat însă ochii. A pus păturile înapoi în dulap şi pe urmă s-a încălţat. Şi-a desfăcut şireturile de la tenişi şi le-a strâns mai tare. Eu am continuat să aştept, dar el nu voia să se uite la mine.

— Bună, am zis.

A ridicat în sfârşit capul şi a răspuns:

— Bună. O să vină un prieten să mă ia.

— De ce? am întrebat.

— E mai uşor aşa. Mă duce înapoi la Cousins, să îmi recuperez maşina, şi J poate să te ducă pe tine acasă.

— Aha!

Eram aşa de surprinsă, că mi-a luat o clipă până să se instaleze dezamăgirea, neîncrederea cruntă. Am rămas aşa, uitându-ne unul la altul, fără să spunem nimic. Era însă genul de nimic plin de toate înţelesurile. În ochii lui nu era niciun semn despre ce se întâmplase între noi mai devreme şi am simţit cum se rupe ceva în mine.

Aşadar asta era tot. În sfârşit, ne despărţeam, de tot.

L-am privit şi m-am simţit atât de tristă, pentru că prin minte mi-a trecut gândul acesta: Nu te voi mai privi niciodată astfel, niciodată. Fata aceea care aleargă înapoi de fiecare dată când tu o dai deoparte, fata care te iubeşte orice ar fi.

Nici măcar nu puteam să fiu supărată pe el, pentru că aşa era Conrad. Aşa fusese mereu. Nu minţise niciodată în privinţa asta. Dădea şi apoi lua înapoi. Am simţit în coşul pieptului durerea aceea familiară, senzaţia aceea pierdută, plină de regrete, pe care doar el mi-o provoca. Nu mai voiam să o simt niciodată. Niciodată. În veci.

Poate că de aceea venisem. Ca să ştiu cu adevărat. Ca să îmi pot lua rămas-bun. M-am uitat la el şi m-am gândit: Dacă eram foarte curajoasă sau foarte cinstită, ar trebui să îi spun. I-aş fi spus, ca să ştie şi el, să ştiu şi eu şi nu aş fi putut să mai revin asupra spuselor mele. Dar nu eram atât de curajoasă sau de cinstită, aşa că nu am făcut decât să mă uit la el. Cred că oricum o ştia.

Te las liber. Te expulzez din inima mea. Pentru că, dacă nu o fac acum, nu o voi face niciodată.

Eu am fost cea care a întors prima privirea.

Jeremiah a închis telefonul şi l-a întrebat pe Conrad:

— Dan e deja pe drum încoace, să te ia?

— Da. O să mai rămân aici, să-l aştept. Apoi s-a uitat la mine.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să vin cu tine, am zis, luându-mi geanta şi sandalele lui Taylor.

S-a ridicat şi mi-a luat geanta de pe umăr.

— Atunci, hai să mergem. Ne vedem acasă, i-a spus lui Conrad.

Mă întrebam despre care casă vorbea, casa de vacanţă sau casa-casă. Dar de fapt probabil că nu conta.

— Pa, Conrad, am zis şi eu.

Am ieşit pe uşă, cu sandalele lui Taylor în mână şi nu m-am obosit să le încalţ. Nu m-am uitat înapoi. Şi fix acolo, am simţit-o – strălucirea, satisfacţia de a fi prima care pleacă.

În timp ce mergeam spre parcare, Jeremiah a zis:

— Poate că ar trebui să te încalţi. Să nu te tai la tălpi în ceva. Am ridicat din umeri.

— Sunt sandalele lui Taylor, am zis, de parcă avea vreun sens. Îmi sunt prea mici.

— Vrei să conduci tu?

M-am gândit puţin şi apoi am zis:

— Nu, e OK. Condu tu.

— Dar îţi place să-mi conduci maşina, a continuat Jeremiah, ocolind maşina până la portiera din dreapta, pe care a deschis-o pentru mine.

— Ştiu. Dar azi am chef să stau în dreapta.

— Nu vrei să iei micul dejun mai întâi?

— Nu. Vreau doar să merg acasă.

Curând eram deja pe drum. Am coborât geamul până jos. Am scos capul afară şi mi-am lăsat părul să îmi fluture în toate părţile, fără motiv. Steven îmi spusese odată că atunci când fetele merg cu capul afară din maşină, li se prind gâze şi chestii în păr. Dar nu-mi păsa. Îmi plăcea senzaţia pe care mi-o lăsa. Senzaţia de libertate.

Jeremiah s-a uitat la mine şi a zis:

— Îmi aduci aminte de câinele nostru, Boogie. Lui îi plăcea să meargă în maşină cu capul scos pe geam.

Mai folosea încă tonul politicos. Distant.

— N-ai zis nimic. Despre ieri.

I-am aruncat o privire. Îmi simţeam inima bubuind în urechi.

— Ce mai e de spus?

— Ştiu şi eu? Multe.

— Belly... a început, apoi s-a oprit şi a răsuflat, clătinând din cap.

— Ce-i? Ce voiai să spui?

— Nimic.

Atunci am întins mâna, i-am luat-o pe a lui şi mi-am împletit degetele cu ale lui. Mi s-a părut cel mai nimerit lucru pe care l-am făcut, de multă vreme.

Mi-a fost teamă că o să şi-o retragă, dar nu a făcut-o. Tot restul drumului până acasă ne-am ţinut aşa, de mână.

Câţiva ani mai târziu

Când încercam să îmi imaginez ce înseamnă să fii cu cineva „până la adânci bătrâneţi”, era întotdeauna cu acelaşi băiat. În visurile mele, viitorul era deja scris. Era ceva sigur.

Nu mi-l imaginasem însă astfel. Eu, în rochie albă, pe o ploaie torenţială, alergând la maşină. El, fugind în faţa mea şi deschizându-mi portiera din dreapta.

— Eşti sigură? mă întreabă.

— Nu, îi spun şi urc.

Viitorul este neclar. Dar este al meu.